LOUISE LAWSON

Lasă-mă să te iubesc

ALCRIS

Capitolul 1

Alicia îl văzu pentru prima dată pe Devereaux Rafferty, în timpul unei serate. Era vorba despre una din acele reuniuni de artiști, dezaprobate de mătușa sa, Elizabeth, care-i numea „boemii“ timpului său. Fără să fie o adevărată orgie, această petrecere n-avea nimic în comun cu cele care se dădeau în mediul Aliciei!

Perechile se legănau în sunetul muzicii, într-o ceață groasă de fum. Alicia începuse să se plictisească, dar brusc, îl văzu…

– Cine este? îl întrebă pe însoțitorul său, un coleg de la Arte Frumoase, care încerca s-o seducă, pe ea sau mai degrabă milioanele familiei Carrington.

Nu-și mai amintea numele lui, ceea ce îi punea mai mult sau mai puțin pe picior de egalitate, deoarece tot ce știa acesta despre ea, era doar numele.

– Cine?

Urmări privirea Aliciei îndreptată spre un bărbat rezemat cu nonșalanță de un șemineu vopsit, pe peretele din spate.

Acesta asculta o femeie mică și slabă, cu părul negru tuns scurt și o expresie sarcastică, fără să înceteze să-și lase privirea să rătăcească asupra mulțimii, cu ochi amuzați.

– Cum! exclamă colegul Aliciei. Nu știi? Dar este Dev Rafferty!

Devereaux Rafferty? Tânărul student la Arte Frumoase avea dreptul să pară surprins. Dacă te interesa arta, cum se putea să nu-l cunoști pe Devereaux Rafferty? Talentul său remarcabil, inovator, lansa pictura într-o direcție complet nouă. Criticii îl detestau și-l adorau în același timp. Refuza să respecte regulile jocului, nevrând să-i denigreze pe vechii maeștri, nici să discute noile maniere. Avea geniu și i se iertau excentricitățile. Alicia, care știa totuși destule lucruri despre Dev Rafferty, nu-l văzuse încă niciodată.

Nu era deloc cum și-l imaginase. Se aștepta la o persoană corpolentă și cu aspect impunător. Rafferty era ca un dansator, înalt și clădit armonis. Avea părul șaten ondulat, tenul luminos și trăsături de o perfecțiune clasică, obrajii supți și pometi proeminenți. Figura inteligentă, aproape frumoasă, evoca o personalitate puternică și un temperament năvalnic.

– Vrei să te prezint? propuse studentul pe un ton ironic.

– Da, răspunse ea simplu.

Uimit, o conduse totuși prin mulțime, până la Dev Rafferty.

– Dev, strigă, împingând-o în fața lui. Iată una din înflăcăratele dumitale admiratoare.

Alicia era înaltă și ochii i se aflau aproape la același nivel cu cei ai pictorului. Erau verzi, remarcă ea și ușor migdalați, ceea ce-i dădea o ciudată expresie zeflemitoare.

– Alicia Carrington, reluă colegul, insistând asupra numelui de familie. Dăruită de zeul Artei, dar nu ca artistă…

– Și desigur nici ca model, spuse cu răceală însoțitoarea lui Rafferty.

Această răutate gratuită o șocă pe Alicia. Nevenindu-i să-și creadă urechilor, privi cu atenție chipul arogant, fermecătorii ochi de culoarea lavandei și sprâncenele ridicate ironic. Fără să vrea, tânăra fată roși.

– Oh, nu știu, spuse amabil Rafferty, cu o voce gravă, caldă, zâmbindu-i Aliciei. Este o figură pe care mi-ar plăcea s-o pictez. Trăsăturile cizelate remarcabil, denotă mult caracter.

N-avea aerul unui bărbat milostiv, care suportă proștii din obligație. Dimpotrivă, bunătatea sa avea ceva autentic, spontan. Ca și acea ripostă instinctivă la răutatea pe care o inspirase Alicia. Cinci minute mai târziu, pictorul părăsea serata împreună cu însoțitoarea sa cu limbă de viperă. Probabil nu se mai gândea la incident, dar Alicia nu-l putea uita.

***

Alicia era matinală. În timpul săptămânii, era obligată să se trezească devreme. Sâmbăta și duminica, oricare ar fi fost distracțiile de cu o seară înainte, se trezea de asemenea devreme pentru a porni să facă o plimbare cu calul său. Tinerei fete îi plăcea pacea și liniștea acestor prime ore ale dimineții, înainte de a se trezi mătușa. Era singurul său răgaz, momentul de prețioasă singurătate.

Dar în acea dimineață, când intră în sufragerie, sora sa Jacqueline – venită să-și petreacă weekendul, era în curs de-a lua micul dejun.

Alicia își stăpâni un gest de ciudă. Își pregătise bucuria de a savura această clipă de liniște, gândindu-se la serata din ajun. Totuși, de când Jacqueline se căsătorise cu Victor, Alicia n-o vedea prea des și-și reproșă că prezența sa inoportună o iritase.

– Bună, exclamă Jacquelin când Alicia se așeză în fața ei. Mă mir să te văd în picioare atât de devreme.

Își examina sora cu o atenție rece, care o puse imediat pe Alicia în defensivă. Deși Jacqueline avea câțiva ani mai mult decât ea, o intimidase întotdeauna prin dezinvoltura și spiritul său sarcastic.

– De ce? mormăi Alicia servindu-se cu cafea.

– Ei bine, nu se pare că lucrurile s-au schimbat de când am părăsit casa, replică Jacquelin.

Alicia ridică din umeri. Tăcerea sa îmbufnată și aerul posomorât nu reușeau niciodată să-i enerveze sora care, după o scurtă pauză, sparse cu bruschețe oul tare. Alicia o privi cu neîncredere.

Jacqueline era frumusețea familiei. Moștenise de la mama lor părul negru și ochii de un albastru profund, trăsăturile aristocratice ale familiei Seversly. Alicia avea de asemenea ochii albaștri, dar de un albastru comun. Părul îi era de o nuanță șatenă banală și nu-și dădea osteneala să meargă la mari coafori, ca Jacqueline. Îl purta foarte lung, aproape până la talie, ceea ce fusese mereu motiv de dispute cu familia. Văzând-o îndepărtându-și în spatele urechii o șuviță lungă și dreaptă, Jacqueline exclamă cu o voce iritată:

– Oare ce aștepți pentru a-l tunde?

– Îmi place așa…

– Știi, este foarte drăguț să treci prin această revoltă puerilă și ridicolă, când ești adolescentă, dar ai douăzeci și trei de ani! La vârsta ta, eram căsătorită.

– Ei și?

– Și? Și este timpul să te comporți ca o femeie de vârsta ta. Ce este cu povestea asta cu diploma?

– Îmi continuu studiile de câțiva ani.

– Da, dar totuși! Nimeni n-a luat-o în serios. Educația în sine nu este un lucru rău, dacă nu este însoțită de celelalte… modul de a te îmbrăca, de exemplu, viața ta „mondenă“ la acele serate la care Dumnezeu știe ce găsești, droguri, sex…

Alicia înălță capul, puțin amuzată de tonul scandalizat al surorii sale, dar vioiciunea îi dispăru din ochi, când Jacqueline adăugă:

– Mătușa Elizabeth este foarte îngrijorată în ceea ce te privește.

– Greșește.

– Nu, este foarte normal. Se teme că n-a știut să se descurce cu tine. Altfel, de ce ți-ai respinge familia și numele?

– Nu le resping! protestă Alicia ridicând vocea fără să vrea.

– Nu? Crezi sincer că o „Carrington“ trebuie să-și târască numele prin toate micile cluburi mediocre, printre toate străduțele sordide și pe la toate seratele dubioase din Londra? Oare astfel ai fost crescută?

– Te înșeli, strigă Alicia. Nu-mi trăiesc numele nicăieri. Nu fac nimic ce ar dezonora nobilul nume de Carrington.

Oamenii pe care îi frecventez sunt amuzanți, unii cel puțin și au talent. Sunt mai interesanți decât prieteni plictisitori și plini de ifose cu care ieși tu!

– Și pariez că te simți ca peștele în apă cu toți oamenii de talent, o ironiză Jacqueline cu un aer atât de batjocoritor, încât Alicia roși.

– De-abia îmi dau atenție, mărturisi.

– Formidabil! Pe scurt, ești musca de pe perete, care acceptă plăcerea privind cum trăiește cealaltă jumătate de lume!

Alicia fu prea rănită pentru a replica. De altfel, știa că sora sa și mătușa Elizabeth nu-i voiau decât binele… după ideea lor.

Tânăra fată avu mult timp să se gândească la numeroasele deosebiri existente între Jacqueline și ea. Se întrebase deseori ce-i descumpănea și-i agasa familia. În cele din urmă, ajunse la concluzia că mătușa se simțea mai în largul său cu Jacqueline, pentru că aveau același caracter. În timp ce Alicia, impulsivă și exagerat de sensibilă, scăpase înțelegerii sale, dându-i impresia că fusese incapabilă să-i acorde fiicei fratelui său dispărut, întreaga siguranță și afecțiune de care avea nevoie. Alicia nu-i purta pică, nu era nici măcar geloasă pe Jacqueline. Știa că, undeva, existau oameni, sau cel puțin o altă persoană, ca ea. Simțea dorința de a comunica, de a-și împărtăși sentimentele și ideile, ceea ce era inadmisibil pentru mătușa și pentru sora sa. Tânăra fată era convinsă că nu va găsi niciodată pe cineva ca ea, în importantul mediu monden din care făcea parte familia Carrington.

Dar, la urma urmei, nimic nu-i garanta că va descoperi ceea ce căuta la serate ca cea din ajun. Fusese mai interesantă decât

cele cu care fusese obișnuită Alicia în adolescență, dar tânăra fată recunoștea în mod cinstit că asta se întâmpla probabil pentru că această lume era nouă pentru ea. Bogați sau săraci, oamenii semănau aproape pretutindeni, aveau mintea îngustă și inflexibilă, chiar și în atitudinile lor „libere".

Nu toți.

Alicia se gândi la Dev Rafferty cu un tremur în stomac. Acel bărbat era deosebit. Își aminti cât de prompt îi venise în ajutor, cu câteva cuvinte plăcute și simți o căldură în suflet. Intervenția i se păruse cu atât mai amabilă cu cât ea nu acordase deloc atenție duelului verbal. Fusese luată complet pe nepregătite de ostilitatea de neînțeles a acelei femei, frumoasă, dar cu adevărat odioasă. În timp ce Dev Rafferty avea aerul unui bărbat capabil să se apere în orice împrejurări.

Alicia își înghiți cât mai rapid posibil fulgii de ovăz și, după ce se scuză, alergă să se refugieze în grajd.

În căldura familiară a boxelor, putu lăsa garda jos și să dea curs liber temerii sale. Nu trebuia să facă impresie bună în fața unui cal. Tânăra fată simțea în ce direcție bătea vântul. „Scena" de familie nu era departe. Nu mai avusese loc de câțiva ani. Chiar și hotărârea sa de a intra la Arte Frumoase nu provocase decât câteva reflecții sarcastice. Dar necazurile amenințau. Viața de studentă îi va fi curând violent criticată, pentru că persista să-și manifeste dorința de a părăsi casa și a avea un studio al ei. Ultima altercație pe acest subiect avusese deja loc, iar eforturile îi fuseseră zădărnicite – cum vor fi cu siguranță iar – prin faptul că mătușa strângea băierile pungii. Până când își va lua diploma și va găsi de lucru, era prinsă în cursă.

Prinsă în cursă! Mătușa Elizabeth va considera această expresie melodramatică, dar acesta era adevărul, gândi Alicia punând tristă șaua pe calul său roib, dresat pentru sărituri. Fără un miracol, la douăzeci și trei de ani, se putea aștepta la încă doi ani de închisoare.

***

– Hei! Carrington!

Chemarea fu însoțită de o smucitură brutală a părului, în timp ce Alicia ieșea dintr-o sală de curs. Era cavalerul său de la serata de sâmbătă.

Nu fu prea mirată. Tânăra fată îl remarcase în clasă, când încerca să atragă atenția unei blonde indiferente, în ciuda apelurilor vitale la liniște ale colegilor. În timp ce lua automat notițe despre mișcarea nihilistă în artă, Alicia se întrebase dacă el îl cunoștea bine pe Deveraux Rafferty. Îi spusese „Dev", dar, în acest mediu, lipsa de protocol nu însemna nimic. Însă îi venea greu să stabilească o legătură între Rafferty și un tânăr atât de nedelicat. Totuși cine știe?

– Carrington! o ironiză el înfășurându-i părul în jurul degetelor. M-ai lăsat baltă.

– Au! făcu Alicia în mod reflex, știind că asta aștepta.

– Nu-mi place să fiu lăsat baltă, insistă el trăgând-o din nou de păr.

Alicia oftă și reuși să schițeze un zâmbet slab.

– Să faci cunoștință cu Rafferty, ce treabă grozavă! Ai o datorie, Carrington, o datorie enormă!

– Hm… cred că blocăm ușa, spuse răbdătoare Alicia.

– Ei și? Ascultă-mă puțin, păpușă!

Văzând zâmbetul stupid și mulțumit al acestui tânăr, Alicia începu să se enerveze. Prefăcându-se impresionată de demonstrația de dominare masculină, deschise ochii mari și murmură:

– Ascult.

– Este de preferat, pentru că ceea ce vei auzi, cred că-ți va plăcea. Va face să bată mai tare inima ta de fetiță. Mă întreb, de ce oare sunt atât de amabil cu tine… În sfârșit, vei muri de dorință să mergi la galeria Maxwell. El are vernisajul expoziției.

– El… care el?

– Proasto! Devereaux. Se află la Maxwell, înconjurat de curtea sa. Americani, admiratoare bogate, dar și de Carringtoni!

– Astăzi?

Alicia își dădea deja programul peste cap.

– Perfect. Ei bine, ce vrei pentru asta? Notițele de la curs?

Smulse paginile din caiet și i le înmână, fără vorbă. El îi dădu drumul la păr, pentru a le lua, râzând răutăcios.

– Nu-i o problemă pentru tine, nu-i așa? N-ai decât să arăți un act de identitate și ușile locului sfânt se vor deschide. N-am dreptate?

– Mulțumesc!

Fără să-i răspundă la sarcasm, Alicia alergă de-a latul peluzei, strângându-și cărțile la piept, surdă la râsul zgomotos al tânărului bărbat.

O uluia propria surescitare. Depășise vârsta slăbiciunilor de școlăriță pentru eroi. Oricum, își azvârli cărțile în mașină și

se duse direct la galeria Maxwell, fără să treacă pe acasă pentru a se schimba. Nu se gândi nici o clipă la blugi și la puloverul gros, la cursul de desen și nici la masa de prânz.

Dar când sosi la galerie, încordată, simțindu-se puțin ridicolă, se izbi de un obstacol neprevăzut. Recepționera era nouă și o măsură din cap până în picioare cu scepticism, neîncrezătoare în fața ținutei sale lipsită de eleganță.

– Îmi pare rău, este un vernisaj particular, îi declară cu un zâmbet artificial.

– Domnul Maxwell este aici? întrebă Alicia, puțin scoasă din sărite.

Recepționera ridică sprâncenele pensate cu grijă. Alicia se simți roșind, vârî mâinile în buzunarele puloverului și spuse cu fermitate:

– Mergeți, vă rog, să-l anunțați că la biroul de recepție se află Alicia Carrington.

Se gândi că Jacqueline ar fi vorbit cu mai multă autoritate, dar secretara pricepu totuși siguranța sa. Întinse mâna spre un buton și Alicia simți un mic acces de satisfacție.

În spatele ei, se deschise o ușă albă și domnul Maxwell în persoană întră în hol, râzând de ceea ce-i spunea însoțitorul său. Zărind-o pe Alicia, exclamă cu încântare:

– Draga mea domnișoară Carrington!

Draga sa domnișoară Carrington de-abia remarcă zâmbetul foarte fericit al domnului Maxwell. Ea privea fără surprindere în spatele directorului obez al galeriei, bărbatul înalt și suplu care-l însoțea, simțind pur și simplu o încredere oarbă în destin.

– Bună ziua, spuse ea, zâmbindu-i lui Dev Rafferty.

Acesta înclină politicos capul. Era îmbrăcat în pantaloni din catifea reiată, de culoarea ciocolatei și un pulover din cașmir crem care-i punea în evidență verdele primăvăratic al ochilor și reflexele roșcate ale părului. Era exact cum și-l amintea și-i fu greu să-și întoarcă privirea. Totuși, anii de educație îi veniră în ajutor. Îi zâmbi cu timiditate domnului Maxwell, spunând:

– Recepționera dumneavoastră m-a informat că aveți un vernisaj particular.

– Într-adevăr. Vom fi încântați dacă veți binevoi să fiți alături de noi. Dar oare unde-mi este capul? Devereaux Rafferty, domnișoara Alicia Carrington.

– Ne-am cunoscut, răspunse Alicia.

Rafferty își încruntă ușor sprâncenele, cu un aer mirat.

– Îmi pare rău…

– La serata de sâmbătă…

Alicia avea obiceiul să treacă neobservată, dar era pentru prima dată când se felicita pentru asta; era mai bine să fie uitată decât să lase doar amintirea milioanelor familiei Carrington.

– Ah da, desigur! exclamă Dev cu un zâmbet pocăit, dar fermecător. Am o memorie îngrozitoare…

Tânăra fată nu era sigură, dar recunoștea în asta o manifestare de amabilă delicatețe. Devereaux avea o expresie răbdătoare. Alicia presupunea că era obișnuit să fie sâcâit de tinere admiratoare.

– Sunteți studentă? o întrebă.

Ea dădu din cap și se strădui să nu se strâmbe când domnul Maxwell explică plin de entuziasm:

– Și una dintre clientele noastre cele mai generoase! O adevărată mecena.

Mai făcu bucuros câteva comentarii cărora Alicia le răspunse automat, apoi își luă pictorul vedetă pentru un prânz întârziat. Alicia intră în sala de expoziție. Mai multe persoane veneau și plecau discret, oprindu-se în fața tablourilor pentru a le discuta meritele în șoaptă. Razele reci ale soarelui de ianuarie treceau prin vitralii. Alicia strânse brațele în jurul său, pentru a-și stăpâni un fior, care nu era doar fizic și se apropie de un perete. În timp ce examina prima pânză, își dădu seama de privirile curioase ale câtorva iubitori de artă și regretă că nu se schimbase. Avea aerul unei puștoaice.

Dar după câteva clipe, Alicia își uită jena. Firește, mai văzuse opere de Rafferty, totuși era altceva de când se interesa de personalitatea artistului. Puternic impresionată, tânăra fată se strădui totuși să studieze pânzele cu o detașare critică. În mod indiscutabil, pictorul avea un stil admirabil, la jumătatea drumului între modern și tradițional, fără nici o legătură precisă cu vreo școală. Un impresionist al noului val? Chiar și mătușa Elizabeth i-ar fi recunoscut meritele, ceea ce era revoluționar pentru un artist modern care se respecta.

Pictura aceasta îți făcea foame, își spuse Alicia în lipsă de alte cuvinte. Foame de-a vedea, de-a simți, de-a atinge. Foame de-a trăi. Da, probabil era cea mai puternică impresie pe care o producea opera sa, o emoționantă vitalitate. În firea rezervată și introspectivă a Aliciei, se trezea ceva la tonurile subtile de umbră și lumină, la culorile aproape dureros de îndrăznețe. Răspunzând stimulării creierului, inaima îi bătea

mai repede. Tablourile acestea erau atât de frumoase! Ce geniu! Ce bărbat minunat trebuia să fie pentru a putea simți astfel viața și a o transpune pe o pânză!

Dacă ar cunoaște măcar pe cineva ca el! Dacă l-ar cunoaște cel puțin pe el! Dar era ridicol! Devereaux Rafferty n-avea de-a face cu mici studente banale. Femeile pe care le frecventa erau probabil ca cea al cărui portret îl privea, însoțitoarea sa din acea seară. Deși era fascinant, te făcea să te simți puțin stingher. Modelul, în rochie lungă verde, era așezat în umbră, cu chipul încântător înălțat ca pentru a fi sărutat. Această femeie părea sinuoasă, seducătoare, dar ochii îi păreau atât de reci și de calculați sub pleoapele grele și fără culoare. Avea aerul unui șarpe, a unei cobre pe jumătate vrăjită. Alicia remarcă puțin amuzată, că asemănarea era accentuată în partea inferioară a corpului, pictată în tușe fluide, aproape languroase. Rochia verde se desfășura și se pierdea în umbră ca niște inele ce se micșorau. Trecură mai multe minute, timp în care Alicia o studie.

– Și ce credeți despre energie și atenție în arta contemporană? întrebă cineva în spatele ei, pe un ton afectat.

– Nu știu, răspunse o voce gravă, cunoscută. Mărturisesc că nu m-am gândit niciodată la asta.

Alicia făcu stânga-mprejur în clipa în care criticul de artă îl privea pe Rafferty cu gura căscată. Privirea plictisită a pictorului o întâlni pe a Aliciei și gura îi tremură ușor. Se întoarse grăbită spre portret.

Câteva secunde mai târziu, Dev reveni lângă ea. Alicia stătea foarte dreaptă, străduindu-se să-și ascundă plăcerea.

– Vă place? o întrebă indicând pânza cu bărbia.

– Este foarte bun, îi răspunse, fără să-și ia privirea de la tablou.

– O copilă bine crescută! exclamă el râzând. Nici mie nu-mi place. Da, poate pe moment.

– Și ei? I-a plăcut? murmură Alicia.

– Ea s-a amuzat, îi răspunse.

Dar își vârî mâinile în buzunar, apoi surprinzând privirea pe furiș a Aliciei, zâmbi vioi.

– Știți, ar trebui să vă tundeți părul.

Tânăra fată clipi din pleoape.

– Adevărat?

Ochii verzi aveau o expresie critică, dar impersonală.

– Are o lungime stânjenitoare. Întrerupe linia trupului. Vă ascunde silueta și chipul, ceea ce este păcat, spuse ridicându-i încet câteva șuvițe. Vedeți, ar trebui să-l tundeți aproximativ până aici.

Alicia dădu din cap și el lăsă mâna în jos; încă zâmbea, dar vorbea foarte serios.

– Presupun că l-ați lăsat să crească dintotdeauna?

Alicia râse. Interlocutorul său făcea în așa fel încât să fie în același timp indiferent și prietenos, cu toate că ceea ce spunea n-avea nimic insultător, nici indiscret. N-avea nimic arogant, dădea pur și simplu un sfat bun.

– Ei bine, de acord, spuse ea ascultătoare.

Amândoi izbucniră în râs, dar în ochii verzi exista o scânteiere care o tulbură pe Alicia. O notă în râsul său… Rafferty era bun, dar ar fi putut foarte bine să devină sarcastic.

Alicia avu brusc impresia că acest bărbat era capabil, fără nici cel mai mic efort, să fie foarte rău, chiar crud. Se întoarse încă o dată, nervoasă.

În acea clipă li se alătură domnul Maxwell și-l conduse pe Rafferty pentru a răspunde la întrebările criticului de artă de la Times. Alicia se gândi că întârziase destul. După ce cumpără o pictură marină pe care o admirase, plecă aruncându-i lui Dev Rafferty, absorbit de conversație, o scurtă privire pe care acesta n-o văzu.

***

A doua zi dimineață, înainte de a-și pierde curajul. Alicia îi telefonă coaforului la care mergeau Jacqueline și Elizabeth, pentru a fixa o întâlnire.

Fu mai puțin traumatizant decât crezuse. De ani de zile, Andre visa să aibă în mâinile sale de artist pletele tinerei domnișoare Carrington. Acum, în sfârșit, era la bunul său plac și nu pierdu timpul. După câteva tăieturi de foarfecă, alarmante, Alicia avu o tunsoare dreaptă, semilungă și părul tern, inert, acoperea solul. Domnul Andre îi încurajă mulțumirea calmă propunându-i un breton. Era atât de entuziasmat încât tânăra fată, cedând spiritului de aventură, acceptă imediat propunerea.

Fu încântată de rezultat. Bretonul îi îmblânzea figura pătrată și-i punea în evidență ochii. Șuvițele mai scurte îi accentuau finețea pomeților. Efectul era aproape magic. Se

hotărî să-i acorde încredere domnului Andre care estima că niște reflexe ca de soare vor da strălucire culorii șatene. Fu miraculos. Mulțumindu-i cu efuziune coaforului, Alicia părăsi salonul simțindu-se renăscută. Avea impresia că era alta, o tânără fată îndrăzneață și aventuroasă.

Niciodată în viață nu-și schimbase ceva în înfățișare la insistența unui bărbat. Nu căuta să-l impresioneze pe Dev Rafferty, pe care nu-l va mai vedea probabil niciodată, ci se gândea mai degrabă să-i placă unuia ca el. Numai în două întâlniri foarte scurte, el reușise s-o facă nervoasă pe ea însăși și pe viața sa. I se părea că știe totul despre Dev Rafferty, doar pentru că îi contemplase opera. Îl admira enorm, cu încrederea sa trufașă, îndrăzneață și libertatea sa. I-ar fi plăcut să fie ca el într-o zi și i se părea că tăierea părului era primul pas în direcția bună.

Mătușa îi domoli ușor bucuria aprobând complet transformarea.

– Foarte bine, copila mea, declară în timp ce Alicia se învârtea cuminte în fața ei. Andre a făcut o treabă excelentă.

Închizând registrul de socoteli pe care-l cerceta cu conștiinciozitate în fiecare zi, mătușa Elizabeth continuă pe un ton decisiv:

– Sunt încântată să te văd interesată de înfățișarea ta, Alicia. Este dovada unui amor propriu sănătos.

Alicia își încrucișă cu atenție mâinile pe genunchi, ghicind în vocea mătușii că nu era un simplu comentariu, ci un preludiu. Privirea îi rătăci ușor în jurul salonului. Cu siguranță nu era o încăpere intimă, îi lipseau niște colțuri confortabile, dar salonul era răcoros și relativ plăcut, în felul său imaculat.

Dacă avea mobile puține, toate erau de calitate: antichități din secolul al XIX-lea adunate de străbunicii Aliciei. Aceasta găsea încăperea prea întunecată și, firește, trebuia să fie atentă să nu răvășească sau să răstoarne ceva. Singurul aspect modern era televizorul, pe o masă mică aurie, cu picioarele rotunjite, în fața unei canapele din catifea.

– Acum, ești femeie, Alicia. În câțiva ani, te vei bucura de moștenirea ta. Cred că e inutil să-ți spun că acest gând mă neliniștește de un anumit timp. Ești destul de iresponsabilă pentru vârsta ta și o avere mare, dacă nu este administrată cu prudență, poate duce la o catastrofă. Banii vor face din tine o țintă pentru oameni dubioși. Nimic din viața ta trecută, alegerea prietenilor, lipsa de ambiție, nu mă liniștește asupra acestui lucru.

Alicia își spuse că discursul avea probabil un scop. În mod vizibil, mătușa voia să abordeze un subiect precis. Puțin stânjenită, aștepta urmarea, cu mâinile așezate pe brațele fotoliului.

– Sper să începi să te maturizezi puțin și vei abandona unele dintre ideile tale cele mai copilărești și mai enervante.

– Și eu sper asta, mormăi Alicia.

– Cred că viața ți se va părea mai ușoară dacă vei renunța la realitățile de răzvrătită.

– Nu vreau să mă răzvrătesc! protestă tânăra fată.

– Oricum, nu despre asta voiam să-ți vorbesc, o întrerupse mătușa. Jacqueline a propus o croazieră în Antile, în aprilie. Cred că ne-ar face bine la toate să evadăm timp de cincisprezece zile.

– Nu pot lipsi de la cursuri atât de mult timp, obiectă Alicia. Dar nimic nu vă împiedică să mergeți amândouă, adăugă ea prompt.

Tăcerea care se lăsă fu zdrobitoare. Chipul mătușii Elizabeth se posomorî, ca și când Alicia făcuse o glumă de prost gust.

– Înțeleg, spuse aceasta pe un ton oarecum amenințător.

– Nu pot să lipsesc tocmai înainte de examene.

– Spune mai degrabă că nu vrei.

– Ei bine, de acord, nu vreau! exclamă Alicia. Am muncit prea dur și foarte mult timp.

– Sunt sigură că-ți dai seama că ai o atitudine egoistă.

De bine de rău, Alicia reuși să-și stăpânească mânia.

– Îmi… pare rău că asta crezi, dar puteți face foarte bine această croazieră fără mine. Am douăzeci și trei de ani și…

Un gest al mâinii mătușii o făcu să tacă.

– Comportamentul tău arată limpede că nu ești destul de responsabilă pentru a fi lăsată fără supraveghere mai multe săptămâni.

Alicia se ridică, tremurând de o furie pe care și-o stăpânea cu greu.

– Îmi pare rău că ai această părere.

Mătușa lăsă capul în jos și deschise din nou registrul de socoteli. Alicia părăsi în grabă salonul și urcă să se refugieze în camera sa.

De la fereastră, privind cerul gri, se întreba cu deznădejde cum să facă pentru a trăi în viitorii doi ani? Era foarte nostim să te gândești la un nou început, să vrei să fii constructivă și hotărâtă, dar nu era de ajuns! Tristă, încercă să-și închipuie

cum s-ar fi purtat Devereaux Rafferty cu mătușa Elizabeth. În zadar, deoarece tânăra fată era sigură că el nu cunoștea pe nimeni care să-i semene. Și-l închipuia fără nici o legătură de familie. Părea complet, absolut independent.

Oare cum deveneau oamenii astfel? Aveau caracterul înnăscut? sau rezulta din mediul lor? Totuși, Jacqueline crescuse în aceeași lume cu ea și nu era deloc timidă, nici supusă. Alicia își lăsă capul în mâini, apăsându-și degetele pe ochii care-i ardeau. Ideea de a coborî la cină o îmbolnăvea. Nu se putea îndrepta spre nimeni. N-avea nici un prieten căruia să-i ceară sfatul. Ar fi fost altfel, dacă ar fi cunoscut pe cineva ca Dev Rafferty, se gândi. De exemplu, ar fi avut atât de mult de învățat. S-ar simți mai curajoasă doar dacă l-ar vedea.

Dar în viața Aliciei Carrington nu exista un Dev Rafferty. Iar dacă Elizabeth își impunea voința, nu va exista niciodată! Pentru că tânăra fată știa că ruda sa nu se va opri aici… Aceasta nu fusese decât o discuție preliminară. Mătușa Elizabeth se pregătea să lanseze o ofensivă în regulă, referitoare la croaziera în Antile. Nu se va opri decât când îi va lua bilet nepoatei sale. Alicia gemu și se aruncă pe patul din mătase roz. Nu plângea, fiind puțin predispusă să-și lase lacrimile să curgă. Dar își afundă fața în perna răcoroasă și pentru a-și îmbunătăți starea moralului, căuta niște mijloace de a-l întâlni din nou pe Dev Rafferty.

Odinioară, ar fi fost simplu, i-ar fi putut fi protectoare, să-i comande… Înălță capul. Să comande? De ce nu? Nu era o idee stranie. Probabil făcea tablouri la comandă. Alicia își ținu respirația și inima îi palpită la această perspectivă. Cel puțin aceasta va fi ocazia de a-i vorbi din nou. Se îndreptă dându-și

distrată părul pe spate, surprinsă că era atât de scurt. În definitiv, n-avea nimic de pierdut dacă încerca. Revenindu-i speranța, se ridică și începu să se schimbe pentru cină.

***

Aliciei îi trebui o săptămână să adune suficient curaj pentru a se duce să-i ceară lui Devereaux Rafferty să-i picteze portretul. Ceea ce o decise fu sosirea picturii marine pe care o cumpărase la Maxwell. Aproape uitase frumusețea seducătoare a acestui peisaj cu nisipul pal și mătăsos, stâncile brun-albastre sfâșiate și o mare gri care reflecta un cer plumburiu. Tânăra fată îl puse pe Joseph grădinarul să agațe tabloul în fața patului, pentru a-l putea vedea în fiecare dimineață la trezire. Nu-i trebui decât o dimineață pentru a regăsi acea foame lacomă de viață pe care o inspira această pictură.

Renunțând la timiditatea stângace, se duse la galerie să-l vadă pe domnul Maxwell, pentru a o ajuta să-l găsească pe Rafferty.

Imediat, fu evident că el se îndoia de reușita planului Aliciei. O ascultă cu obișnuita atenție, clătină din cap, dar când aceasta tăcu, îi spuse pe un ton nesigur:

– Da, desigur, ar fi o investiție minunată și un cadru superb pentru mătușa dumneavoastră. Dar Rafferty pictează rareori portrete, dragă domnișoară Carrington și acum, face și mai rar pânze la comandă.

– Credeți că n-are rost să-i cer? întrebă Alicia, dezamăgită.

– Pe legea mea… este greu de spus. În unele privințe este capricios, ca toți marii artiști. Și apoi, nu costă nimic să încercați, încheie cu zâmbetul său fermecător.

După ce-i dădu numărul de telefon și adresa lui Dev Rafferty, tânăra fată plecă radioasă, cu foaia mică de hârtie pe care era numele prețios, aranjată cu grijă în buzunar.

N-avea un plan foarte exact. Totuși, i se părea mai abil să-i facă o vizită artistului. La drept vorbind, dorea să-l vadă, nu să-i audă vocea în depărtare, la telefon. În aceeași zi, înainte de a avea timp să-și schimbe părerea, se prezentă la adresa indicată.

Rafferty avea un apartament la ultimul etaj al unei case mari, vechi, în stil victorian. Clădirea era imensă și oarecum deteriorată de vreme, una dintre ultimele din epoca sa, înghesuită între magazine și zgârie-nori. Forma un fel de mică enclavă a bătrânei Londre, luptând să nu dispară. Nu era un cartier bun; cu animația zgomotoasă și străzile blocate de circulație. Acest decor nu se potrivea cu ideea pe care și-o făcuse despre Dev Rafferty.

Tânăra femeie urcă repede până în vârful scării mari, apoi bătu la ușă, prea absorbită de mirosurile și de tot acest ansamblu straniu, pentru a fi nervoasă. Interiorul era întunecat și plin de curenți de aer, iar afară vuia circulația. De la unul din etajele inferioare urca o aromă de curry.

Nu răspundea nimeni. Alicia bătu încă o dată, mai tare și în cele din urmă ușa se deschise.

– Da?

Nu era greu de înțeles. Alicia îl avea în fața ochilor în halat de cameră aproape lung, de culoare verde închis și măsurând-o puțin nerăbdător.

– Domnule Rafferty, se bâlbâi ea, sunt Alicia Carrington. V-am cumpărat pictura marină la expoziția de la Maxwell, acum câtva timp…

Uitase că avea o prezență atât de zdrobitoare. Confuză, se întrebă cum de avusese tupeul să vină.

– Îmi amintesc, spuse el. Mica fată cu plete în stil victorian.

Zâmbea ușor, dar privirea rămase dură. Alicia avu impresia că era furios și se stăpânea cu dificultate. Îl măsură cu un aer confuz.

– Îmi place bretonul, exclamă el.

Dar în acea clipă, brusc în interiorul apartamentului se trânti o ușă și, cu coada ochiului, Alicia văzu un obiect trecând prin spatele capului lui Rafferty, pentru a se sfărâma de perete. La acest zgomot, acesta se întoarse și dispăru pe o ușă. Alicia auzi o voce feminină furioasă, înăbușită, fără să poate distinge cuvintele. Dar cea a lui Rafferty fu absolut clară:

– Nu te reține. Sări așadar pe fereastră!

Ușa se trânti din nou, făcând pereții să vibreze, apoi Rafferty reveni. Văzându-i ochii mari și mirați, îi explică ironic:

– Are tendința de a fi cam capricioasă înainte de cafeaua de dimineață.

Totuși, Alicia simți că pentru el, probabil situația nu era nostimă.

– Pot să revin mai târziu, îi propuse bătând în retragere.

– Oh, nu!

O urmă pe palier în timp ce-și strângea distrat cordonul halatului de cameră. Aliciei îi veni ideea că poate nu purta nimic pe dedesubt. În timp ce el închidea ușa, își coborî privirea la picioarele goale.

– Vom putea sta de vorbă în atelierul meu, îi explică Rafferty.

Aliciei îi reveni imediat încrederea. În spatele unui culoar întunecat, deschise ușa unei săli spațioase, aerisite. Soarele se filtra prin vitralii; un miros de terebentină luă cu asalt nările Aliciei. Într-un colț se aflau stivuite pânze noi, iar pe șevalete, sau rezemate de pereți, se uscau pânze pictate. Cârpe multicolore, carnete de schițe erau răspândite aproape peste tot, dar această dezordine n-avea nimic respingător. Aliciei îi plăcu imediat, deoarece evoca productivitate și confort.

Rafferty traversă atelierul și se duse să închidă cu cheia o ușă care dădea probabil în apartament. Îi aruncă Aliciei o privire puțin mâhnită. Aceasta fu fericită că nu căuta niște scuze care ar fi stânjenit-o din nou.

– Sunteți căsătoriți de mult timp? îl întrebă politicoasă, pentru a rupe tăcerea.

– Nu suntem căsătoriți…

Văzând-o schimbându-și expresia, o ironiză:

– Numele vi se potrivește…

Ea își aminti că-i spusese că Alicia era un prenume victorian.

– Sunt surprinsă că se poartă astfel, deoarece nimic nu vă împiedică să plecați…

Amuzamentul pictorului spori.

– Cred că ar trebui să-i vorbiți, comentă împingând spre ea un scaun. Ei bine, Alicia Carrington, ce pot face pentru dumneavoastră?

Aceasta se așeză docilă și ridică ochii spre interlocutorul său. O cercetă cu un interes evident, fără enervare, însă cu curiozitate. Alicia bănuia că, dacă era victima adorației supărătoare pe care i-o consacrau admiratoarele, era milos, dar foarte ferm.

– Aș vrea să-mi faceți portretul, pentru aniversarea din martie a mătușii Elizabeth. Am vorbit despre asta cu domnul Maxwell. M-a informat, ca să spun astfel, că nu faceți niciodată portrete; m-am gândit totuși că poate o dată…

– Zău? De ce?

Alicia zâmbi, fericită să-și poată juca atuul.

– Mi-ați spus că v-ar plăcea să-l faceți.

– Am spus eu asta? Când? o întrebă întorcându-i zâmbetul.

– La petrecerea aceea la care ne-am cunoscut. Ați precizat că am o statură bună și caracter.

– Zău? Ei bine, este adevărat. Aveți un chip interesant, cu toate că nu știți să-l puneți în valoare.

O măsură pe Alicia cu un aer meditativ și o privire insistentă. Se scurseră secunde lungi în timp ce reflecta.

– De ce nu? spuse brusc.

Alicia rămase cu gura căscată.

– Vreți să spuneți că acceptați?

Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat. Tânăra fată era năucită. Observându-i uluiala, Rafferty ridică sprâncenele.

– Pe legea mea, de ce nu, dacă prețul este bun? exclamă cu ironie.

La asta, Alicia roși puțin, în timp ce el continua s-o măsoare cu răceală. După un timp, adăugă mai puțin dur.

– Da, mi-ar plăcea să vă pictez chipul…

Tânăra fată îl privi timid și apoi întoarse capul. Domnul Maxwell o lăsase să înțeleagă că integritatea lui artistică îl împiedica pe Rafferty să lucreze la comandă. În cazul de față, nu părea atât de strict asupra principiilor sale, dar presupunea că trebuia să trăiască. Ghici instinctiv că ar respinge orice sugestie de noblețe sau virtute.

– Prețul n-are importanță, îi spuse, sperând că asta nu va părea prea arogant.

– Iată ceva tentant; totuși, cred că vom putea ajunge la o înțelegere exactă.

Își frecă obrazul în timp ce o cercetă intens, iar Alicia se grăbi să întrebe:

– Când vreți să vin să pozez?

– Ei bine… Luni? La ora zece?

– Foarte bine. Am un curs la ora trei. Veți termina la timp?

Întrebarea păru să-l amuze pe pictor.

– Vom termina la timp, o asigură serios.

– Mulțumesc.

Alicia avu din nou senzația că-și bătea joc de ea și se ridică, întinzând mâna. Pictorul o luă zâmbind. Ea îi simți puterea mâinii, deși era subțire și fină.

– Eu sunt cel care vă mulțumește, îi răspunse politicos.

Cu aceste cuvinte, o conduse. Alicia ieși în întunericul de pe culoar, spunându-și că avusese foarte mult noroc. Luni i se părea îngrozitor de departe, dar cel puțin va exista o luni. Era conștientă că o urmări cu privirea până la palier.

– Și pentru Dumnezeu, îmbrăcați ceva mai colorat și mai vesel, îi strigă, în timp ce pornea pe scară.

– Așa voi face! îl asigură veselă, cu inima ușoară.

Capitolul 2

Alicia întârziase cinci minute. Ajunse gâfâind la atelier și găsi ușa deschisă. Cu o ceașcă în mână, Dev Rafferty privea prin fereastră strada animată.

– Îmi pare teribil de rău, gâfâi ea.

Dev se întoarse, cu sprâncenele ridicate. Chipul posomorât i se lumină imperceptibil. Tânăra fată se grăbi să-i explice:

– Este din vina veterinarului.

– Ce este din vina veterinarului?

– Întârzierea.

– Ați întârziat? mormăi el, aruncând o privire pe ceas. Da, într-adevăr.

În acea clipă Alicia înțelese că expresia dură n-avea nici o legătură cu ea. Își așeză sacoșa lângă un perete și așteptă cu un aer jenat. Brusc, Dev îi zâmbi.

– Ce aveți?

– Ce să am?

– Păreți pierdută.

– Nu… nu, credeam că sunteți supărat pe mine pentru că am întârziat.

– Cum? Cinci minute?

Râse, apoi după ce-i examină ținuta, oftă cu resemnare. Alicia nu prea avusese de ales și era sigură că fusta albastru marin și bluza roz pal nu răspundea așteptărilor lui Rafferty. Încercă să se scuze.

– Nu mă preocup prea mult de îmbrăcăminte.

– Este evident. Cine îți alege hainele? Și mai întâi, ce vârstă ai?

– Douăzeci și trei de ani, îi răspunse, în defensivă.

– Douăzeci și trei de ani? Dumnezeule, de-abia îți dădeam nouăsprezece!

Se lăsă o scurtă tăcere.

– Poate sunt puțin în urmă pentru vârsta mea, reluă Alicia. Cea mai mare parte a tinerelor fete de…

– Cea mai mare parte a tinerelor fete de vârsta dumitale n-ar fi venit aici. Dar dumneata ai făcut-o, pentru că ești altfel. Nu pictez pe oricine, îi declară cu o aroganță reconfortantă. Asta înseamnă… Hm… Nu te vom prezenta posterității în această ținută.

– Aș putea să mă întorc acasă să mă schimb.

– Și ce vei îmbrăca?

– Ei bine, am o bluză crem…

– Nu! Știu ce-ți trebuie. Vino cu mine.

Sceptică, dar curioasă, Alicia îl urmă pe scara întunecoasă, apoi pe trotuarul însorit. Mergea în urmă, cu pași mici și grăbiți, în timp ce el mărșăluia cu pași mari spre prăvălia unui negustor anticar, în care intră fără să ezite. Alicia își croi drum prin magazinul incomod și-l găsi pe Dev Rafferty în conversație cu patronul.

– Ah, iată-te, îi spuse, ca și când era acolo de ore.

Păstrară tăcerea până când proprietarul prăvăliei se întoarse din încăperea din spate cu un braț de mătase violetă. Dev o luă, o scutură ca un scamator și despături o rochie minunată. Mătasea era puțin uzată, dar pe ansamblu, veșmântul era în bună stare. Stilul era clar victorian, cu guler montant, mâneci lungi cu bordură din dantelă fină și corsajul încheiat cu nasturi mici din sidef.

– S-ar putea să fie cam scurtă, dar nu vom avea nevoie decât de partea de sus. Din fericire, ești suplă, murmură Dev Rafferty fără s-o privească.

Dând din cap, Alicia își luă portofelul.

– Lasă, îi spuse el cu autoritate.

– Dar…

– Nu fi stupidă!

– Este pentru portretul meu!

Alicia îl privi pe negustor cu un aer rușinat. Rafferty îi aruncă o privire iritată.

– Să spunem că este un fel de cadou. Acum, taci.

În consecință, așteptă în tăcere în timp ce el plăti rochia și cumpără de asemenea o panglică violetă. Nimeni nu-i făcuse vreodată un cadou, cu excepția Crăciunului sau a aniversărilor și niciodată în mod atât de spontan. Oricum, niciodată nu primise nimic de la cineva mai puțin bogat decât ea. Considera extraordinar că artistul insistase să-i ofere un lucru, de altfel inutil, știind că avea atât de mulți bani. În general, marea majoritate a oamenilor găsea absolut firesc să plătească ea.

Când Dev Rafferty îi înmână pachetul, în sufletul Aliciei apăru ceva. Era o senzație necunoscută, pe care dacă ar fi observat-o, cu siguranță mătușa Elizabeth ar fi considerat-o îngrijorătoare…

Rochia îi venea aproape perfect; deși cam scurtă, era destul de largă la talie, șolduri și piept. Mânecile nu erau destul de lungi, dar lui Rafferty îi plăceau încheieturile subțiri și bronzate ale mâinilor modelului său, apărând din volanele de dantelă. O făcu pe Alicia să se așeze lângă fereastră, cu brațele odihnindu-se pe marginea albă.

– Acum, privește peste umăr, îi ordonă.

Alicia se supuse. Poza nu era comod de menținut.

– Îndreaptă-te!... Da, așa. Bine. Relaxează-te. Îți vom aranja părul.

– Părul?

Alicia se rezemă cu recunoștință în timp ce el căuta un pieptene într-un sertar în dezordine. Apoi începu s-o coafeze cu o mână ușoară. Degetele îi erau extrem de ușoare pe ceafa tinerei fete. Aceasta închise ochii și lăsă capul în față. Mângâierea banală făcea ca spatele să-i fie străbătut de fiori încântători.

– Să nu adormi! exclamă Dev cu o voce ironică.

Îi adusese părul într-o parte și-l legase cu panglica violetă, astfel încât să-i cadă pe umăr. Când el se dădu înapoi, Alicia simți o urmă de regret.

– Pozează.

Alicia se îndreptă, întoarse capul și ridică bărbia, cum îi indicase el. Fu recompensată cu un zâmbet fermecător.

Prima oră trecu încet și avu dreptul la cinci minute de odihnă. În timpul celor două ore următoare, Rafferty lucră în

tăcere. La un moment dat, smulse o foaie din carnetul de schițe și o făcu ghem. Alicia știa că era o prostie să devină bănuitoare, dar fără să vrea, tensiunea îi sporea. Mușchii începuseră să protesteze. Această lungă imobilitate forțată o apăsa tot mai mult.

– Nu mișca, bombăni în mod automat pictorul.

Strânse din dinți și menținu poza. După un sfert de oră, Rafferty oftă și spuse brusc:

– Acum, dacă vrei, poți să te ridici.

Dacă voia? Dacă putea! Își întinse membrele anchilozate și se puse repede pe picioare.

– Cât este ceasul? întrebă distrat Rafferty, cu degetele încă ocupate.

Alicia se uită la ceasul rezemat de fereastră și exclamă:

– Două și un sfert! Trebuie să plec.

Își smulse panglica din păr, apoi se răsuci pentru a-și descheia rochia la spate. Pictorul își puse la loc carnetul de schițe.

– Așteaptă…

Desfăcu nasturii mici cu o rapiditate de expert, iar mâinile călduțe îi atinseră ușor pielea. Încă o dată, Alicia se simți înfiorându-se în mod ciudat.

– Va trebui să-ți plătesc orele suplimentare, o anunță Dev, prozaic.

– Eu sunt cea care vă plătește.

El izbucni în râs.

– Ei bine, va trebui să plătești orele suplimentare.

Tânăra fată râse de asemenea și alergă până la ușa apartamentului, pentru a se schimba acolo. Când se întoarse să-și ia cărțile, el era așezat cu picioarele pe birou și scaunul răsturnat înapoi și se întindea.

– Ei bine, pe joi! îi spuse veselă.

Dev îi răspunse distrat, cu o înclinare a capului. Alicia plecă, în mod straniu, dezamăgită.

Rafferty era un bărbat greu de cunoscut, când posac și enervat, când ironic și închis în sinea sa, când amabil și vesel. Știa să fie ironic, dar niciodată caustic; iritabil fără a fi rece, arogant, dar întotdeauna fără aere de superioritate. Nu părea să-l deranjeze nici unul dintre defectele Aliciei, care le exaspera pe mătușa Elizabeth și pe Jacqueline. Nu insista asupra punctualității și nu-i reproșa stângăcia sau conversația deloc strălucitoare. Tot ceea ce-l interesa, era pictura. Arta! Alicia presupunea că Dev Rafferty avea și defecte, dar erau minore pe lângă calități. Aștepta cu nerăbdare fiecare ședință de pozat și se lamenta văzând orele trecând atât de repede. Spera totuși să afle secretul personalității sale încrezătoare ascultându-l și observându-l cu atenție, dar caracterul lui nu părea s-o influențeze.

Aliciei i-ar fi plăcut să rămână după timpul de pozare. Totuși, îi era teamă să nu-l deranjeze. Așa că, îndată ce ședința se termina, se grăbea să se schimbe și să plece.

Pe Magda Morrison, frumoasa cu caracter irascibil cu care Dev trăia, n-o văzu niciodată. Lucrurile îi erau întotdeauna împrăștiate peste tot în apartament, când Alicia se ducea acolo să-și îmbrace rochia. În cele din urmă înțelese că Magda, care era sculptor, avea un atelier al ei, în oraș.

Într-o zi, când ajunse puțin înainte, tânăra fată găsi atelierul pustiu, ușa de comunicare deschisă și auzi voci din apartament.

– Sun sătulă până peste cap de arta ta! țipa Magda. Și eu sunt artistă. Îți imaginezi că nevoile tale sunt întotdeauna pe prim-plan? Și ale mele? Puțin îți pasă! Nu te-ai gândit niciodată la nimeni, decât la tine!

– Mai tare, Magda! bombăni Dev. Oamenii din față nu te aud foarte bine.

– Dumnezeule! Atitudine burgheză acum! Ce vor crede vecinii! Ce urmează? Vei deveni profesor la Royal Academy?

– Ah, du-te naibii!

Vocea obosită a pictorului se apropiase.

Îngrozitor de jenată, Alicia căuta să-și facă simțită prezența. Își aruncă pe jos sacoșa grea, își drese glasul, dar zgomotul fu acoperit de un pocnet de ușă.

Dev Rafferty intră în atelier. Privirea îi căzu asupra Aliciei, roșie de rușine.

– Ce… Când ai sosit?

– Acum un minut. Eu… Iertați-mă. V-am auzit vocile fără să vreau.

– Cum oare ai fi putut evita asta?

Râse cu asprime, apoi se apropie de birou, deschise un sertar și îl închise din nou cu putere. Furia mișcărilor îi făcu aproape frică Aliciei.

– Preferați să revin mai târziu?

– De ce? Ea va lipsi toată după-amiaza și o parte din noapte.

Alicia se întreba cum să interpreteze acel subînțeles? Brusc, se simți inexplicabil de deprimată. Pe neașteptate, Dev adăugă:

– Și mâine, totul va fi uitat.

– Ah?

Un timp, el bătu distrat cu degetele în birou, apoi înălță capul și exclamă nerăbdător.

– De ce ai rămas împlântată acolo? Du-te și te schimbă!

– Iertați-mă…

Alicia își reveni și trecu repede alături. Când reveni în atelier, Dev era în fața șevaletului și își pregătea paleta. Tânăra fată se duse și se așeză la fereastră, luând poza fără să spună o vorbă.

Fu o ședință lungă. Părea că nimic nu-l mulțumea pe artist. Nu înceta s-o sâcâie și s-o ocărască.

– Îndreaptă-te! Până la urmă, ce se întâmplă cu fața-dumitale? Trăsăturile îți sunt alungite… Relaxează-te! Ridică bărbia. Dacă nu cer prea mult, am putea avea ceva asemănător cu o expresie? Mi-ar conveni oricare…

Alicia strânse din dinți și se strădui să asculte, dar nu-i ieșea nimic. În cele din urmă, exasperat, Dev scurtă ședința, iar tânăra fată, simțindu-se vinovată, plecă în grabă.

Când se întoarse în atelier, Dev privea afară prin fereastra șiroind de ploaie. Aruncă o privire peste umăr și mormăi:

– Mai bine rămâi puțin și bea ceva cald. Măcar până se potolește ploaia.

Era invitația atât de sperată pe care Alicia o aștepta de mult timp, dar văzând dispoziția lui Dev Rafferty, șovăi:

– Dacă nu vă deranjez…

– Ai putut observa că am fost deja deranjat, bombăni el schițând un zâmbet obosit.

Alicia îl urmă așadar în bucătăria în care vesela murdară stătea stivă și masa era acoperită cu hârtii. Alicia fu ușor șocată. În penumbra după-amiezii, resturile unui mic dejun aveau un aspect sordid.

– Da, asta-ți schimbă probabil atitudinea, comentă Dev observându-i surpriza. Este întotdeauna instructiv să vezi cum trăiește cealaltă jumătate a lumii…

După toate aparențele, își bătea joc de ea. Dar Alicia nu se putu împiedica să nu roșească. Cuvintele însoțitorului său îi dădeau impresia că este o copilă răsfățată.

– Este cu siguranță plăcut să ai un apartament propriu…

– La treizeci și patru de ani, noutatea își pierde din importanță, îi răspunse cu un aer amuzat.

Cu aceste cuvinte, degajă masa și o șterse cu grijă. Luă niște cești dintr-un dulap și puse apoi o cratiță cu lapte pe aragaz. Era una dintre frânturile de informații pe care le culesese Alicia: îi plăcea ciocolata cu ceai și nu cafea. Știa de asemenea că detesta televizorul, că citea cu lăcomie, că era alergic la pisici și avea oroare de tutun, deși Magda fuma. Fiecare mică informație pe care o descoperea era înscrisă în albumul său de amintiri.

– Dacă nu vrei, de ce mai locuiești cu familia, Alicia? o întrebă în timp ce ea se așeza.

– Nu voi intra în posesia averii decât la douăzeci și cinci de ani, sau dacă mă mărit înainte. Până atunci, mătușa Elizabeth strânge băierile pungii. Îmi dă bani de buzunar, dar nu vrea să locuiesc singură în altă parte.

– Ah, bani! Răul necesar!

– Nu pot găsi de lucru în timp ce-mi fac studiile, iar aceste studii înseamnă o bună folosire a timpului. Așa că, trebuie să aștept, încheie oftând.

– Mătușa dumitale te-a crescut?

– Da. Părinții mei au murit când eram încă un bebeluș. Mătușa Elizabeth ne-a primit la ea pe sora mea, Jacqueline, și pe mine. Jacqueline s-a căsătorit acum câțiva ani și acum nu mai sunt decât eu.

– Avem un punct comun. Părinții mei au murit când aveam treisprezece ani, comentă Dev simplu.

Alicia se gândi că probabil era deosebit de greu să-ți pierzi părinții la acea vârstă sensibilă.

– Erau artiști? îl întrebă.

El râse scurt.

– Oh, da! Ea era franțuzoaică, el irlandez. Amândoi se amăgeau cu un frumos număr de iluzii romantice. Trăiau ca niște personaje de film din anii treizeci, ca niște artiști fericiți și fără un ban. Erau totul unul pentru celălalt și dedicați în întregime viziunii lor artistice.

Exista în aceste reflecții un cinism care o surprinse pe Alicia: se părea că pictorul le purta pică părinților că fuseseră fericiți în sărăcie.

– Ei bine, iată, asta este în sânge.

– Viziunea artistică?

– Eșecul, îi răspunse râzând de expresia sa. Oare nu este decepționant să-ți dai seama că cel adorat are picioare de lut?

Până în acea clipă, Alicia nu bănuise că admirația pentru el era atât de evidentă, bătătoare la ochi pentru alții, că se putea glumi puțin, ca și când era absolut firesc să-l iubească. Un val de umilință îi înfierbântă obrajii și Alicia se ridică, tremurându-i picioarele.

– Cred că ploaia s-a oprit…

– Nu fi copilă. Nu ți-ai băut ciocolata.

Îi vorbea cu o voce dojenitoare, ca unei fetițe, fără s-o privească, și asta o enerva.

– Trebuie să plec, îi răspunse.

Dev se întoarse, surprins de asprimea tonului.

– Ce se întâmplă?

– Nimic. Am o întâlnire.

– Ah, bine, făcu el, acceptând, spre marea mirare a Aliciei, această explicație. Dar te va aștepta cinci minute, timp în care îți vei bea ciocolata caldă.

Aduse cești le și, copleșită de posibilele semnificații ale minciunii sale, Alicia se așeză și bău docilă, cu ochii în jos.

Dev Rafferty nu se grăbea. Privea prin fereastra de deasupra chiuvetei de la bucătărie. Cu inima strânsă, Alicia se întrebă cum se desfășurau dimineț ile, când era așezat aici, la masă cu Magda. Nu-i plăcea această femeie, dar înțelegea că un bărbat ca Dev Rafferty avea nevoie de compania unei persoane atât de uluitoare și originale ca ea.

– Vremea îmi amintește de Scoția, murmură el, după câteva secunde.

Alicia fusese de câteva ori în Scoția să vâneze cocoși sălbatici. Își imagina că Dev Rafferty păstrase probabil cu totul alte amintiri.

– Ați fost deseori acolo? îl întrebă după ce mânia i se domoli puțin.

– O singură dată, vara, când aveam aproximativ vârsta dumitale. M-am dus în vizită la un prieten pentru a picta peisajele din Higlands! Locuiam la o fermă veche și trăiam cu plăcinte de ovăz și păstrăvi. Se pare că de ani de zile, aceea fusese cea mai ploioasă vară!

După anumite lucruri pe care i le spusese, Alicia știa că vizitase lumea întreagă: sudul Franței, Egiptul, Irlanda,

Spania, Grecia. Locuri fascinante, extraordinare, despre care Alicia auzise doar vorbindu-se. Își promise ca într-o zi, când va primi moștenirea, să călătorească la fel de mult. Dar mai trebuia să aștepte. Nu-i folosea la nimic să plece cu Elizabeth și cu Jacqueline; pentru ele, a călători în străinătate însemna să se bronzeze pe marginea piscinei unui pachebot de croazieră, timp de șase săptămâni.

– Trebuie să fi fost plăcut, murmură Alicia cu un oftat de nostalgie.

– Plăcut? Da, fără îndoială, îi răspunse privind-o cu intensitate.

„Plăcut" era probabil un termen prea prozaic, se gândi Alicia. Acest cuvânt pașnic și plictisitor îi evoca lui doar atitudinile burgheze de care-și bătea joc Magda. Devereaux Rafferty nu era o persoană pentru care ceva să fie „plăcut". Tânăra femeie simți brusc că propria „bună-cuviință" o apăsa greu. Se ridică, lăsând cu bruschețe ceașca.

– Trebuie să plec.

Încă o dată, însoțitorul său avu o expresie amuzată; Alicia ar fi jurat că o credea evident nervoasă din cauza pretinsei întâlniri. Îi era ciudă că lua aceste aere superioare. O însoți până pe palier și spunându-i la revedere, îi ordonă să ruleze încet prin ploaie, ca și când era o adolescentă imprudentă.

Alicia conduse, dimpotrivă, mai repede decât de obicei, poate pentru a-și ușura necazul. Când ajunse la Carrington House, inima i se strânse. Contemplă cu tristețe fațada cu obloane albe, care brusc, i se păru într-un stil teribil de pompos.

Pentru prima dată, vizita la Dev Rafferty o deprimase, fără să știe de ce. Apoi își spuse visătoare, că era așa deoarece o

făcuse să-și simtă singurătatea. Printr-o scurtă reflecție distrată, îi dezvăluise ce credea despre ea. N-o privea ca pe o prietenă, ci ca pe o copilă ce se închină unui idol. Era deprimant. Totuși, ce sperase oare? Că viața i se va schimba dacă-l făcea să-i picteze portretul?

***

Luna februarie, cenușie și ploioasă, fu luminată pentru Alicia doar de zilele din atelierul lui Dev Rafferty. Portretul progresa repede, aproape prea repede după gustul ei. Ședințele cu Dev deveniseră centrul universului său organizat.

Uneori, Alicia avea impresia că duce o viață dublă. La suprafață, rămăsese Alicia Carrington, o tânără fată care avea un nume și o avere, asumându-și responsabilitățile stării sale, chiar fără plăcere și nici cu iscusință. Totuși, se însufleția realmente când se așeza în atelier și-l asculta pe artist vorbind despre pictură, sau povestind anumite întâmplări din trecutul său. Nu-și amintea nici un loc în care să se fi simțit atât de confortabil și nici o persoană pe care s-o fi admirat atât de mult.

Aproximativ cincisprezece zile mai târziu, după ce dădu câteva tușe finale operei sale, Dev Rafferty ridică ochii de pe șevalet și-i ordonă:

– Vino să vezi.

Ascultătoare, Alicia se ridică, merse cu pași mici până la el, stânjenită de rochie și se opri încremenită de stupoare.

– Este magnific.... dar asta nu sunt eu!

– Ești chiar dumneata! protestă Dev, ofensat.

Alicia examină nehotărâtă portretul. Strâmbă din nas. Era ea și totuși nu era. Acea fată tânără avea un aer maliţios, aproape ispititor. Era foarte frumoasă. Alicia se aplecă mai mult pentru a vedea ce anume făcuse Dev Rafferty deosebit. Trupul era al său, suplu, bronzat și încordat sub mătasea violetă. Părul era al său, dar nu coafura, care părea în același timp dezordonată și provocatoare. Fața era indiscutabil a sa, cu ochii mari, albaștri, nasul mic drept, bărbia voluntară și acea gură roz…

– M-ați machiat! îl acuză deodată.

Într-adevăr, ochii, obrajii, buzele erau puse în valoare de culori delicate. Genele, mai închise la culoare, scoteau în evidență albastrul ochilor.

– Licență artistică, declară pictorul. Dacă vrei, pot atenua culorile.

– Oh nu, șopti ea. Îmi place portretul ăsta… Oare așa mă vedeți?

– Mmm?

Dev părea stingherit și privea fix tabloul, ca și când căuta un răspuns.

– Dacă m-aș machia, murmură Alicia, cu ochii pe profilul frumos al lui Dev, credeți că voi fi la fel de frumoasă ca această tânără fată?

– Această tânără fată ești dumneata! exclamă pictorul cu enervare, întorcându-se spre ea.

Ochii verzi, ciudați, se adânciră în privirea limpede a Aliciei. Ca hipnotizat, aproape împotriva voinței lui, aplecă puțin capul. Buzele i se așezară blând peste ale Aliciei; fu un sărut ușor, plăcut, dar marcat de curiozitate. O senzație

stranie o cuprinse pe tânăra fată. Realmente i se muiaseră picioarele și inima îi palpita. „Este adevărat ceea ce se citește în romane“, își spuse fericită.

– Cred că sosesc la fix, făcu o voce batjocoritoare în spatele lor.

Dev Rafferty se îndepărtă imediat și o zări pe Magda, sprijinită de ușa atelierului. Aliciei îi tremurau genunchii și se așeză pe colțul biroului. Respira greu, dar nu știa dacă era din cauza sărutului sau a rușinii.

– Te-ai întors deja? întrebă Dev liniștit, vârându-și cu nonșalanță mâinile în buzunare.

– Nu destul de curând, se pare, ripostă Magda.

Intră și se apropie încet de tablou. Zâmbea, dar în ochii violeți avea o strălucire care nu-i plăcea deloc Aliciei. Tânăra fată se simți cuprinsă de mânie când Magda se opri și-și aplecă puțin capul într-o parte, pentru a examina pânza.

– Ei bine, ei bine, murmură măsurând-o pe Alicia din cap până în picioare. Realitatea nu vă flatează…

Alicia înțelese de ce o pictase Dev pe această femeie ca pe un șarpe. Era mică, foarte frumoasă… și teribil de veninoasă. În acea clipă îi cerceta pe amândoi cu o totală încredere în sine.

– Gândindu-mă bine, chiar nu sunt surprinsă, adăugă ea.

În pantaloni de catifea neagră și bluză din satin stacojie, nou-venita reușise s-o facă pe Alicia să pară ridicolă și obosită în costumul vechi.

– Îmi pare rău, bâigui aceasta fără să se gândească.

Apoi și-o reproșă. Desigur, Magda avea dreptul să fie furioasă, dar ea nu trebuia să fie atât de servilă. Magda își permise un zâmbet înțepat.

– Draga mea micuță, nu m-am gândit nici o clipă că ai putea fi răspunzătoare de toate astea, îi replică.

Mângâind cu privirea chipul incapabil al lui Dev, reluă:

– Șterge-o!

În mod stupid, o secundă, Alicia crezu că i se adresase lui Dev. Apoi, revenindu-și din transă, puse mâna pe lucrurile sale.

– Du-te să te schimbi alături, îi spuse Dev cu o voce calmă, preîntâmpinându-i fuga nebunească, în rochia violet dintr-o altă epocă.

Alicia se grăbi să iasă din atelier, își scoase nervoasă rochia, fără să se preocupe că o rupe și-și îmbrăcă blugii, cu tâmplele zvâcnind. Emoțiile sale în haos total, nu-i permiteau să gândească. Era încă la fel de tulburată când se întoarse în încăperea vecină. Magda era așezată cu nonșalanță pe un scaun și Dev privea pe fereastră. La intrarea ei, acesta se întoarse.

– Vino mâine, pe la ora trei, îi spuse pe cel mai firesc ton din lume, persiflând cu un zâmbet stinghereala Aliciei.

Ușurată, tânăra fată îi zâmbi la rândul său. În acea clipă, surprinse figura întunecată, împietrită a Magdei și-i îngheță inima. Avu impresia îngrozitoare că lasă ceva neprețuit și fragil la ușa unui dușman. Ieșirea din atelier fu o performanță dintre cele mai dificile.

Capitolul 3

Alicia petrecu o noapte lungă și agitată, întorcându-se pe toate părțile și încercând să-și scoată din minte toate aceste imagini tulburătoare. Retrăia fără încetare clipa în care Dev o sărutase și inima îi palpita la această amintire. Rememora neobosit apariția Magdei, cu obrajii arzători. Era rea și ce clișeu sordid! Surprinsă în atelier, în timp ce artistul o săruta, de amanta acestuia.

Dimineața nu se mai termina, dar în cele din urmă, sosi ora de a se duce la ședința de pozat, ceea ce-i făcu inima să bată mai puternic de teamă și surescitare în același timp.

Își parcă mașina, evită un ziar ud, dus de vânt pe trotuar și intră în imobilul întunecos. Un miros de friptură și o muzică rock o întâmpinară în timp ce urca rapid scara.

Ajungând la ultimul etaj, fu dezamăgită să vadă ușa atelierului închisă. Bătu discret, cu timiditate, fără răspuns. Încercă să răsucească mânerul și ușa se deschise. Intră.

După toate aparențele, nimic nu se schimbase din ajun, doar că acum era singură. Ziua cenușie și rece se filtra prin vitralii, risipind ușor umbrele. Atelierul era înghețat. Alicia se înfioră, apoi se încordă văzându-și portretul. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, se apropie încet. Pânza fusese despicată în două bucăți și bucățile răsucite în mod lamentabil. Capul fusese tăiat, cu furie, la nivelul umerilor. Totuși, chipul pictat zâmbea la fel de discret. Aliciei i se făcu greață.

– La naiba! mormăi Dev în spatele ei.

Tânăra fată se întoarse. Îl văzu în ușa de comunicare, cu o mină obosită și trăsăturile încordate.

– Voiam să te pregătesc înainte.

– Cum a îndrăznit să facă așa ceva? exclamă Alicia, furioasă.

– Dacă asta te poate alina, află că eu am fost cel vizat, nu tu.

– Ce jalnică alinare! țipă ea, tremurând de mânie, privind pânza.

– Înțeleg că este decepționant pentru tine…

– Femeia asta este periculoasă!

O urmă de zâmbet flutură pe buzele lui Dev.

– Dacă se prezintă ocazia. Orice-ar fi, n-ai de ce să te neliniștești. A plecat, cu tot calabalâcul.

Furia Aliciei se potoli, înlocuită imediat de o nouă emoție, nu prea ușor de definit.

– Adevărat?

– Am aruncat-o afară… când am descoperit asta!

– Pe fereastră, sper, bombăni Alicia.

Dev nu luă în seamă remarca și încheie simplu:

– Din păcate, asta nu repară stricăciunile.

Luă de pe șevalet pânza bună de aruncat. Niciodată nu-l văzuse Alicia atât de furios. Totuși, era sigură că se stăpânea.

– Oare… nu l-ai putea picta din nou? îndrăzni ea.

– Nu fi proastă! Drept cine mă iei? Un pictor prost, care lucrează pe bandă? O mașină?

– Iartă-mă, nu m-am gândit. Desigur, este imposibil… Ei bine, atunci… ar fi mai bine să plec.

– Ce tot îndrugi acolo? interveni Dev, sincer mirat.

– N-am nici un motiv să rămân plantată în fața acestui tablou făcut bucăți! îi replică Alicia puțin prea repede.

– Voi picta altul! Alicia înălță capul cu trăsăturile iluminate de speranță. Însoțitorul său o întrebă uluit:

– Oare ce credeai?

– Credeam că… nu vei mai vrea să-ți pierzi timpul cu mine.

– Nu mai spune! Și de ce?

– Pentru că te plictisește probabil să pictezi încă o dată aceeași persoană… pe mine…

– Îmi place să-ți pictez chipul, îi declară pe un ton categoric. Altfel, n-aș fi acceptat niciodată să-ți fac portretul.

– Ah?... Cum…

Tânăra femeie își ațintă privirea asupra pantofilor și-și drese vocea.

– Ce ai, Alicia?

Avea o voce glumeață, indulgentă. Îndrăzni o scurtă privire în direcția lui. O cerceta cu un zâmbet preocupat.

– Pot încerca să ghicesc?... Este pentru că te-am sărutat?

Fu mâhnită că amintea de sărut. Oarecum, asta îi diminua importanța.

– Ți se vor potoli temerile dacă-ți dau cuvântul că voi păstra distanța? o întrebă cu o amabilitate ironică.

Tonul o exaspera pe Alicia. Oare nu înțelegea? Dar poate era mai bine astfel. Era mai demn să se comporte ca o fecioară ofensată decât ca o sclavă ce-l idolatriza. Mai demn de o Carrington.

– Nu este necesar, îi spuse.

– N-am vrea ca iubitul să fie gelos, nu-i așa?

– Iubitul… Ah! exclamă Alicia amintindu-și de minciuna sa. Oh, întâlnirea aceea nu mi-a oferit nimic.

– Îmi pare rău.

Interlocutorul său afișa din nou acea expresie de bunătate enervantă. Pentru a-l șoca, declară:

– Nu, nu voia decât banii mei.

– Cum?

– Da. Întotdeauna ghicesc asta. Știi, sunt un foarte bun judecător al caracterelor.

Dev Rafferty o privi cu atenție. În ochii lui era o licărire care o stânjeni pe Alicia.

– Zău? Ei bine, bravo! Acum, să vedem cum ne vom îmbrăca pentru acest portret.

O împinse ușor spre apartament, să meargă să se schimbe.

***

Cam după o săptămână după ce Dev Rafferty începuse al doilea portret al Aliciei, mătușa Elizabeth începu o nouă ofensivă a luptei pentru croaziera în Antile.

Într-o zi, în timpul prânzului, abordă subiectul întrebând cu o voce ce se voia rezonabilă:

– De ce este atât de importantă pentru tine obținerea acestei diplome, Alicia? De ce neapărat în acest an?

– Mi-ar plăcea să termin. Am întârziat deja destul. Și apoi, va trebui să repet toate cursurile.

– Înțeleg. Și cu ce coincide această urgentă dorință de a termina? Ai intenția să-ți cauți imediat de lucru?

– Ei bine… da.

– Ah? De ce ai avea nevoie de o slujbă?

– Îmi doresc să fiu independentă.

– Independentă, de ce?

Aici era toată problema. Alicia căuta în zadar un răspuns, sub privirea severă și pătrunzătoare a mătușii.

– Financiar, ești deja independentă, sau cel puțin vei fi la douăzeci și cinci de ani. Ai oare intenția să renunți la avere?

– Nu…

– În cazul acesta, n-ai nici intenția de a renunța la numele și la familia ta?

– Bineînțeles că nu! exclamă Alicia care avea impresia că era un nefericit acuzat în fața unui procuror nemilos.

– Așadar, nu de toate astea vrei să te detașezi?

– Nu. Pur și simplu mi-ar plăcea să fac ceva. Să mă lansez într-o carieră care… să mă pună oarecum în valoare.

Mătușa Elizabeth luă un aer disprețuitor.

– Nu cariera este cea care dă valoare oamenilor. O ai, sau nu, este nativă! Te consideri oare o persoană fără valoare?

– Da… vreau să spun, nu. Ah, nu știu! Am impresia că nu am nici un scop în viață.

Mătușa își lăsă brusc lingura.

– Scopul tău este să-ți îndeplinești datoria față de numele Carrington. Vei considera că ai valoare dacă-ți vei asuma responsabilitățile, cum a făcut-o Jacqueline la vârsta ta. Dacă ai fi fost căsătorită, obligațiile ți-ar fi devenit o carieră care ți-ar fi ajuns din plin!

– Oare cine m-ar lua de soție? exclamă Alicia.

– Ce vrei să spui cu asta? Ești o Carrington…

– Și ce legătură are asta cu croaziera în Antile? țipă tânăra fată, în desperare de cauză.

Mătușa se ridică, roșie de mânie.

– Nu-ți voi tolera nici o impertinență, Alicia! exclamă furioasă, de la celălalt capăt al mesei lungi.

Aliciei îi tremurau genunchii.

– Nu vreau să fiu impertinentă, numai că nu voi face această croazieră. Țin să-mi termin studiile.

– Poți părăsi această încăpere, Alicia, spuse aspru mătușa.

Alicia îi aruncă o lungă privire arzătoare, făcu stânga-mprejur și alergă spre ușă.

***

– Dumnezeule, este incredibil! tună și fulgeră Dev, așezându-și penelul în cutie. Spune-i să se ducă naibii.

Alicia pufni în râs, imaginându-și scena. Mânia lui Dev, chiar dacă era mai mult generală decât personală, o încălzea. Tânăra fată sosise la ședință foarte crispată și fuseseră de ajuns câteva întrebări iscusite pentru ca să i se destăinuie. Scutură din cap cu regret.

– Nu pot.

Uitând de portret, el o măsură cu mâinile în șold. Alicia inspiră adânc.

– În sfârșit, cum sunt incompetentă și atât de puțin seducătoare, ea mă va ajuta să găsesc bărbatul care-mi trebuie pentru a-mi da un scop în viață, îi explică, imitând tonul ironic al lui Dev.

– Ce grozăvie! Totuși, nu te poate căsători cu forța!

Avea un aer dur, în stare să țină piept oricui, cu părul căzut pe frunte și strălucirea pătrunzătoare din ochii verzi. Alicia râse, ușor jenată. Însoțitorul său scoase un mormăit exasperat și se apropie de fereastra în fața căreia era așezată.

– Să nu-ți fie teamă de mătușa ta, Alicia. Nu te poate obliga să faci ceea ce nu vrei!

– Dar poate are dreptate, murmură Alicia. De ce să-i rezist? Poate viața va fi mult mai simplă astfel…

– Ce vrei să spui?

– Nu știu. Ele sunt fericite!

Dev scutură din cap.

– Pentru că fac ceea ce le place. Tu vei fi constrânsă să te supui.

Alicia suspină de durere. Lui îi era ușor să gândească în acest mod. N-avea nevoie de nimic și de nimeni. Nu și-l putea închipui pe Dev Rafferty acționând sub constrângere. Tânăra fată se întoarse cu tristețe spre fereastră. În acea clipă simți pe umeri mâinile lui Dev, care o scuturau ușor.

– Revino-ți în fire, fetițo!

Mâinile îi erau calde, reconfortante, dar Dev o trata ca pe o copilă capricioasă, cu indulgență și bruschețe.

– Nu sunt o fetiță! protestă înfruntându-l.

– Nu… Este greu de spus ce ești cu exactitate.

– Orice aș fi, n-am nimic seducător. Ele au dreptate, spuse Alicia cu amărăciune. Cine m-ar vrea, fără milioanele familiei Carrington?

– Mulți bărbați, o asigură mângâindu-i distrat ceafa. Ești plină de farmec.

– Adevărat? Mă găsești fermecătoare?

– Desigur.

Clipi din pleoape, luată prin surprindere.

– Foarte fermecătoare, îi șopti el.

Își aplecă încet capul și o sărută ușor pe buze. Când se îndreptă, inima Aliciei bătea să-i spargă pieptul. Tulburată, îl privi cu emoție. Nimeni n-o sărutase vreodată în acest fel, ca și când era o femeie dorită. Desigur, niciodată un bărbat ca Dev. Acest sărut scurt, se potrivea perfect cu tot ceea ce-și imagina despre adevărata dragoste. Dev o observa cu un zâmbet ușor, ca cel al unui medic estimând progresul unei paciente.

– Dev! exclamă, surprinsă de o idee bruscă. Oare tu mă iubești?

Acesta dădu drumul umerilor și expresia îi deveni nehotărâtă, neîncrezătoare.

– Dacă te iubesc? Dragostea este o vorbă foarte mare, care vrea să însemne multe lucruri…

Alicia știa instinctiv că el nu va rosti acest cuvânt cu ușurință. Dar prea visase ades să-l audă!

– Mă iubești? insistă, aproape ca și când, doar prin voința sa spera să-l oblige să încuviințeze.

– Îmi placi foarte mult, exclamă el cu prudență, fără să accepte.

Dar pentru Alicia, aceasta fu practic o mărturisire.

– Mă placi destul pentru a te căsători cu mine? îl întrebă în grabă, prinzându-i mâna, asemenea unei copile care dorește să atragă atenția.

– Cum?

Brusc, părea alarmat.

– Dacă mă placi…

– Ei bine, Alicia, eu nu…

– Tu nu… ce? tocmai mi-ai spus că mă placi mult. Atunci? Asta nu-ți este de-ajuns?

– Ba da, dar…

– Și eu te plac, mărturisi ea cu hotărâre. Te iubesc din prima zi.

Dev schiță o mică grimasă.

– Mătușa Elizabeth vrea să mă căsătoresc.

– Am impresia că nu corespund întru totul soțului pe care ți l-ar fi ales ea.

– Ești cel pe care îl aleg eu.

– Dar de-abia ne cunoaștem!

– Știm că ne iubim.

Tânăra fată așteptă un timp, înainte de a adăuga foarte șoptit:

– Nu-i așa?

Dev deschise gura, o închise fără să spună nici un cuvânt, privind-o pe Alicia, cu întrebarea din ochii mari albaștri și îi zâmbi nehotărât și neliniștit.

– Ei bine… da, îi spuse cu o voce ciudată.

– O iubești pe Magda? îl întrebă ea brusc.

– Nu!

– Nu voi fi posesivă. Cred că oamenii căsătoriți ar trebui să-și păstreze libertatea. Eu țin la a mea. Știu că suntem obișnuiți cu moduri diferite de viață, dar asta n-are importanță! M-am săturat de existența mea. Îmi place mai mult a ta… Eu nu… știi… nu voi aștepta să-ți petreci tot timpul cu mine. Vei avea tot atâta independență ca acum, în sfârșit, aproape.

Se înroși și fu uimită să-l vadă de asemenea roșind ușor.

– Asta va fi bine și pentru arta ta, adăugă cu vehemență, după trecerea momentului de stânjeneală. Vei putea călători, avea o casă cu un atelier, tot ce vei vrea.

– Nu-i nevoie să-mi lauzi marfa, bombăni el întorcându-se.

Alicia ezită, apoi întrebă cu jumătate de voce, temându-se să nu-i rănească mândria:

– Te sperie banii?

– Nu! Deloc!

– Atunci, ce? Dacă nu-s banii, nici grija de a-ți pierde libertatea, nici lipsa dragostei….

Cu trăsăturile impenetrabile, își ațintи privirea asupra ei, brusc rece și distant.

– Ești sigur că mă iubești? insistă Alicia, frământată din nou de tăcerea sa.

– Te iubesc…

Se întrerupse și păru că ascultă ecoul cuvintelor într-un fel de apatie. Le repetă apoi cu mai multă forță.

– Da, te iubesc.

– Atunci, de ce nu vrei să te căsătorești cu mine?

– Explică-mi ceva: ce-ți va aduce această căsătorie?

– Pe tine, răspunse Alicia simplu, ceea ce-l făcu pe pictor să roșească din nou.

– Eu nu sunt chiar o afacere. Ce altceva?

Tânăra fată păru derutată și se gândi o clipă.

– Ei bine… O casă a mea, a noastră, în care voi face ceea ce vreau. Îmi voi putea termina studiile și obține diploma. Voi fi în sfârșit liberă! Cu banii mei, voi realiza tot ceea ce visez de atât de mult timp. Și mai mult decât orice, te voi avea ca prieten și…

Nu-și putu termina fraza.

– Ca amant? o termină Dev pentru ea.

Imaginile pe care le evoca acest cuvânt făcură inima Aliciei să palpite. Incapabilă să-l privească în față, dădu din cap.

– Ești sigură că vrei să te căsătorești cu mine? o întrebă încet, ridicându-i bărbia.

– Da. Dar tu?

– Ah da!

Se aplecă și puse din nou stăpânire pe buzele ei, ca și când pecetluia un pact.

***

Când Alicia sosi la Carrington House, fericirea ametitoare începu să facă loc nervozității. Prezența Rollsului Jacquelinei

și al lui Victor pe alee, îi spori și mai mult agitația. Brusc, își aminti că sora și cumnatul cinau în acea seară acasă. Își spuse cu curaj că era mai bine. Astfel, va da o mare lovitură…

Deja în întârziere, urcă repede să se schimbe înainte de a coborî în salon, unde ceilalți beau liniștiți un pahar înainte de cină. Când intră, toți se întoarseră.

– Ah, Alicia! În sfârșit, spuse mătușa cu răceală.

Victor Smith-Lawes se ridică politicos. Era un bărbat corpolent, înalt, greoi, de circa patruzeci de ani. Avea părul blond, ochii albaștri foarte șterși și o față rumenă, care-i displăcea Aliciei. Personalitatea sa se potrivea cu aspectul: greoaie și prosperă. Alicia încercase să capete o afecțiune pentru el, dar o iritau manierele sale arogante. Din fericire, acesta o adora pe Jacqueline; era aproape singura calitate pe care Alicia binevoia să i-o recunoască.

Îl sărută pe Victor pe obraz și înconjură canapeaua de brocart pentru a depune un mic sărut pe cel al surorii sale. Jacqueline era mai încântătoare ca niciodată, în rochia neagră cu bretele, care-i punea în evidență strălucirea de porțelan a pielii.

– Bună seara, Alicia, murmură aceasta. Ce te-a reținut atât de târziu?

– Vă voi anunța pe toți imediat, răspunse Alicia cu o voce care i se păru nefirească, protocolară.

Se duse și-și salută mătușa care se așezase, foarte dreaptă în jupa de tweed gri și corsajul de mătase albă.

– Ce vrei să spui Alicia? o întrebă când aceasta se aplecă pentru a-i săruta obrazul parfumat.

La aceste cuvinte, Alicia se îndreptă, se dădu puțin înapoi și rămase în fața celor trei, cu mâinile încrucișate.

– Mă voi căsători.

Se lăsă o tăcere zdrobitoare.

Mătușa Elizabeth păli în ciuda machiajului și mâinile i se crispară pe brațele fotoliului. Jacqueline și Victor aveau aceeași expresie năucită. Timp de câteva lungi secunde, nimeni nu vorbi. Toți o priveau pe tânăra fată, aflată în fața lor, ca și când n-o văzuseră niciodată.

– Ce este cu povestea asta? întrebă Elizabeth.

Auzind acea voce dură, Alicia uită toate hotărârile de moderație și de calm.

– Mă voi căsători, atâta tot, replică. Luna aceasta. Așa că vă veți putea oricum face croaziera în Antile.

– Dar cu cine? exclamă Jacqueline. Pe cine cunoști suficient pentru a te căsători?

Alicia ridică bărbia, imediat în defensivă.

– Este o lună de când îmi pictează portretul. Se numește Devereaux Rafferty.

– O lună! Îl cunoști doar de-o lună? exclamară Jacqueline și Victor în același timp.

– Îl cunoșteam înainte. Îl vedeam la serate, la expoziții, răspunse cu curaj Alicia, jenată că trebuia să mintă.

– Cine este acest bărbat? bombăni mătușa Elizabeth, afectând cuvintele.

Îi aruncă o privire lui Victor care depărtă brațele în semn de ignoranță.

– V-am spus, se numește…

– Care este familia sa? De unde vine? Nu știm nimic despre el! insistă mătușa, roșie de mânie.

– Îl cunosc eu, replică Alicia, străduindu-se să vorbească liniștită și cu autoritate. Este tot ce contează. Are treizeci și patru de ani, cu unsprezece mai mult decât mine. Victor are cu patrusprezece mai mult decât Jacqueline.

Încerca să schimbe discuția, dar nu reușea.

– Victor nu este un nimeni, de nicăieri, declară Jacqueline, cu ochii ațintiți asupra soțului său, care încuviință.

– Nici Dev! Îi cunosc antecedentele. A avut părinți perfect legitimi. Ceea ce vreți să spuneți, este că nu are avere. Și aveți dreptate! Dar nu este un vânător de zestre! La început, nici măcar nu voia să mă ia de soție!

– Minunat!

Mătușa își duse o mână tremurândă la ochi. Părea că se micșorase brusc, se șubrezise. Alicia făcu o nouă încercare.

– Mă iubește, dar nu voia să ne căsătorim… pentru că știa care va fi reacția oamenilor.

– Mi se pare că și-a abandonat foarte repede scrupulele, spuse Victor ironic.

– L-am convins eu!

Aliciei îi era greu să rămână calmă și rezonabilă, în timp ce vorbeau astfel despre Dev. Cea mai mare dorință era să le strige că o privaseră de anumite lucruri, însă n-o vor lipsi de viitorul ei. Strânse din pumni până la durere, pentru a se sili să-și păstreze sângele-rece, știind bine că o criză de nervi nu va rezolva nimic.

– Dacă este atât de cinstit și deasupra oricăror bănuieli, de ce nu l-am cunoscut? întrebă mătușa. De ce nu este acum, aici?

– Numai astăzi ne-am dat seama cât ne iubim. Și a vrut să mă însoțească, dar l-am refuzat. Știam care va fi atitudinea voastră în fața acestei vești.

– Și te miră? Nu știam nici măcar că-ți făceai portretul! exclamă Jacqueline.

Victor dădu din cap cu gravitate, ca și când acesta era esențialul problemei.

– Era pentru aniversarea mătușii Elizabeth, mormăi Alicia. O surpriză.

– Nu, declară mătușa cu o voce tristă. Nu, nu este o surpriză. Am știut întotdeauna că vei face asta. Ah, nu pot să suport să te privesc!

Jacqueline și Victor părură oarecum șocați de violența acestui strigăt dușmănos și schimbară o privire. Alicia păli. Încet, făcu stânga-mprejur, traversă vestibulul și urcă în camera sa, de-abia ținându-se pe picioare. Se aruncă pe pat, scuturată de suspine ciudate, fără lacrimi. Cu fața în mâini, revăzu scena din salon. Și atunci începu să plângă, dar se opri imediat. Nu, nu le va permite s-o facă să verse lacrimi, pentru că se căsătorea cu Dev.

Nu de la ei primise tandrețe, răbdare, bună dispoziție. Se gândi la Dev cu un elan de gratitudine pasională, de adorație. Era atât de inteligent, avea atât de mult talent, era atât de frumos! Și totuși o iubea pe ea, pe Alicia.

Capitolul 4

A doua zi dimineață, mătușa Elizabeth coborî foarte devreme pentru micul dejun. Era impecabilă, dar era trasă la față și apariția atât de dimineață în bucătărie, o făcu pe Alicia să presupună că nu dormise noaptea. Redutabila domnișoară bătrână privea cu dezgust mâncarea așezată pe masă. Se mulțumi să-și bea cafeaua cu aerul unei persoane care avea nevoie de toată energia pentru a duce la bun sfârșit o misiune greu de suportat.

– Te gândești serios să te căsătorești cu acel bărbat? o întrebă după o lungă tăcere, în timp ce Alicia își termină fiertura din fulgi de ovăz.

Tânăra fată tresări ușor și dădu din cap, evitând să-și privească mătușa.

– În acest caz, nu crezi că ar trebui să-l aduci aici și să-l prezinți în mod oficial? Vom face pe cât posibil, o impresie bună. Vei putea discuta meniul cu bucătăreasa. Invită-l vineri.

Alicia răspunse cu o nouă mișcare din cap. Nu-ndrăznea să-și înfrunte mătușa în timp ce se arăta atât de împăciuitoare. Se așteptase la un discurs de felul: „Du-te, nu te mai cunosc". Fu ea însăși surprinsă de ușurarea pe care o simți. Oare, chiar și acum, părerea familiei sale avea o atât de mare importanță?

– Ce pregătiri ați făcut? o întrebă mătușa cu un vizibil efort.

– Încă nu ne-am ocupat de asta.

– Voi fi încântată să te sfătuiesc.

Ironia acestor cuvinte o făcu pe Alicia să roșească și bâigui un ușor „mulțumesc".

– Sunt sigură că acest… Rafferty va avea propriile sale idei, observă simplu mătușa, cu un zâmbet acru.

Ceva în vocea sa, o făcu brusc pe Alicia să se simtă stingherită; cea mai îngrijorătoare, era expresia de milă din ochii spălăciți ai Elizabethei.

***

În timpul weekendului, Alicia și Dev începură să caute o locuință în care să se instaleze. Era amuzant să viziteze cu el case goale, să-i asculte reflecțiile glumețe despre foștii și actualii proprietari. Tânăra fată își dădu seama că se afla într-o oarecare stare de șoc, deoarece îi venea greu să-și stăpânească râsul exagerat când agenții imobiliari vorbeau despre gusturile personale și aranjamente.

Nu se putu împiedica să nu-l întrebe pe Dev dacă păreau un cuplu. Poate, când va avea un inel pe deget, se gândi Alicia, ceva concret de privit și de atins, va simți că formau unul…

Se cunoșteau atât de puțin, se gândi în timp ce Dev măsura în lung și-n lat o încăpere, încercând să și-o imagineze transformată în atelier. Dar își repetă prompt că știau tot ceea ce trebuia să știe. Restul va veni treptat. Vor îmbătrâni împreună, vor învăța să se descopere. În douăzeci de ani, va privi înapoi și se va mira că nici măcar nu putea spune dacă era fericită acum.

Duminică după-amiază găsiseră în sfârșit casa. Alicia începuse să-și piardă speranța. Nu avea importanță cum va fi locuința, dacă Dev o găsea perfectă. Dar observă că el era teribil de exigent. În cele din urmă deduse că lumina era cheia. Soarele trebuie să fie în partea dorită, la ora dorită. Și nu era niciodată, cel puțin în casele care aveau un grajd, condiție indispensabilă pentru Alicia. Duminică după-amiază, încetase să râdă la orice cuvânt, obosită și descurajată. În acel moment o descoperiră, ca paradisul după purgatoriu. O casă încântătoare, mare, elegantă într-o periferie luxoasă. Avea grajd, piscină și numeroase încăperi pentru mulții copii ce vor veni… subiect pe care agenții imobiliari nu ratau niciodată să-l abordeze. Lumina era perfectă și Dev putea să-și însușească în întregime ultimul etaj pentru a-și amenaja atelierul. După câteva lucrări de renovare și decorare, va fi perfectă când se vor întoarce din călătoria de nuntă.

Semnară hârtiile necesare și se duseră să cineze la restaurant, pentru a sărbători achiziția. Alicia, brusc intimidată, își dădu seama că era prima lor întâlnire. Îl observă pe Dev cu coada ochiului, pentru a ști ce atitudine să adopte. Dar pentru moment, acesta nu părea să se preocupe de starea sa sufletească. Era aproape ca și când, în lipsa unei terțe

persoane care să-i amintească de logodnica sa, o uitase complet, sau aproape, trecând-o pe un plan secundar al minții, ca pe un copil pe care un adult obosit, putea conta că se va distra singur.

– Ei bine… îndrăzni Alicia, dornică să vorbească pentru a-și alunga gândurile neliniștitoare.

– Ei bine?

– Ești liber vineri seară? îl întrebă politicoasă.

– Desigur.

Pentru Alicia, nimic nu era mai puțin sigur. În ajun, când îi vorbise despre asta, nu-i răspunsese.

– Mătușa Elizabeth ar vrea să ne cunoască toate planurile pentru căsătorie…

Tânăra fată vorbea pe un ton fals indiferent, fiind în realitate tot mai încordată. În penumbră, Dev arboră o expresie îndepărtată. Nu-i plăcea zâmbetul lui din acea clipă, care-i dădea impresia că-și bătea joc de ea. Punându-și furculița pe farfuria goală, adăugă:

– Unde vom merge în călătorie de nuntă?...

– Unde ți-ar plăcea să mergi? o întrebă Dev calm, cu ochii în jos, pe mâinile crispate ale Aliciei.

– Tu ești expertul.

– În ce?

Indiscutabil, o provoca, ochii îi sclipeau de un tainic amuzament. Alicia își ridică bărbia cu mândrie și-i susținu privirea, provocându-i un râs sincer. Nimeni nu ridiculiza o Carrington! Chipul ei întunecat risipi licărirea de ironie din ochii lui Dev. Îi răspunse cu blândețe, dar cuvintele semănau puternic a avertisment…

– Nu este târziu să ne răzgândim.

– Asta ai vrea?

– Nu.

Inima Aliciei, care se oprise o fracțiune de secundă, începu să bată din nou.

– Nici eu.

Cât îi fusese de teamă! Pentru a-și acunde groaza și ușurarea, reluă:

– Îmi este egal. O plajă, undeva.

Își amintea că Dev îi spusese cât îi plăcuse să înoate, când fusese în Grecia.

– Vreo plajă particulară? o întrebă zâmbind din nou. În Franța? În Insulele Virgine? În Hawaii?

– Hawaii, decise ea la întâmplare.

– N-am fost niciodată acolo. Insula aceasta este probabil foarte interesantă.

Se întoarse apoi spre chelnerul care se apropia de masa lor. Alicia bău în grabă o înghițitură de vin.

***

Săptămâna următoare, logodna fu anunțată în rubricile mondene și toată înalta societate scutură cu tristețe din cap și trimise cadouri. În mediul lui Dev, Alicia simți o acceptare sceptică. Era evident ce gândea toată lumea. Tânăra fu uimită să descopere o circumspectă ostilitate ofensată. Reacțiile anturajelor din care făcea fiecare parte, erau jignitoare atât

pentru Dev, cât și pentru Alicia. În consecință, tânăra anticipă o nuntă intimă și discretă, spre marea ușurare a familiei. Dev o lăsă să facă toate pregătirile. Pe moment, părea că se lasă mai degrabă dus de evenimente, decât că participă la ele. Alicia nu se supără. Nu și-l închipuia pe Dev în măsură să examineze argintăria sau să aleagă vesela. Dar era puțin surprinsă că nu remarca nici o schimbare de atitudine față de ea. Erau logodiți de mai mult de o săptămână, dar sărutările sale rămăseseră scurte și continua s-o tachineze.

Vineri seara, Dev veni să cineze la Carrington House, pentru a sărbători viitoarea nuntă, cum spunea mătușa Elizabeth. Jacqueline și Victor, singurii invitați, sosiră devreme pentru a susține moralul bătrânei domnișoare, în timp ce în camera sa, Alicia se schimbase de cinci ori, în speranța să găsească o toaletă potrivită. Ciulea permanent urechea, pândind sosirea lui Dev, deoarece voia să fie prima care să-l întâmpine. În mod ridicol, simțea brusc dorința de a-l proteja. Știa prea bine de ce era în stare familia sa.

Terminase să se îmbrace, optând în cele din urmă pentru o fustă din tweed gri și o bluză albă, când îi auzi mașina pe alee. Se grăbi să coboare, devansându-l la timp pe Walters, majordomul.

– Lasă, mă duc eu, gâfâi ea, grăbindu-se spre ușă.

Walters ridică disprețuitor dintr-o sprânceană și apoi se retrase. Alicia deschise, cu inima bătând și respirând greu.

– Bună seara.

Logodnicul său avea un aer uimitor de protocolar, în costum de flanelă gri și cămașă cu dungi fine. Era prima dată când îl vedea în costum cu cravată. Și fu o clipă derutată

– Suntem asortați! exclamă ea în sfârșit.

Râzând, Dev îi întinse portretul, terminat cu două zile mai înainte.

– Ești fermecătoare.

O sărută ușor pe vârful nasului. Observând că ușa salonului era deschisă în spatele ei, Alicia îl sărută cu stângăcie. Nu putea rezista unei anumite mândrii, văzându-l atât de elegant.

– Sunt toți acolo, îi șopti.

Alicia n-avea nici un motiv să-i fie rușine și Dev nu părea pentru nimic în lume neliniștit că face cunoștință cu familia Carrington; cu toate acestea, ea se temea de seara care urma.

– Mergem? întrebă nervoasă.

După cum se aștepta, vocea îi răgușise. Dev îi zâmbi cu o nonșalanță forțată. Ridicând mâna, îi prinse ceafa și-i atrase capul spre el. Apoi se aplecă și buzele li se întâlniră într-un lung sărut afectuos. Când îi dădu drumul, Alicia își pierduse răsuflarea, tâmplele îi zvâcneau și i se muiaseră picioarele. Ochii verzi ai lui Dev scânteiau de amuzament.

– Să mergem, îi spuse.

Alicia se întoarse și porni înaintea lui spre salon. În prag, șovăi puțin. Intrând cu hotărâre, anunță:

– Mi-ar plăcea să vi-l prezint pe Dev.

Cu siguranță, toți auziseră soneria, dar din tăcerea lor, s-ar fi spus că fuseseră luați prin surprindere. Alicia își simți obrajii îmbujorându-se, în timpul celor câteva clipe de examinare. În sfârșit, mătușa spuse cu o voce glacială:

– Ce mai faceți, domnule Rafferty?

Victor se ridică. Jacqueline zâmbi cu răceală, fără să-și părăsească locul de pe canapea.

– Domnișoară Carrington.

Dev se apropie de Elizabeth și luă mâna pe care aceasta i-o oferise în mod reflex. O strânse apoi pe cea a lui Victor și se înclină în fața Jacquelinei.

– Luați loc, vă rog, domnule Rafferty, ordonă mătușa Elizabeth, pe un ton fără replică.

Dev se supuse. Alicia găsea prezența sa aproape nepotrivită, când se instala în fotoliul de brocart crem. Era atât de impresionant, atât de debordant de vitalitate! Chiar și părul îi părea foarte strălucitor în acea încăpere impozantă. Tânăra se sprijini în coate de spătarul fotoliului, dar mătușa i se adresă nervoasă.

– Încetează să te agiți, Alicia. Așază-te.

Docilă, se duse să ia loc pe canapea, alături de Jacqueline, în timp ce Dev spunea cu o imperceptibilă ironie.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră să mă invitați, domnișoară Carrington.

– Câtuși de puțin, mormăi bătrâna domnișoară.

– Sunteți artist, domnule Devereaux? interveni suav Jacqueline.

Întorcând spre ea ochii verzi, interpelatul îi contemplă în tăcere trăsăturile cizelate admirabil.

– Dev a adus tabloul, interveni Alicia ridicându-se în grabă pentru a se duce să-l caute.

I-l prezentă mătușii, care-l luă împotriva voinței sale. Alicia îi aruncă o privire plină de speranță lui Dev, dar chipul acestuia rămase impasibil.

– Este captivant, murmură Jacqueline.

– Cum se prezintă în acest moment comerțul cu arta? întrebă Victor.

– Se îmbunătățește treptat, răspunse Dev cu aceeași ironie în care Alicia nu avea încredere.

Prevăzuse deja o seară cu acest gen de discuții scurte, dar inima i se strânse. Victor se îndreptă spre masa bar.

– Ce beți? Un scotch?

– Puțin vin alb, vă rog.

Cuvintele rămaseră în suspensie, în timp ce Victor își stăpâni o grimasă. După părerea sa, bărbații adevărați nu beau decât alcool tare.

Mătușa Elizabeth examină portretul. După un timp, lăsă să-i scape pe un ton tăios:

– Sunteți un om priceput, domnule Rafferty.

Jacqueline își părăsi locul și veni să-l privească. Sprâncenele i se ridicară delicat.

– Este într-adevăr excelent! Victor, vino să vezi.

În timp ce acesta se apropia, Alicia schimbă o privire cu Dev. Expresia i se luminase puțin și-i zâmbi cu un aer malițios și familiar. Ea se simți reconfortată.

– De prim rang, declară Victor cu generozitate.

– Da, într-adevăr, rosti Elizabeth fără nici o plăcere, continuând să contemple chipul pictat al nepoatei.

– Masa este servită, anunță Walters din ușa sufrageriei.

Toată lumea se ridică pentru a trece la masă. Dev și Alicia ieșeau cu Jacqueline, în timp ce Victor îi oferea brațul lui Elizabeth.

Masa era delicioasă, dar s-ar fi putut servi și cocoloașe din hârtie, că Alicia n-ar fi observat. Mătușa era de o politețe rece. Cât despre Jacqueline, părea fermecătoare, iar soțul său amabil. Dev îi trata cu o politețe ironică ce-i ascundea cu greu

disprețul pentru snobismul lor evident și pentru spectacolul de amabilitate. Familia Carrington dezaproba în mod fățiș alegerea Aliciei și de-abia se străduia să facă o bună impresie, pentru a-și ascunde sentimentele de consternare. Stinghereala Aliciei merse crescând până la desert, căpșuni cu frișcă. Își vedea limpede familia prin ochii lucizi și pătrunzători ai lui Dev.

– Înțeleg foarte bine că nu vă doriți o nuntă mare, șopti Jacqueline ștergându-și cu delicatețe buzele cu șervețelul. Îmi amintesc de a noastră, Victor. Agitație, publicitate, fotografii în reviste! A fost divin… încheie cu un oftat languros.

Divin, până la ultimul briliant al inelului, gândi Alicia. Își lăsă ochii în jos pe al său, pe care Dev îl alesese el însuși. Era o bijuterie barocă, o împletitură dificilă din aur masiv, semănând cu niște noduri care prindeau strâns niște diamante minuscule. Deși linia era primitivă, inelul se potrivea foarte bine pe degetul lung și fin al Aliciei. Jacqueline îi surprinse direcția privirii și spuse:

– Aveți gusturi excentrice, domnule Devereaux.

Ridicând o sprânceană, acesta replică:

– Oare nu este propriu unui artist?

Elizabeth interveni cu vocea sa tăioasă.

– Presupun că ați fost să-l vedeți pe domnul Ellis.

Domnul Ellis de la biroul de avocați „Ellis et Farraday", era avocatul familiei. Alicia și Dev îl întâlniseră în timpul săptămânii pentru a-și redacta testamentul și a face înlăturarea restricțiilor de pe moștenire, pentru a cumpăra noua casă. Alicia se temea puțin de acea vizită, dar notarul le demonstrase o politețe absolut profesională și-i felicită pentru logodna lor.

– Da, încuviință Alicia, urmărind foarte ușor gândurile mătușii, în ciuda măștii de nepătruns.

– Acum, va trebui să luați decizii pricepute de investiții, spuse Victor împlântându-și furculița într-o căpșună bine coaptă.

– Sunt sigură că domnul Rafferty are propriile idei despre acest subiect, observă mătușa Elizabeth.

– Să investești în pictură, s-ar putea să fie o acțiune hazardantă, continuă Victor, fără să înțeleagă remarca domnișoarei Carrington. Dar firește, știți probabil asta.

– N-am nici o intenție să mă amestec în proiectele Aliciei referitoare la capitalul său.

– Dar sunt sigură că sunteți excelent în afaceri, murmură Jacqueline.

Dev se mulțumi să-i arunce o privire ironică și păstră tăcerea. Brusc, Alicia se gândi la inscripția ce pusese să fie gravată pe verigheta logodnicului său: Norocul dragostei. „Pentru că este un noroc să te iubesc“, răspunse în gând întrebării imaginare a lui Dev. Nu-și putea împiedica familia să nu gândească ceea ce voia, dar înțelegea să compenseze această ostilitate cum putea mai bine. Avea deja capul plin de idei. Îi cumpărase drept cadou de nuntă un cal mare, gri, cu picioare lungi, pentru a putea călări împreună. În plus, avea un milion de planuri pentru a decora casa.

Tânăra fată se grăbea să fie căsătorită. Se grăbea și mai mult să vadă terminată acea seară.

Când se sfârși, îl însoți pe Dev la mașină. Noaptea era rece, dar senină, cu cerul înstelat.

– Sunt dezolată, se scuză Alicia în liniștea întreruptă doar de zgomotul pașilor lor pe pavajul curții.

– Dezolată, de ce? Că nu mă plac ei? Nu te mai gândi la asta. Nici eu nu-i plac. Dar nu te neliniști. Vom încerca toți să ne înțelegem, pentru tine.

O sărută ușor și-i dădu drumul aproape imediat. Îndată, Alicia regretă căldura brațelor de pe umerii săi. Ar fi vrut să plece cu el, știind totuși foarte bine că era vorba despre o dorință copilărească.

– Jacqueline este foarte frumoasă, nu-i așa? îl întrebă brusc.

Toată seara, sora sa se străduise să se pună în valoare, făcând pe seducătoarea sofisticată. Dev râse iar, dar fără o amabilitate deosebită.

– Destul de tipic, cred.

O satisfacție, puțin frățească, încălzi inima Aliciei.

– Nu sunt ca ei!

– Nu, murmură el, pe un ton îmblânzit. Va fi o bucurie să li te smulg din mâini.

Avea mai degrabă aerul cuiva care ducea o bătălie pentru păstrarea unui copil, decât al unui logodnic, recunoscu puțin tristă Alicia. Dar alungă acest gând, și-i dădu împotriva voinței ei drumul la mână când urcă în Ferrari.

***

În ziua nunții Aliciei, soarele se ridicase pe un cer fără nori; ceața de dimineață se risipise, ca străpunsă de săgețile

numeroaselor biserici din Londra. Ea se îmbrăcă ajutată de Jacqueline, cu stomacul contractat și mâinile tremurând, într-o rochie din tafta albă, trei sferturi. Imaginea din oglindă i se părea neclară și chipul palid sub voalul ușor. Rochia semăna puțin cu o pelerină victoriană de școlăriță, dar după Jacqueline, stilul se potrivea cu simplitatea Aliciei… ceea ce putea să însemne orice.

Drumul în mașină dură numai câteva minute. Tăcerea nu fusese întreruptă decât de veselia forțată a Jacquelinei. Mătușa Elizabeth, cu o figură întunecată și spatele țeapăn, părea că se controla. Înainte de a avea timp să se pregătească, Alicia se află în drum spre altar, privi în adâncul ochilor lui Dev, repetară jurămintele… Era căsătorită!

Recepția se desfășură într-un talmeș-balmeș de felicitări. Alicia n-avea ochi decât pentru Dev. De fiecare dată când își întorcea ochii spre el, acesta avea ațintită asupra ei o privire impenetrabilă, cu trăsăturile impasibile. Alicia se gândea în timp ce-și bea șampania că părea unul din acei îngeri din piatră din biserici, frumos, gânditor și compătimitor. Această comparație nu-i plăcea deloc.

Fu o adevărată ușurare să plece la aeroport aproape imediat. Alicia era singură cu acel necunoscut taciturn, brusc rezervat. Nu găsea nimic să-i spună. Era îngrozitor. În avion, Dev bău un pahar și Alicia se prefăcu adormită. Se întreba cu febrilitate ce nu mergea. Era atât de prostesc să se lase intimidată de Dev! Dar nu mai semăna cu bărbatul pe care-l cunoscuse. Fuseseră mai apropiați când nu erau decât prieteni. Vorbeau, cel puțin. Se căsătorise cu un străin desăvârșit. Era o greșeală. Oare de ce nu-și ascultase mătușa?

Despre ce naiba vor vorbi timp de o săptămână întreagă? Gândurile Aliciei se învălmășiră, dezordonate și înspăimântătoare, pe toată durata zborului.

În sfârșit, aterizară. Vama, formalitățile, drumul scurt până la hotel, totul se petrecu apoi cu o rapiditate alarmantă. Una după alta, dispăreau toate întreruperile: înscrierea la recepție, urcarea în ascensor, bacșișul pentru comisionarul hotelului…

După plecarea acestuia, Dev închise ușa apartamentului și se rezemă cu spatele de ea, în fața Aliciei. Ea stătea în picioare, înconjurată de bagaje, cu ochii mari deschiși și speriați.

– Ei bine, doamnă Rafferty? spuse Dev.

Alicia ridică bărbia. Poate se zăpăcise, dar era totuși, o Carrington!

– Da?

– Trebuie să comandăm o gustare?

– Oh, cred că n-aș putea înghiți nimic, replică, regretând imediat că renunțase la acest răgaz neașteptat. Cred că voi face un duș.

Dev dădu din cap, își luă valiza și o aruncă la picioarele patului neobișnuit de mare.

– De ce parte preferi să dormi? o întrebă pe un ton foarte protocolar, care totuși n-o împiedică pe Alicia să roșească.

– Hm… n-are importanță.

– Foarte bine. Vei lua partea stângă…

Începu să-și desfacă valiza în modul cel mai firesc din lume. Alicia îi urmă exemplul și-și aranjă hainele înainte de a se îndrepta spre baie. Întârzie atât de mult timp cât îi permitea buna creștere, apoi îmbrăcă o cămașă de noapte lungă și un neglijeu din satin crem, pe care i le oferise Jacqueline.

Când se întoarse în cameră, aproape se înnoptase. O fâșie lungă, portocalie plutea încă pe cerul albastru închis, deasupra cerului și mai întunecat. Dev, așezat pe terasă, contempla plaja unde un tânăr bronzat alerga de-a lungul digului pentru a aprinde lămpile. Comandase pahare mari cu o băutură de fructe, cu gheață, decorate cu câte o felie de ananas.

În timp ce Dev se dusese la rândul său în baie, Alicia se așeză, cu paharul în mână; aerul înmiresmat al serii îi mângâia plăcut pielea. Alcoolul îi calmă puțin nervii încordați și compensă oboseala emoțională și fizică a zilei. Începu să-și dorească să se grăbească Dev. I se părea că-și petrecuse jumătate din viață pe terasa aceea, ascultând muzica ce urca slab de la barul hotelului.

Tânăra fată auzi în spatele ei deschizându-se ușa de la baie, apoi zgomotul înăbușit al picioarelor goale ale lui Dev pe mochetă. Îi simți prezența foarte aproape și inima începu să-i bată nebunește. Gura i se uscă atunci când el se aplecă să-i sărute umărul gol. Mirosea a săpun de calitate și avea încă părul ud. Când îi mângâie buzele, Alicia se înfioră. Nu era decât o umbră distinctă în întuneric, dar atingerea lui, de o realitate indiscutabilă, îi tăia răsuflarea. Închise ochii. Destinul îi scăpa de sub control. Vocea gravă a lui Dev murmură brusc:

– Alicia?

Capitolul 5

Un tremur de teamă străbătu spatele Aliciei. Întoarse capul și buzele lui Dev le găsise pe ale sale pentru un lung sărut amețitor. Inima Aliciei tresări și începu să bată anevoios alături de el. Dev îi înconjură umerii goi cu tandrețe și, parcă singure, brațele ei se ridicară pentru a se înnoda pe ceafa soțului său. Cu o grimasă ușoară, acesta o ridică și o duse în camera scăldată de lumina lunii. S-ar fi spus că era o scenă dintr-un film romantic, gândi Alicia, cu obrazul lângă materialul mătăsos al halatului lui Dev.

Acesta o așeză pe pat și se întinse lângă ea. Alicia îi fu recunoscătoare că nu aprinsese lumina; îi era teamă să-l privească, tremura și trupul îi ardea. Era în același timp înspăimântată și nerăbdătoare. Apoi fu cuprinsă de o dorință nervoasă de a râde. Însoțitorul său era atât de încrezător, atât de abil! Îi desfăcu cu delicatețe panglicile cu margini de dantelă ce-i țineau neglijeul. Tânăra fată își simți veșmântul alunecându-i de-a lungul trupului. Întuneric sau nu, fu îngrozitor de jenată.

– Oare trebuie să ne scoatem toate hainele? șopti cu o voce fără inflexiuni.

La aceste cuvinte, Dev rămase nemișcat. Se lăsă o lungă tăcere. Apoi, el își lăsă capul să cadă pe brațul Aliciei și trupul îi fu străbătut de tresăriri tăcute.

– Dev? întrebă aceasta alarmată, înălțând capul. Dev, de ce râzi?

Tânăra fată era stupefiată. Era ultimul lucru la care se așteptase! Își stăpâni un ușor râs nervos.

– De tine, încheie el să hohotească.

În cele din urmă, se calmă treptat și-și regăsi respirația normală.

– Ah, Dumnezeule! oftă.

Se ridică într-un cot, apoi o contemplă fără să spună o vorbă. Alicia încerca să-i ghicească expresia.

– Ce trebuie să fac? îl întrebă.

– Nimic!

O clipă, Alicia crezu că va fi cuprins din nou de râsul nestăvilit, dar el inspiră adânc, cu o asemenea hotărâre încât ea începu să tremure. Nu se gândise foarte mult la noaptea nunții. La drept vorbind, această idee o speriase puțin, deoarece prevăzuse că stângăcia sa va ieși la lumină. Dar niciodată nu-și închipuise că Dev va fi cuprins de râs. Tânăra fată n-ar fi știut să spună dacă această versiune îi plăcea…

Dev îi luă mâna aproape distrat, atingându-i ușor palma, mângâindu-i pielea atât de moale de la încheietură.

– Știi, nu merit asta, îi șopti.

– Ce oare?

Propria voce îi păru Aliciei cea a unei copile bine crescute. Cu toate acestea, micile frisoane pe care i le produceau atențiile lui Dev, nu erau o reacție copilărească.

– Această… inocență, îi spuse Dev cu o voce brusc răgușită, urcând cu mâna de-a lungul brațului, până la linia lungă a gâtului. Ești atât de tânără…

Se aplecă asupra ei, îi găsi gura și-i întredeschise buzele cu o blândă insistență. Simțea căldura corpului mare prin mătasea ușoară a cămășii. Dev își scosese halatul și nu întârzie s-o dezbrace complet pe Alicia.

Cu prețul unui imens efort, aceasta îndepărtă gândul de la mângâierile sale, întrebându-se dacă nu era supărat de ignoranța sa. Cu siguranță, avusese foarte multe femei în viață. În acea clipă, gura călduță puse stăpânire pe unul din sânii săi și-și înăbuși un strigăt ușor.

– Atât de dulce, murmură Dev.

Mâinile îi umblau pe piele domoale și mângâietoare. Alicia era incapabilă să scape din puterea degetelor curioase, neobosite. Tot ceea ce el atingea, devenea arzător și palpita, trezindu-se la acel contact. Tânăra tremura, cu nervii încordați la maximum. Îi venea greu să rămână calmă și nemișcată. Trupul părea că vrea să se miște după propria voință, răspunzând celui al lui Dev.

Când în cele din urmă se întinse asupra ei, simți un șoc dublu, de durere și bucurie. Apoi nu mai fu decât o strânsă îmbrățișare. Alicia nu se aștepta la această vulnerabilitate totală, la acest abandon absolut al ființei sale. Toate barierele se prăbușiseră, înlăturate de ardoarea desperată ce punea stăpânire pe ea.

Cu ochii pe jumătate închiși, îl văzu pe Dev iluminat de extaz. Se prăbuși curând alături de ea, respirând întretăiat. Alicia își auzea bătăile precipitate ale inimii.

Orice ar fi simțit ea, el trebuia să fi simțit însutit. Avea pielea umedă. Nu se simțise niciodată atât de aproape de o altă persoană. Ar fi vrut ca această unire, această senzație de satisfacție să dureze la nesfârșit. Și totuși, ceea ce tocmai trăise, nu era exact ceea ce-și imaginase. Într-un fel, se simțea detașată de toate.

După un timp, el se îndepărtă și șopti:

– Te-a durut? Iartă-mă.

Trecându-i un braț pe sub talie, o strânse lângă el și o sărută cu tandrețe.

– Este normal?

– Desigur. Data viitoare, vei vedea, va fi mult mai bine, îi spuse cu o voce somnoroasă, frecându-și obrazul de părul Aliciei.

– Ca la echitație? îi sugeră aceasta.

– Mmmm…

Această idee păru să-l amuze pe Dev. Un minut mai târziu, după respirația sa regulată, Alicia ghici că adormise. Fără prezența sa palpabilă, ar fi avut impresia de singurătate neplăcută, iar camera i-ar fi părut străină. Se cuibări lângă el și în cele din urmă adormi la rândul ei.

***

Fu trezită încet de o curioasă senzație pe tot corpul. Încă pe jumătate adormită, protestă slab. Dev o făcu să tacă sărutând-o, în timp ce continua s-o mângâie. Mâinile îndemânatice aprindeau în ea un adevărat incendiu. Alicia își arcui instinctiv spatele, lipindu-se de el. Ca de foarte departe, percepu un ușor râs amuzat. Degetele lui Dev o sâcâiau în glumă.

Brusc, rămase nemișcat, observând nerăbdarea Aliciei. Aceasta îi întinse brațele.

– Încă nu, îi șopti el.

Mâinile sale o înnebuneau. Gemu, îl atrase spre ea, și spre imensa sa ușurare, îi cedă. Un mic strigăt de bucurie scăpă de pe buzele Aliciei. Nu mai putea să respire, nu mai voia nimic, se lăsase cu totul extazului său ce sporea. În sfârșit, îi păru că noaptea explodează într-o pasiune arzătoare. Avu impresia că se aruncă într-un vârtej din care doar vocea mângâietoare a lui Dev, la ureche, o aduse la realitate.

Când își recăpătară respirația, unul în brațele celuilalt, Alicia înțelesese în sfârșit ce era dragostea.

***

Alicia se întinse comod pe pat. Din baie, ajungea până la ea zgomotul dușului și fluieratul bucuros al lui Dev. Oftă, se întinse languros și căzu din nou pe perne cu un oftat de ușurare.

În acea clipă, ușa băii se deschise. Apăru Dev, frecându-și capul cu energie.

– Ei bine? N-aveam decât o săptămână, o tachină zâmbind.

– Vrei să comand micul dejun? îl întrebă Alicia întinzând mâna spre telefon.

– Vrei să spui, prânzul. Este trecut de ora douăsprezece.

Se priviră îndelung, cu un fel de satisfacție intimă. Dev fu primul care întoarse privirea, spunând hotărât:

– Haide, în picioare! Să coborâm pe plajă înainte de a apune soarele.

– Și ce se va întâmpla dacă va apune? îl întrebă cu nevinovăție.

Soțul său îi aruncă o privire extrem de impudică înainte de a se întoarce în baie. Alicia râse, înlătură păturile și scotoci prin lucruri pentru a-și găsi costumul de baie.

Puțin mai târziu, privindu-se în oglindă, tânăra femeie regretă că alesese unul atât de sobru…

Cercetă apoi tot sortimentul de produse de frumusețe de pe măsuța de toaletă, întrebându-se ce să aleagă și cum să le aplice. În cele din urmă se decise pentru un fard ușor: pudră pe obraz și un rimel rezistent la apă. Subtila transformare o încântă, iar Dev o găsi complet pe gustul său.

Străbătu holul hotelului la brațul său și ieși apoi pe plajă cu o siguranță complet nouă. Fără ca măcar să-și dea seama, se ținea mai dreaptă, susținând fără timiditate privirile trecătorilor. Era stupefiant, se gândi. Doar într-o zi – și o noapte! – de căsătorie, realizase atâtea!

Chiar și în afara sezonului, Hawaii era minunată, caldă și însorită. Cerul și oceanul se contopeau într-o imensitate albastră.

Cuplul părăsi Waikiki, considerând acest loc prea aglomerat și plecă în căutarea unei plaje pustii, de-a lungul

coastei. Descoperiră un golfuleț cu nisip fin, adăpostit de palmieri impozanți și roci acoperite cu mușchi, unde își întinseră prosoapele. În timp ce Dev o ungea pe spate și pe umeri cu ulei pentru soare, din nucă de cocos, Alicia citea cu voce tare ghidul pe care-l luase de la recepția hotelului.

– Știi, îi spuse în timp ce el o masa cu mâini ferme, că singurul mamifer indigen din insule este un mic liliac?

– Nu…

– Și că există mai mult de nouă sute de specii de plante ornamentale, din care trei sute sunt arbori? Ar trebui să mergem să vizităm grădinile botanice, în timp ce suntem aici.

– În Anglia, câte specii de plante ornamentale există?

– N-am nici o idee.

– Atunci, de ce crezi că nouă sute este un număr impresionant?

– Nu știu. Am presupus pur și simplu că era interesant.

– Cartea conține și informații cu adevărat utile? glumi Dev, întinzându-i flaconul cu ulei. De exemplu, cele mai bune restaurante?

– În acest scop, am alta…

Tânăra femeie așeză broșura și-și turnă loțiune în căușul palmei. Fricționă încet spatele lung și musculos al lui Dev, așezat în fața ei. Era încă îmbrăcat cu blugi și avea o pălărie din pai, cu o pană exotică în panglică. Alături de el, Alicia se simțea cam stearsă, prea rezervată și prea rigidă pentru o tânără căsătorită. Apoi își regăsi zâmbetul. Rigidă sau nu, ea era cea care-l masa pe spate! Se ridică pe un genunchi pentru a-i unge pieptul, întârziind cu mâinile pe bustul puternic. Cu coada ochiului, surprinse micul tremur amuzat al buzelor lui Dev.

Curând acesta ațipi și Alicia profită pentru a parcurge distrată ghidul. Din când în când își privea soțul adormit, cu plăcerea de a-i aparține. Când începu să fie prea cald, se avântară în apa albastră cristalină, urmărindu-se veseli în spuma valurilor. Și când obosiră să alerge pe plajă și să se joace printre stânci, se întoarseră să se întindă pe prosoape, pentru a se usca la soare.

După-amiaza trecu repede, și curând fu ora să se întoarcă la hotel, să se schimbe pentru cină.

Alicia făcu o baie lungă, apoi se unse cu o loțiune plăcută, hidratantă și-și pudră ușor tot corpul. Întoarsă în cameră, văzu că Dev comandase cocteiluri mai-tai. Îl bău pe al său terminând să-și usuce părul, în timp ce Dev făcea duș. Pentru a încheia, își strecură după ureche o orhidee pe care i-o cumpărase Dev la întoarcerea de la plajă și examină rezultatul. Mulțumită, își promise să-și cumpere, când va avea ocazia, haine cu adevărat elegante. Când ești căsătorită, este important să te simți frumoasă.

Cina la restaurant, înfrumusețată de un spectacol, fu foarte amuzantă, deși Alicia bău mai mult decât era obișnuită și privi petrecerea printr-o plăcută pâclă de alcool și iubire. Era în special conștientă de prezența lui Dev. Tânăra femeie văzu toată seara prin ochii săi, desprinzându-și rareori privirea de pe profilul energic, luminat de lămpi. Râdea când râdea el, îi imita expresia interesată, uimită să poată rămâne acolo, simulând indiferență, în timp ce toți nervii îi vibrau de nerăbdare.

Erau cântăreți din insule, dansatoare de hula. Ritmul sălbatic al tobelor se potrivea cu palpitația febrilă a inimii Aliciei. Când, în timpul ultimei părți a spectacolului, Dev îi

făcu cu ochiul, ea îi adresă o privire absolut edificatoare. Cu un clipit din pleoape și fără o clipă de ezitare, Dev adună lucrurile și cu o mână ușoară și curtenitoare sub brațul său, o conduse prin mulțime. Când fură singuri în ascensor, îi zâmbi cu maliţiozitate.

– Cu ce mică ștrengăriță nerușinată m-am căsătorit!

– Mătușa Elizabeth ar fi teribil de șocată! pufni ea.

***

A doua zi dimineața, se treziră devreme. După micul dejun, Alicia propuse să meargă să facă niște cumpărături, în timp ce Dev va petrece o nouă zi pe plajă. Dar spre marea sa ușurare, el insistă s-o însoțească. Vizitară mai multe magazine elegante. Alicia descoperi că soțul său avea gusturi foarte exacte asupra stilurilor și culorilor. Era o fericire, se gândi, deoarece n-o interesau propriile sale preferințe. Singura dorință era să-i placă lui.

Spre marea bucurie a Aliciei, numeroase cutii fură curând pline cu bluze exotice imprimate cu flori, plante, scoici și pești, rochii din bumbac imprimate cu păsări, șopârle, delfini și orhidee, sau uni, în culori vii.

Tânăra femeie privi cu o oarecare îngrijorare cele trei rochii de seară: una din muselină neagră, cu un decolteu adânc, alta indigo, fără umeri și una strălucitoare, cu bretele, din lame auriu, cu corsajul drapat. Nu erau stilul ei obișnuit, dar totuși le prefera categoric altor toalete pe care i le cumpărase Jacqueline pentru trusou.

Protestă totuși în fața unui costum de baie din două piese, minuscul și negru, a unuia dintr-o piesă, albastru imprimat și a unuia roșu.

– Roșu? Nu pot să port roșu!

– Nu fi proastă, bombăni Dev.

Spre surprinderea vânzătoarei, Alicia roși ca și când primise un compliment, ceea ce chiar era în acest caz.

În salonul de probă, își suci gâtul pentru a se examina cu un ochi critic. Croiala costumului de baie dintr-o piesă îi alungea picioarele, iar culoarea se potrivea bine cu tenul și cu părul. Refuzând să meargă să facă paradă prin salon acceptă să cumpere costumele dintr-o piesă și Dev păru mulțumit.

Dar când tânăra femeie declară cu voioșie că era rândul lui, se arătă dificil, declarând sus și tare că nu voia nimic.

– Dar vreau să-ți alegi ceva! insistă Alicia cu autoritatea familiei Carrington. Tocmai mi-am cumpărat o mulțime de haine. Nu-i drept!

– Așa-mi place mie.

N-o privea și ea îndrăzni.

– Sper că nu este din cauza banilor? Acum, ceea ce am, este și al tău.

– Nu.

– Falocratule! exclamă ea. Bineînțeles că da! Și am și acte care o dovedesc! Haide, Dev, doar nu te îngrijorează ceea ce pot crede oamenii?

– Nu-mi pasă de ceea ce cred alții, răspunse cu bruschețe. Cu excepția ta, adăugă.

– Ei bine, eu cred că ai nevoie de haine noi.

Dev zâmbi puțin, apoi scutură din cap și repetă cu încăpățânare:

– Așa-mi place mie.

– Dar țin să-ți cumpăr ceva!

– În acest caz, oferă-mi niște ochelari de soare. Tocmai i-am spart pe ai mei.

Cumpărară ochelarii și apoi prânziră într-un restaurant japonez, pe marginea unui bazin plin de crapi, unde fură serviți de o tânără fată în chimono. Alicia preferă să uite scurta dispută pe tema banilor, știind că n-avea rost să se încăpățâneze cu Dev. Nu-i înțelegea atitudinea, dar presupunea că și-o va schimba până la urmă. Totuși nu-și vor petrece viitorii cincizeci de ani cu conturi separate în bancă!

Cu excepția bruștei sale aversiuni pentru avere, Dev devenea tot mai apropiat de Alicia. Aceasta își dădu seama că avea un temperament artistic năvalnic și că neașteptatele schimbări de dispoziție n-o priveau personal. De altfel, nu erau dese.

***

Timpul trecu repede, cu zile aurii și nopți de catifea. În fiecare zi descopereau o nouă ocupație: un tur al insulelor în elicopter, drumul lung panoramic spre Haleakala, Casa Soarelui la Maui, pescuitul în larg, scufundarea printre recifii de corali, muzeele, grădinile botanice, sportul cu vele sau doar natația și băile de soare pe diferite plaje cu nisip negru și ferigi luxuriante.

Alicia cumpără un aparat de fotografiat, în intenția de a i-l face cadou lui Dev, dar cunoscându-i susceptibilitatea, în

ultima clipă preferă să nu-i spună nimic. Făcură sute de fotografii. Dev imagina poze artistice și Alicia fotografia tot ce vedea, în special pe soțul său.

Deși în timpul zilei, acesta era indulgent, amuzat și răbdător, amintindu-i fără să vrea Aliciei că avea foarte multe de învățat noaptea, manierele sale n-aveau nimic condescendent. Alicia înțelese, cu bucuria de a fi descoperit asta, că o aprecia, ceea ce-i permise să prindă curaj.

Într-o seară, spre sfârșitul lunii de miere, în loc să aștepte liniștită ca el să facă primii pași, îl mângâie șovăind și-i observă surprinderea. Se opri.

– Continuă, îi șopti Dev. Mângâie-mă.

Era ceva nou și deosebit de plăcut să-l atingă, să-l ia în brațe, să știe că-i trezea dorința. Asta îi dădu un sentiment îmbătător de putere, dar în extazul unirii lor, nu există nici un dezechilibru. Fiecare noapte părea mai minunată decât precedenta. Cu toate acestea, în adâncul sufletului Aliciei rămăsese puțină nesiguranță. Poate, își spunea, dacă nu i-ar fi cunoscut amanta, s-ar fi convins mai ușor că era la fel de minunat pentru el, ca și pentru ea.

În ultima seară, în timp ce se odihneau liniștiți, îl întrebă în șoaptă:

– Dev… cum este prin comparație?

– Mmm?

Părea adormit. I se întâmpla deseori, imediat după ce făceau dragoste. Alicia reluă pe un ton nesigur:

– Cum este în comparație cu… cu alte femei pe care le-ai cunoscut?

– Este diferit, îi răspunse încet, după ce reflectă.

– Mai bine, sau mai rău?

– Nu m-am gândit niciodată foarte mult la asta. Cu tine, totul este nou, îi murmură el. Este cumva ca și când mori și renaști. Tu mă faci să simt… Nu știu… Să simt.

Alicia zâmbi mulțumită în întuneric, apoi își sărută soțul pe gât.

***

Se întoarseră din Hawaii bronzați, într-o formă minunată.

Florile din părul Aliciei se înfiorară și se ofiliră la prima rafală de iarnă englezească. Dar nimic nu-i putea domoli fericirea.

Se întoarseră direct la ei acasă. Casa se înălța în amurg, mare, impozantă, iar ferestrele luminate păreau că le urează bun venit. Cu inima plină de fericire, Alicia uită imediat oboseala. La ea! Pentru prima dată, aceste vorbe aveau un sens.

După ce-și căraseră bagajele înăuntru și răspunseseră întrebărilor doamnei Larke, femeia de serviciu, înainte ca aceasta să plece, făcură turul proprietății. Totul era gata pentru ei. Bucătăria era plină ochi cu provizii, lucrurile le fuseseră despachetate și aranjate, ultimele mobile livrate, iar masa din sufragerie era acoperită de o grămadă de cadouri de nuntă.

Perechea se îndreptă spre grajd, unde Alicia îi prezentă lui Dev darul său. Observă plăcerea cu care examina calul mare cenușiu. Apoi își dădu seama că zâmbea fericită și se întoarse, lăsându-l pe Dev să mângâie animalul pe grumaz.

Ceva din atmosfera englezească, poate vremea, o făcea mai rezervată, mai preocupată de comportamentul său. Dev era de

asemenea mai liniștit, mai gânditor. Tânăra femeie spera că era efectul decalajului orar și nu casa care-i displăcea. Pentru ea, viața nu putea fi mai frumoasă: o locuință încântătoare, libertatea totală și, mai minunat decât orice, Dev.

Când se întoarseră în bucătărie, acesta păru cuprins de starea sa posomorâtă. Alicia desfăcu o sticlă de șampanie în timp ce Dev răscolea în frigider. Se decise pentru o omletă și începu s-o prepare, dând explicații. Alicia îl asculta cuminte, cu cupa în mână. Nu se plictisea să-i privească profilul bronzat și părul cu reflexe aurii.

– Totul stă în încheietura mâinii, declară el, spărgând cu iscusință un ou.

Înălță capul și o privi atent. Inima Aliciei tresări. O clipă privirile li se întâlniră, apoi fiecare se întoarse. Tânăra femeie își simțea sângele curgând mai repede prin vene.

Când omleta fu gata, își duseră farfuriile și șampania în sufragerie, pentru a cina în timp ce despachetau cadourile. Erau foarte multe cu care Alicia n-avea ce face: servicii de ceai din argint, pahare și carafe de cristal, lenjerie de masă brodată de mână, fețe de masă din dantelă, o vază mică, pentru o singură floare, din aur masiv. Prietenii lui Dev trimiseseră cearșafuri ultramoderne, plante verzi, o pendulă tăiată într-un bloc brut de lemn, tablouri și ceramică.

Dev împărți cadourile în două grămezi contrastante și le examina cu un ochi critic. Tulburată, Alicia nu putea vorbi. I-ar fi plăcut totuși să-i poată spune soțului său că nu voia să trăiască asemenea Jacquelinei și a lui Victor, că nu era maniacă și că puțin îi păsa de lux. Dacă Dev și-ar dori ca pe patul lor să fie cearșafuri dungate cu negru și mov, nu cerea altceva. Dacă

dorea să atârne pendula aceea din trunchi de copac în salon, era plăcerea lui. Tot ce-l făcea fericit pe Dev, o făcea fericită și pe ea.

Când în cele din urmă urcară în cameră, Alicia avea nervii încordați la maximum. Și dacă se schimbase totul? Dacă n-o mai dorea? Își perie încet părul, în timp ce Dev se plimba prin încăpere, măsurând-o în lung și-n lat. Semăna cu o felină care-și explorează noul teritoriu. Deschidea și închidea sertarele comodei și privea în dulapul cu haine. Cât era de suplu și de energic în pantalonii de pijama maro, cu bustul și picioarele goale! Mâna Aliciei se crispă pe mânerul periei. Până la urmă o va toci! Dar simțea o teamă îngrozitoare de a se culca, în cazul în care el n-o mai dorea.

Îl observă cum lăsa în jos cuvertura de pe pat.

– Nu vii? o întrebă brusc.

Un val de bucurie o cuprinse pe Alicia. Se ridică grăbită, pentru a se apropia de pat. Dev, culcat deja, o privea în timp ce-și scotea halatul și stingea lampa de pe noptieră. Se strecură lângă el și așteptă cu pudicitate.

O atrase alături, aproape brutal. Alicia își înnodă brațele în jurul gâtului său, cu buzele întredeschise, cu lăcomie. Dev o sărută cu sălbăticie și cu inima palpitând, se strânse mai mult lângă el, simțindu-i prin mătasea diafană a neglijeului bustul care-i presa sânii.

Alicia răspunse dorinței sale cu o înflăcărare de nedescris. Senzațiile extrem de plăcute îi înlăturară toate îndoielile și toate temerile. Era la ea acasă, în siguranță.

Capitolul 6

În mintea Aliciei, cuvântul „căsătorie“ nu fusese niciodată sinonim cu amuzamentul. Cu toate acestea, descoperi că viața conjugală era foarte distractivă. Cel puțin dacă aveai alături persoana care trebuia.

Își reluă studiile, se înscrise la o sală de arme pentru cursuri de scrimă și, pe ansamblu, făcea tot ce-i plăcea, cu aprobarea lui Dev. Foarte puține lucruri îl deranjau. Nu-i păsa că ea se întorcea de la grajd murdară, că spărgea vesela, că uita să-i transmită mesajele, sau că mânca înghețată la micul dejun. Nu părea să observe toate micile defecte care le înnebuneau pe mătușa Elizabeth și pe Jacqueline.

Analizând cu atenție, Alicia considera căsătoria lor o reușită. Familia Rafferty nu cunoștea nici certuri, nici crize de frustrare sau de dezamăgire. Tânăra femeie era sigură că se înțelegeau din ce în ce mai bine și că până la urmă îl va înțelege complet pe Dev. Se străduia tot timpul. Acesta era încă susceptibil când era vorba de bani, dar nu se opunea ca

ea să cumpere tot ce vroia, pentru sine sau pentru casă. Atitudinea sa aducea o frumoasă dezmințire temerilor familiei.

În aprilie, Alicia își trecu în mod strălucit examenele. Dev îi termină un alt portret, pe care-l agăță deasupra șemineului din salon. Începu să-și pregătească o nouă expoziție la Maxwell. Viața devenea o obișnuință confortabilă și astfel lunile treceau.

Alicia știa că într-o zi sau alta se vor întâlni cu Magda Morrison. Dev o văzuse deja de câteva ori, la diferite cunoștințe. Era inevitabil, deoarece amândoi aparțineau aceluiași mediu artistic. La fiecare petrecere unde erau invitați, la fiecare expoziție, Alicia se aștepta s-o înfrunte pe tânăra femeie. Dar nici o întâlnire nu avu loc și ea se relaxă în sfârșit, gândindu-se că Magda îi evita.

Erau căsătoriți de patru luni când se află în cele din urmă nas în nas cu ea. Se întâmplă la una dintre petrecerile asemănătoare din toate punctele de vedere cu cea la care se cunoscuseră. Dev o părăsise pentru a se duce să vorbească unei persoane, sau să aducă ceva de băut. Alicia se întoarse și era gata să se lovească de Magda, care o privea atent, cu răceală. Alicia tresări, apoi făcu un efort pentru a rosti câteva cuvinte politicoase.

– Mi se pare că tu ești, spuse Magda, măsurând-o din cap până-n picioare, în mod fățiș, cu ochii de culoarea lavandei. Te-ai schimbat. Căsătoria îți prieste…

Scruta chipul Aliciei, părând c-o pândește, asemenea unei pisici în fața unui șoarece.

– Da, într-adevăr, răspunse Alicia fără să se încreadă în acea cordialitate bruscă.

– Și lui Dev îi prieste, reluă Magda cu un zâmbet disprețuitor. Cel puțin, banii îi priesc…

– Dev nu s-a căsătorit cu mine pentru bani.

Magda continuă să zâmbească, având un aer amuzat și provocator.

– În nici un caz! insistă Alicia cu asprime.

– Nu putea fi îndrăgostit de amândouă.

– Dev n-a fost îndrăgostit de tine. Se terminase. Te-a aruncat afară!

– Da, dar nu pentru că nu mă iubea. Mă iubea în felul său, totuși nu-i era de-ajuns. Și mai mult îți iubea banii…

– Refuz să te ascult! interveni Alicia.

Vru să se îndepărteze, dar Magda o reținu de braț, cu o forță surprinzătoare.

– Crede-l dacă vrei, dar îți vorbesc spre binele tău!

– Ia te uită!

– Nu fi proastă. Eu m-am acomodat perfect situației actuale, murmură bruneta cu un zâmbet prefăcut.

– Unde vrei să ajungi? Insinuezi că Dev te vede încă?

– Ei bine, este normal să ne întâlnim deseori. Sunt sigură că ți-a spus. Iese mult, nu-i așa? Cu siguranță, pentru a merge să-și vadă prietenii…

Alicia își eliberă brațul cu o mișcare bruscă, fără să se preocupe că era remarcată de ceilalți invitați.

– Nu mă las înșelată, declară cu o voce glacială. Vrei să te răzbuni pe noi pentru că Dev te-a dat pe ușă afară.

– Și de ce crezi că m-a dat Dev pe ușă afară? Întotdeauna ne-am avut ca pisica și câinele. De ce să mă dea afară atunci, când trăiam împreună de luni de zile? Ne potriveam. Ne

obișnuisem unul cu celălalt. Și cu toate acestea, a fost suficient ca mica domnișoară Șansă să sosească, roșind toată de adorație, pentru a mă arunca afară! Ocazia era prea bine aleasă pentru a nu părea suspectă, nu găsești?

– Te-a alungat pentru că ai sfâșiat tabloul.

Magda zâmbi cu ironie.

– După toate aparențele, ar fi singura explicație. Numai că… am rupt portretul după ce mi-a anunțat decizia de a te lua de soție.

Alicia avu impresia că au trecut ore întregi până când Magda adăugă pe un ton cordial:

– Întreabă-l, nu se pricepe să mintă.

– Ceea ce nu este cazul tău, replică Alicia cu un aer disprețuitor.

O roșeață imperceptibilă coloră obrajii palizi ai Magdei. Ridică din umeri:

– Crezi ce vrei… Pe curând, încheie în cele din urmă, aruncând o privire în spatele Aliciei.

Făcând stânga-mprejur, tânăra femeie îl văzu pe Dev care sosea. Îi întinse un pahar.

– Ce dorea? o întrebă.

– Să ne felicite în felul său.

Alicia era mândră că știuse să-și stăpânească atât de bine vocea. Totuși, nu se simțea în stare să-l privească pe Dev în ochi.

– Hm… Vrei să plecăm?

Deși își dorea foarte mult asta, se prefăcu mirată.

– Atât de devreme?

– Dacă nu te plictisești…

– Nu, nu.

Oare îi era teamă de ce-i spusese Magda? se întrebă Alicia. Îl urmă prin mulțime, zâmbind în dreapta și-n stânga și răspunzând cu amabilitate întrebărilor pe care nici măcar nu le auzea. Un calm ciudat pusese stăpânire pe ea. Avea pur și simplu nevoie să fie singură pentru a reflecta. În timpul drumului de întoarcere, fu încântată de tăcerea lui Dev. Pentru moment, tânăra femeie nu dorea să-i vorbească, așa că se ghemui în colțul său prefăcându-se că doarme, în timp ce-l observa cu coada ochiului, privindu-l discret printre gene. Era tot același, dar îl vedea într-o nouă lumină.

Ajunși acasă, Alicia aprinse lămpile, străduindu-se să fie naturală. Totuși, nu se putea hotărî încă să-și înfrunte soțul. Așa că urcă la primul etaj, se dezbrăcă, apoi își făcu toaleta. Privind patul, i se făcu greață. Așezată în fața măsuței de toaletă, își studie apoi imaginea în oglindă. Expresia îi era perfect normală. Pentru a-și face de lucru, începu să-și perie părul.

Puțin timp după aceea, Dev i se alătură.

– Magda ți-a spus ceva care te-a tulburat? o întrebă.

– Nu…

Vocea Aliciei conținea exact atâta mirare cât trebuia. Viața cu mătușa Elizabeth îi perfecționase talentele de actriță.

– Nu, repetă. De ce?

– Ești foarte tăcută.

– Sunt foarte obosită.

Tânăra femeie ridică în sfârșit capul și întâlni privirea lui Dev în oglindă. O cercetă îndelung înainte de a începe să se

dezbrace întorcându-i spatele. Alicia puse peria la loc, se duse să se culce și stinse lampa sa. Dev făcu la fel, apoi încercă s-o ia în brațe.

– Într-adevăr sunt foarte obosită, spuse ea, pe un ton distant.

Imediat, îi dădu drumul.

– Desigur.

Și el era politicos și rece. Alicia își spuse că poate asta era o ușurare pentru el. Renunțase atât de repede!

Culcată pe o parte, Alicia începu să reflecteze: „Ar fi trebuit să-l întreb. Ar trebui să-l întreb acum. O cunosc, ea este în stare de orice pentru a ne face rău. Știu că a mințit. Știu că Dev mă iubește. N-am decât să-l întreb. De ce mi-ar fi frică?"

Rămase fără să se miște, privind cum treceau minutele pe pendula luminoasă. Nici el nu dormea, ghicea după respirație, după mișcări. Îi putea pune întrebarea acum și să termine o dată pentru totdeauna. Dar nu spuse nimic. Mai trecuse încet o oră.

– Dormi? murmură el în sfârșit.

Alicia nu răspunse, străduindu-se să respire regulat, cu ochii deschiși în întuneric. Dev oftă și după câteva clipe se ridică. Traversă camera în picioarele goale și ieși pe culoar. Alicia se întoarse. De cealaltă parte, patul era călduț încă.

„Trebuie să știu! își repetă ea. Nu pot să trăiesc în incertitudine". Și dacă o mințea? Sau dacă-i mărturisea? Ar fi murit. Nu, era imposibil! Și totuși… Ei bine, trebuia să știe. Dar nu de la el. Pe de altă parte, dacă l-ar fi sâcâit pe nedrept, i-ar fi reproșat lipsa de încredere. Bănuielile soției, mai rele decât o insultă, i-ar fi părut de neiertat. Suportase deja

defăimarea a numeroase persoane convinse că se căsătorise cu ea pentru bani. Își amintea în special privirile cu subînțeles ale mătușii, ale Jacquelinei și ale lui Victor… Complet învinsă, Alicia își reținu de bine de rău lacrimile, temându-se să nu-l vadă pe Dev revenind dintr-un minut în altul.

Se întrebă ce făcea. Era prima dată, de când se căsătoriseră, când suferea de insomnie. Avea oare mustrări de conștiință? Mai trecură două ore înainte ca Alicia să adoarmă în sfârșit. Dev tot nu urcase încă.

***

A doua zi dimineață, când tânăra femeie se trezi, el dormea. Se îmbrăcă fără zgomot cu o bluză roșie aleasă de el și cu o fustă din stofă de lână crem. În timp ce scotocea fără zgomot prin sertare, îl supraveghea cu coada ochiului. Se odihnea cu o abandonare de epuizare, cu părul răvășit și pleoapele cu genele lungi arămii absolut nemișcate. Chiar și în somn, gura avea un aspect închis cu hotărâre, ca și când își reținea o mărturisire. În mod curios, chipul nu reflecta vulnerabilitatea unei ființe adormite, fără apărare. Era prea cizelat, prea perfect, asemenea unei marmure din Renaștere, unul dintre acei îngeri perfizi, frumoși și tainici.

Alicia părăsi curând camera și urcă imediat în mașină pentru a merge în oraș. În timpul nopții luase o hotărâre pe care cele câteva ore de somn nu i-o schimbase. Trebuia mai ales să acționeze cu prudență. Nimeni nu trebuia să afle nimic,

iar Dev mai puțin decât oricine. Dorea să evite cea mai mică bănuială de scandal și în acest scop, trebuia să organizeze totul singură. Nu se punea problema să se adreseze domnului Ellis, altfel ar fi aflat familia. Poate, în sinea sa, era o Carrington mai mult decât crezuse.

Alicia parcă lângă prima cabină telefonică pe care o găsi în drum. Răsfoi paginile galbene ale cărții de telefon, notă adresa dorită și se duse imediat acolo. Stephens and Son era un birou mic, cu aspect neplăcut. Un birou trist pentru oameni triști. Pătrunse totuși acolo fără ezitare. O jumătate de oră mai târziu, angajase un detectiv particular.

Tânăra femeie refuză cea mai mare parte a serviciilor propuse: corespondență interceptată, ascultare telefonică, fotografii, ori doar să primească un raport săptămânal despre plecările și venirile soțului. Din atitudinea interlocutorului său, înțelese că era ceva banal. Reuși s-o facă să simtă partea murdară, desperată a hotărârii sale, să-i dea într-un anumit fel remușcări că-l preda pe Dev unei mici întreprinderi mizerabile ca aceasta. Fu conștientă de trădarea sa. Dar Dev nu va ști niciodată despre asta… dacă era nevinovat.

Când Alicia se întoarse acasă, doamna Larke o anunță că domnul Rafferty era în atelier.

– În acest caz nu-l voi deranja.

Doamna Larke se miră. Familia Rafferty era nedespărțită. Să se deranjeze reciproc, era principala lor ocupație.

Alicia urcă să-și schimbe ținuta cu niște blugi și un pulover. Totul era liniștit când coborî. Trecu prin bucătărie, luă un măr, apoi se îndreptă spre grajd. Dacă Dev o zărea de la fereastră, va considera cu siguranță ciudat că nu se dusese să-l vadă. Deja îi lipsea.

La drept vorbind, nu-și putea evita soțul la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu, probabil în orele următoare, trebuia să-l înfrunte. Va trebui să se comporte în mod firesc, să nu-i trezească bănuieli. Se întrebă cât timp îi va trebui oare să afle. Să afle ce, exact? Dacă se vedea cu Magda încă, desigur va trebui să-i povestească mașinațiile sale. Dar în caz contrar, asta nu însemna totuși că nu se căsătorise cu ea pentru bani. E același lucru, își spuse Alicia. Prima problemă, principala sa preocupare, era să păstreze o atitudine egală.

Tânăra femeie se întoarse la ora ceaiului. Domnul Rafferty, îi spuse menajera, era încă în atelier. Acum se făcuse prea întuneric pentru a picta. De ce oare rămânea acolo? Alicia îi spuse doamnei Larke să-i ducă ceaiul sus, apoi trecu în micul salon spre profunda satisfacție a cumsecadei femei, care își spuse probabil că luna de miere se terminase cu adevărat.

Neștiind cum să-și petreacă timpul, Alicia puse mâna pe un roman polițist pe care-l începuse și se așeză să citească. Nu progresase deloc în lectură când Dev coborî la cină. Inima îi tresări în mod firesc când intră, înalt și suplu, în blugi și cămașă kaki, cu mânecile suflecate.

Sărută scurt capul aplecat al Aliciei și se întinse pe canapea în fața ei. Ochii verzi se opriră pe chipul tinerei femei care-și lăsă cu regret cartea.

– Ai petrecut o zi bună? o întrebă. Nu te-am auzit ieșind de dimineață.

– Am petrecut de minune. Dar tu? îi replică, râzând un politicos interes conjugal.

Dev ridică ușor din umeri, fără să înceteze s-o privească atent. Ea îi susținu privirea, dar nu răspunse la întrebarea pe care o bănuia acolo.

– Ce citești? o întrebă după un timp de tăcere.

Alicia înălță cartea pentru a-i arăta coperta.

– Mmm… foarte erudit.

– În orice caz, distractiv.

Se ridică suplu și Alicia tresări.

– Vrei să bei ceva? îi propuse mergând spre bar.

– Nu, mulțumesc.

Ar fi avut mare nevoie de un întăritor, dar se temea să se apropie de ea. Îl văzu destupând o sticlă și servindu-se cu un scotch mare. Se întoarse cu paharul în mână, spunând:

– Mâine trebuie să merg la galerie. Luni este vernisajul.

– Așa este.

În tulburarea sa, Alicia uitase de expoziție. În fond, această inaugurare cădea la fix. Pe măsură ce trecea timpul, perspectiva de a-l evita pe Dev două sau trei săptămâni, părea tot mai imposibilă. Deja el se încrunta. Era gata să spună ceva, când doamna Larke apăru în cadrul ușii, anunțându-i că cina este servită.

În timpul mesei, conversația trenă. Alicia mâncă în silă și observă că Dev făcea la fel. În schimb, bea mai mult decât de obicei. Fu o ușurare să se întoarcă în micul salon. Alicia se adânci în romanul său, în timp ce soțul se învârtea prin cameră. În cele din urmă se așeză în fața televizorului. Tânăra femeie simți imediat o eliberare, cu o urmă de amuzament, eliberare pentru că el era ocupat, amuzament pentru că avea oroare de televizor. Se gândi că era straniu să cunoască atât de bine și în același timp atât de puțin o altă persoană.

La ora unsprezece, Dev închise televizorul și întrebă brusc:

– Vei urca în curând?

– Îndată ce voi termina cartea, îi răspunse Alicia fără să ridice capul.

Își petrecu următoarele trei ore privind când tavanul, când cartea deschisă. Când consideră că trecuse destul timp, urcă scara fără zgomot, se dezbrăcă pe întuneric și se culcă de partea sa, rămânând pe marginea patului. Epuizată de emoții, adormi imediat.

***

Când se trezi a doua zi dimineață, Dev plecase, iar când se întoarse seara ea dormea. Așa fu toată săptămâna. Datorită expoziției, le fu ușor să se evite. Alicia nu știa dacă Dev o făcea intenționat sau era doar prin forța lucrurilor. Oricum, era fericită de răgaz. Cu siguranță, soțul său bănuia că ceva nu era în ordine, dar cum nu spunea nimic, Alicia nu se îngrijora. Dev îi lipsea în fiecare clipă. Era greu să trăiască astfel, știindu-se răspunzătoare de această atmosferă apăsătoare. Totuși, mândria de Carrington, o menținea pe drumul său. În plus, era puțin ofensată că el se preocupa atât de puțin de răceala sa.

La sfârșitul primei săptămâni, Alicia primi un raport de la Stephens and Son. Îl parcurse tremurând. Până atunci, nu se gândise la ceea ce făcea Dev și dacă o vedea în continuare pe Magda. Simți o profundă ușurare constatând că încă n-avea de luat o decizie. În același timp, îi era rușine. O săptămână

întreagă, complet nevinovat! Tânăra femeie își aminti că-i promisese că-și va păstra libertatea, considerând că oamenii căsătoriți n-ar trebui să fie posesivi. Își aminti răspunsul său: îi plăcea ca viața lui particulară să rămână particulară. Se comportase ca o paranoică și asta o întrista. Dar era vina lui Dev, se consolă în mod copilăresc, în ciuda caracterului jalnic al acestei scuze.

Alicia rupse în bucăți mici foile de hârtie pe care le făcu să dispară trăgând apa. Era gata să-i telefoneze lui Stephens pentru a anula urmărirea, apoi se răzgândi. Încă o săptămână, poate două, pe urmă va fi sigură. Nu se va mai îndoi niciodată de Dev. Asta merita totuși osteneala.

În miercurea din cea de-a doua săptămână, ziua liberă a doamnei Larke, Alicia pregătea cina, când auzi ușa de la intrare trântindu-se cu o violență ce se simți în toată casa. Palidă de teamă, se ridică de la masa acoperită cu ustensile de bucătărie și cărți de bucate. Dev apăru în ușă. O singură privire asupra expresiei sale furioase, fu de-ajuns s-o facă să înțeleagă că, fără să știe cum, se întâmplase ce era mai rău. O măsură din cap până în picioare cu ochi atât de întunecați, încât păreau negri.

– Nu-ți vei mai primi raportul săptămânal, tună el, înainte ca Alicia să poată vorbi. Îți voi putea oferi eu amănunte despre ceea ce fac, să-ți spun pe cine văd și unde mă duc?

Nu-l auzise niciodată ridicând vocea. O cuprinse panica; genunchii îi tremurau și i se uscase gâtul. Cât despre Dev, tremura pur și simplu de furie. Se apropie la mai puțin de un metru de soția sa, și deși aceasta era la fel de înaltă ca el, păru s-o domine.

– Cum ai aflat? bâigui Alicia cu o voce de fetiță.

– I-am smuls-o acelui individ, scrâșni Dev ridicând pumnul ca și când era gata s-o lovească.

Alicia își reținu o exclamație văzând sânge uscat pe articulațiile sale.

– Credeai oare, că nu voi fi în stare să observ că eram urmărit peste tot? Mă iei drept un imbecil?

– Îmi pare rău…

Și-i părea cumplit de rău. Nu numai din cauza acestei violențe înspăimântătoare, ci pentru că-și vedea acțiunea prin ochii lui Dev și-și dădea seama că era de neiertat.

– Îți pare rău? Ha! Nu vrei să-mi citești și corespondența? îi strigă privind-o cu un dispreț total. Oare cum ai putut ajunge aici? Ce încercai să descoperi?

– Credeam că ești încă amantul Magdei.

Mânia lui Dev dispăru brusc, cedând locul stupefacției.

– Magda? Așadar, despre asta era vorba? Ea se află la baza acestor săptămâni de răceală? Dar cum poți gândi astfel despre mine?

– Ea mi-a spus. Mi-a spus că te-ai căsătorit cu mine pentru bani și că erai încă amantul ei. Trebuia să știu dacă era adevărat.

– N-aveai decât să mă întrebi.

Alicia fu incapabilă să răspundă. El o privi încă o clipă, apoi făcu stânga-mprejur. Îl reținu de braț, simțindu-i mușchii încordați sub mânecă.

– Dev, știu că nu ești amantul ei, exclamă privindu-l cu deznădejde. Dar spune-mi doar că m-ai luat de soție pentru că mă iubeai.

El o măsură îndelung. Îi citi răspunsul în ochi și-și aminti în același timp că Magda îl definise ca pe un mincinos jalnic. I se făcu aproape rău.

– Te iubesc, declară Dev simplu. O știi.

Alicia clipi din pleoape și scrută mai adânc ochii verzi ca pentru a-i pătrunde în suflet.

– Când ne-am căsătorit, mă iubeai? îl întrebă strângându-i brațul. Te rog, răspunde, insistă în fața tăcerii lui.

– Da, te iubeam, bombăni Dev. Cum aș fi putut să n-o fac? Erai o copilă atât de adorabilă. Firește, îmi plăceai! Dar nu eram îndrăgostit de tine.

– Înțeleg, șopti Alicia cu o voce abătută, întorcându-i spatele.

– Nu, nu înțelegi nimic! Absolut nimic! Ce puteam face, ce simțeam în acel moment? Începând din Hawaii, știu că te iubesc. Că sunt îndrăgostit de tine.

– De mine? Sau de acest stil de viață? îi aruncă peste umăr.

– Dacă nu era vorba decât despre bani, nu te-aș fi luat de soție.

– Zău? Și dacă nu aveam bani, dacă nu eram decât o copilă adorabilă, fără avere, m-ai fi luat de soție?

Era palidă și ochii îi străluceau de lacrimile pe care și le stăpânea. Îi stătea în față, tăcută, cu privirea înflăcărată de emoție.

– Nu, spuse Alicia. N-ai fi făcut-o.

– Nu este atât de simplu, replică Dev cu vehemență. N-aveam în nici un caz intenția să mă căsătoresc cu tine. Așa că am încercat să-ți explic sentimentele mele. N-ai vrut să asculți. Cu cât vorbeai mai mult, cu atât era mai dificil. Erai atât de avidă, atât de febrilă, atât de înfometată de acțiune!

– Și bogată, spuse cu cinism Alicia. În acel moment nici nu mă gândeam la bani. Îmi făceam griji pentru tine, dacă vrei să

știi. Nu reușeam să te fac să înțelegi ce simțeam… Oh, Dumnezeule, nu știam nici măcar ce simțeai tu cu adevărat, din cauza acelui cult copilăresc pentru eroi! Și apoi, insistai atât de mult, erai atât de convingătoare încât… Da, mărturisesc, mi-am spus „de ce nu". Eram foarte sigur că voi fi mai tolerant decât familia ta. Mi se părea că schimbul era just. Erai atât de înfometată de acțiune, de atenție. Eram convins că va fi doar o chestiune de timp înainte să te arunci de gâtul altuia. Eu, cel puțin, te plăceam…

Îl detestă. Îl ură pentru că știuse s-o ghicească atât de bine, pentru că se folosise de nevoia sa de afecțiune, pentru că-i fusese milă de ea. O dezgusta aproape la fel ca mica fată singuratică, naivă și vrednică de milă care fusese. Îi făcea greață. Îl auzi apărându-se:

– Asta nu înseamnă că plănuisem totul. N-a fost calculat, ci spontan. Ascultă, o lună mai târziu eram realmente îndrăgostit de tine. Oare trebuie să-mi petrec tot restul vieții plătind acel impuls?

– De ce ai rupt-o cu Magda? întrebă Alicia cu cea mai glacială voce.

– Se terminase. De mult timp. Portretul a fost picătura în plus…

Tânăra femeie zâmbi răutăcios, cu un aer triumfător.

– Este interesant, Magda mi-a afirmat că a rupt pânza după ce i-ai ordonat să plece, este adevărat?

El ezită o clipă, dar își reluă imediat pasivitatea.

– Da, este adevărat.

– Ia te uită! După spusele ei, a distrus portretul pentru că îi anunțasei, cu mult timp înainte ca eu însămi să mă gândesc la asta, intenția de a te căsători cu mine, declară Alicia pândind șocul pe chipul soțului său.

– Este exact, numai că, nu vorbisem serios! protestă acesta.

– N-ai avut oare, încă de la început, această idee într-un colț al minții? La urma urmei, văzusei că te idolatrizam și că eram înfometată de tandrețe, după cum spui. Ești foarte sigur că n-ai îndepărtat-o în mod inconștient pe Magda pentru a avea mână liberă, ca și cale liberă, când te voi cere în căsătorie?

– Nu știu! Crezi că eu nu mi-am pus întrebarea? Îți închipui oare cât mă simt de vinovat… că te iubesc?

– Da, trebuie să fie o încercare cumplită, îl ironiză Alicia, disprețuitoare. Dar încercarea ta a luat sfârșit. Vreau să pleci!

– Te rog, Alicia, dă-mi o șansă! exclamă el prinzându-i brațul.

– Ți-am dat destule, ripostă aceasta cu o voce atât de ascuțită, atât de glacială, încât îi dădu drumul. Într-un anumit fel, ar trebui să-ți fiu recunoscătoare. Ar fi putut fi mai rău. Tu, cel puțin ai fost amabil și în mod indiscutabil, m-ai învățat foarte multe. Totuși, nu mai sunt acea mică proastă naivă și jalnică, nu mai am nevoie de serviciile tale. Le-am plătit deja destul de scump.

Cu ochii pe jumătate închiși și chipul ca o mască fără expresie, Dev deveni brusc de o paloare mortală.

– Ascultă-mă…

– Nu mai vreau să aud vorbindu-se de tine!

Dev făcu un pas spre ea, dar Alicia scoase un țipăt strident:

– Ieși din casa mea!

În acea clipă, el făcu stânga-mprejur și părăsi bucătăria fără o vorbă. O secundă mai târziu, ușa de la intrare se trânti cu zgomot.

– Du-te naibii! strigă Alicia. Apoi, punând mâna pe un bol așezat pe masă, îl aruncă pe pardoseală cu toate puterile.

Capitolul 7

Alicia fu trezită de căldura soarelui care-i inunda camera. Rămase o clipă nemișcată, clipind obosită din ochi, surprinsă de ușoară teamă care o cuprindea. Oare ce nu mergea? Și-și aminti. Dev plecase. Trecuseră aproape trei săptămâni de la oribila ceartă din bucătărie.

Două zile după aceea, în timp ce Alicia era la padoc, el venise pentru a-și lua tot materialul de pictură, câteva haine și niște articole de primă necesitate. Alicia se întrebase dacă un fel de mândrie întârziată îl împiedicase să-și ia lucrurile pe care le plătise ea. Nu coborâse la grajd, nu lăsase nici un mesaj, dar Alicia presupunea că această vizită pe furiș era un mesaj în sine.

Poate, pentru Dev, zilele erau mai puțin lungi și goale, se gândi. Oare unde locuia și cu cine? Firește, pentru el, această ruptură era altceva. Pur și simplu nu avea decât să se readapteze la un mod de viață pe care-l cunoscuse dintotdeauna. Dar pentru Alicia, însemna să încerce să-și reconstruiască viața pe ruinele trecutului.

Tânăra femeie trebuia să recunoască și asta cu durere, că-i influențase viața în cele mai mici aspecte: de la coafură până la machiaj și îmbrăcăminte, trecând peste părerea pe care o avea despre ea însăși. Acum, datorită lui Dev Rafferty, era o cu totul altă femeie.

Învățase să se considere o persoană interesantă, seducătoare. Sub privirea lui indulgentă, căpătase siguranță. Dar, din cauza lui Dev, fusese privată în mod brutal de această încredere, de această siguranță. Închisese cercul, trecând de la fata tânără singuratică, timidă și stearsă la femeia tânără înfloritoare, dar tot singură.

Îi trebuiseră trei săptămâni pentru a înfrunta viața fără Dev. Până atunci, nu-și dăduse seama cât de strâns le erau împletite existențele, cât de mult depindea de susținerea lui calmă. După ce plecase, plânsese fără încetare trei zile și mai plângea încă noaptea, singură în patul mare și rece. Visa la el, revedea neîncetat cearta lor, nu mai mânca aproape nimic, nu visa să vadă pe nimeni și nu se ducea nicăieri.

Dar asta nu putea dura. Trebuia să-l uite pe Dev și să se gândească la viitor. Pentru asta, îi trebuia un scop, o activitate, o slujbă. Căsătorindu-se cu Dev, renunțase la această preocupare. Acum, cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea îi plăcea mai mult. Avea o diplomă câștigată cu greutate și beneficia de numeroase relații. Erau multe întreprinderi unde ar fi putut lucra. Pentru prima dată după trei săptămâni, simți un oarecare entuziasm.

Căutarea unei slujbe începu și se sfârși cu domnul Maxwell. Venită să-l vadă pentru obținerea unor scrisori de recomandare, îl auzi propunând:

– Dar, draga mea doamnă Rafferty, aș fi eu însămi încântat să vă angajez.

– Adevărat? se miră Alicia fără mare entuziasm, știind că Dev și el erau foarte apropiați.

– Firește! insistă Maxwell, fără să-i înțeleagă ezitarea. Cu referințele dumneavoastră…

Alicia citi printre rânduri. În afară de educație, avea prieteni bogați și prestigiul în plus de a fi soția unuia dintre cei mai mari pictori contemporani. Se gândise să vorbească despre despărțirea lor, dar la ce bun? Domnul Maxwell era cu siguranță la curent. Niciodată nu telefonase pentru a vorbi cu Dev, ceea ce arăta că știa unde să-l găsească. Dacă domnul Maxwell voia s-o angajeze, în deplină cunoștință de cauză, de ce să protesteze? Avea nevoie să muncească.

– Reveniți repede, vom vorbi despre asta, îi sugeră el, ca și când îi simțise reticența.

– Ei bine… Bun, de acord.

Tânăra femeie acceptă până la urmă, la a doua întrevedere, când directorul îi explică în ce vor consta atribuțiile sale. Se arătă convingător și plin de tact față de subiectul despărțirii cuplului. În plus, ei îi plăcea mult galeria, o cunoștea de mult timp și se simțea acolo în siguranță.

Munca îi plăcu de asemenea. Rolul său nu era foarte greu, era suficient să fie amabilă și decorativă, să vorbească despre artă cunoscătorilor, cu inteligență. Mulți dintre clienții lui Maxwell erau relații ale familiei Carrington și cumpărau numai pentru că Alicia îi făcea să viziteze sălile. Printr-un noroc, vedea puțini prieteni de-ai lui Dev. Rari erau cei care aveau mijloace să-și ofere tablouri la prețul pe care se așteptau să-l obțină într-o zi pe propriile pânze.

Zilele treceau fără ca Dev să apară și Alicia fu în același timp ușurată și curioasă. I-ar fi plăcut să-l întrebe pe Maxwell, totuși mândria o reținea. Se întreba mai ales cum trăia. Nu se atinsese de contul lor din bancă, deși o parte din bani îi aparțineau, provenind din pictură. Probabil reluase comenzile, și trăia cu siguranță de pe o zi pe alta. Alicia nu era impresionată de asta și nu simțea nici o remușcare; Dev era mai mult decât capabil să-și poarte de grijă. Poate găsise chiar un nou mecena…

În cele din urmă, se hotărî să se ducă să-l vadă. Era copilăresc să lase situația lor neclară să se prelungească la nesfârșit. Cu cât va aștepta mai mult, cu atât demersul va deveni mai complicat și mai stânjenitor. Inevitabil, toată lumea va fi curând la curent cu despărțirea. Oamenii se vor mira să nu audă vorbindu-se despre divorț, poate vor crede că avea încă ridicola slăbiciune să-l iubească pe Dev! Trebuia să acționeze neîntârziat.

Domnul Maxwell păru încântat să-i dea adresa soțului său. Spera poate într-o împăcare. Îi ură noroc și ea îi mulțumi. Cum nu era grăbită să se confrunte cu Dev, aștepta weekendul și se duse în oraș sâmbătă dimineața.

***

Nu locuia foarte departe de fostul său atelier. Cartierul părea și mai sărac, circulația mai aglomerată. Alicia trebui să parcheze mașina la mai mult de o sută de metri. Imobilul era urât, nou și deprimant. Își imagină cu greu că Dev putea trăi acolo.

Urcă încet scara și sună de mai multe ori la ușă. Nimeni nu veni să deschidă. Ce teribilă decepție! Îi fusese foarte greu să se înarmeze cu curajul necesar pentru această întrevedere. Absența lui Dev îi dădea o lovitură dură.

Tânăra femeie coborî cu regret, apoi șovăi o clipă pe trotuar. Doi adolescenți pe biciclete trecură în trombă prin fața ei, atingând-o ușor și fluierând admirativ. Renunță.

La intersecția cea mai apropiată, în timp ce aștepta schimbarea stopului, Alicia zări o siluetă cunoscută care intră în imobil, cu un sac de hârtie în brațe: Dev. Imediat inima îi tresări. Văzu pe cineva întâmpinându-l în hol, și vorbindu-i agitat în timp ce întindea brațul spre Alicia. Dev se întoarse, înmână fără o vorbă de mulțumire sacul persoanei și traversă șoseaua, fără să se grăbească.

Alicia aștepta cu mâinile în buzunare și bărbia ridicată, observându-i mersul suplu. Părea complet detașat, chiar indiferent.

– Ei poftim, domnișoara Detectiv! o ironiză alăturându-i-se.

– Nu te spionez, replică Alicia printre dinți.

Se schimbase foarte puțin, era încă la fel de frumos în blugi și cu puloverul din lână subțire gri. Totuși părul îi era mai lung și nepieptănat. Cât despre trăsăturile puțin trase, lăsau să se presupună că Dev renunța rareori la această figură teribil de întunecată. Chipul nu-i reflecta nici căldură, nici prietenie, nici măcar o urmă de surpriză. Dar Alicia își spuse că nici nu trebuia să aibă un aer deosebit de cordial.

– Pe scurt, treceai prin cartier?

– Am venit să te văd. Am să-ți vorbesc.

– Despre ce? exclamă pe un ton dur.

O privea cu atenție pe Alicia și tânăra femeie îi susținu privirea, la fel de rece și de nepătruns ca el.

– Am să-ți fac o propunere, îi spuse cu bruschețe.

– Care?

– Oare trebuie să stăm de vorbă aici?

Circulația era zgomotoasă și trecătorii se loveau de ei.

– Sunt foarte ocupat, n-am deloc timp de pierdut. Explică-te…

Aliciei îi venea greu să creadă că bărbatul calm, indulgent, distractiv, pe care-l cunoștea îi putea vorbi astfel. Se încordă.

– Vreau să te întorci… în condițiile mele.

Dev o cercetă îndelung, în tăcere. În cele din urmă întrebă:

– Ce condiții?

– Va fi o căsătorie de conveniență. Vei beneficia de averea mea, ceea ce te interesează mai ales, nu-i așa? Iar eu, voi înfrunta lumea alături de un soț tandru și devotat, în public se-nțelege, ceea ce în fond este tot ceea ce doresc, încheie Alicia cu un cinism care păru că-l descumpănește pe Dev.

– La urma urmelor, ești în întregime o Carrington! Să salvezi aparențele!

– Poate. Ce importanță are? Obții ceea ce vrei. Doresc doar să te prefaci că ești îndrăgostit. Ți-ai jucat deja rolul cu bine… Putem face un contract. Vei fi complet liber, fără restricții și vei avea toți banii pe care-i vei dori…

– Oare de când te preocupă părerea unor persoane ca mătușa Elizabeth? îi replică el afișând un aer dezgustat. Cinstea și respectul nu se cumpără. Este timpul să afli. Oamenii nu se cumpără. Eu nu sunt de vânzare.

– Zău?

La această vorbă, el deveni alb ca varul și expresia i se făcu înspăimântătoare. Alicia se dădu înapoi în timp ce Dev profera printre dinți, cu o intensă ușurare:

– Nu vei putea plăti prețul niciodată. Tot aurul din lume n-ar fi de ajuns să mă convingă să te ating persoană murdară!

O lăsă încremenită acolo, împietrită de șoc, de ura care-i deformase chipul. Îl privi croindu-și drum printre pietoni, apoi năpustindu-se spre șosea fără să se oprească.

Camionul păru să apară din neant. Totul se petrecu ca în vis. Dev nu văzu vehiculul greu repezindu-se asupra lui. Fu un urlet de pneuri, un scrâșnet de frâne de ultim moment și un strigăt ascuțit, strident… al său, înțelese mai târziu. Când tânăra femeie auzi zgomotul înăbușit al impactului, începu să alerge ca o nebună. În jurul ei se striga, se claxona, dar nu-și mai dădea seama de nimic. Vedea doar trupul lui Dev, pe jos, exasperant de inert…

***

Alicia avea impresia că-și petrecuse toată viața în spital. Existența nu mai însemna nimic, singura realitate era să aștepte, să bea nenumărate cești de cafea și să asculte aceeași frază răsuflată.

– Îmi pare rău, nici o schimbare.

Îi părea că trecuseră luni, ani de când era acolo. Așteptarea dura doar de-o săptămână, cea mai lungă pe care o trăise vreodată. „Dumnezeule, fă numai să se trezească, se ruga. Chiar dacă mă urăște, îmi este egal. Chiar dacă trebuie să nu-l mai văd niciodată. Dar fă-l să se vindece“. Groaza n-o părăsea, era prea desperată pentru a ceda toropelii. Nu putea

nici să doarmă, nici să mănânce; destinul său era să aștepte, mereu cu aceeași întrebare în minte: „Cum se simte?“

Se simțea foarte rău. Era foarte grav rănit, în comă, cu craniul fracturat. Doctorul Andrews îi explicase totul Aliciei, foarte calm. La drept vorbind, era puțin de explicat. Dev se va trezi, sau nu se va trezi. Deși nimeni nu-i spusese, știa, cu cât va rămâne mai mult în comă, cu atât vor fi mai puține șanse să iasă din ea.

Fusese operat, cu succes după spusele chirurgului, dar asta nu însemna nimic. N-o lăsaseră decât să-l zărească prin geamul de observație. Cu capul ras, înfășurat în bandaje, era culcat pe spate, nemișcat, cu tuburi în brat și flacoane de perfuzie în jurul lui. Singurul semn de viață era linia verde în zigzag de pe ecranul de control, de lângă pat.

Personalul spitalului se arăta foarte prevenitor. Doctorul Andrews era medicul curant al Aliciei. Îl cunoscuse în adolescență, în urma unei căderi neplăcute de pe cal, într-o zi în care medicul generalist al mătușii Elizabeth lipsea. Doctorul Andrews, venit să-l înlocuiască, îi plăcu Aliciei care, de atunci, continuă să-l consulte în pofida nemulțumirii mătușii. Aceea fusese una din primele ei victorii.

Doctorul îi inspira mare încredere tinerei femei. O ținea la curent, cum putea mai bine, cu ceea ce se petrecea. Alicia știa că făcuse apel la doctorul Wallace Wales, marele neurochirurg american, care sosise imediat cu avionul. Acesta din urmă, cel mai bun în specialitatea sa, afirmase că n-avea motive de desperare. Aliciei i se dăduse o mică rezervă, unde se putea odihni. Încercau s-o convingă să se hrănească, dar altfel o lăsau în general liniștită. Această singurătate îi convenea,

deoarece n-avea curajul să facă o impresie bună, să se prefacă optimistă, sau pur și simplu să-și ascundă deznădejdea.

Exact la o săptămână după accident, doctorul Wales, îl operă pe Dev a doua oară.

– Este relativ frecvent cu răniții la cap, sublinie doctorul Andrews, pentru a o liniști pe Alicia, ca un rănit să rămână atât de mult timp fără cunoștință.

Nimeni nu renunța la speranță. O săptămână nu însemna nimic. Dacă Dev își revenea, va mai rămâne încă luni în spital, înainte de a-și începe convalescența propriu-zisă.

În a noua zi, Dev se trezi. Doar o clipă, îi preciză doctorul Andrews Aliciei, dar își recăpătase evident cunoștința, ceea ce era foarte încurajator. La întrebările neliniștite ale tinerei femei, îi răspunse că bolnavul se afla pe calea cea bună a vindecării. Alicia se prăbuși pe scaun, prea ușurată pentru a vorbi sau a plânge. Puțin după aceea se întinse și adormi în sfârșit adânc, toată ziua, toată noaptea și o parte din a doua zi.

Când se trezi, primi alte vești bune.

Ieșit definitiv din comă, Dev dădea semne constante de progres. Înțelegea ceea ce i se spunea, dar era încă prea slăbit pentru a se exprima.

– A... A întrebat de mine? îndrăzni Alicia cu timiditate, torturată de ideea de a fi respinsă pentru totdeauna de soțul său.

Cu un aer șovăitor, medicul o anunță că apăruse o problemă.

– Ce are? îl întrebă înspăimântată.

– Este amnezic...

Văzând demoralizarea Aliciei, se grăbi s-o liniștească. Amnezia era urmarea obișnuită a unei come îndelungate. Până

la urmă Dev își va regăsi memoria. Foarte puțini oameni și-o pierdeau pentru totdeauna. Într-o săptămână sau două, probabil amintirile îi vor reveni.

– Ce-a uitat? întrebă ea cu prudență.

– Pentru început, cine este, spuse cu gravitate doctorul Andrews. Toată viața sa este un mister pentru el. Dar, după cum ți-am spus, nu este anormal. După toate probabilitățile, această pierdere de memorie va fi trecătoare.

Dar vai, nu fu așa. Îndată ce Dev își reveni în puteri, i se vorbi despre Alicia și i se permise tinerei femei să-i facă o vizită. Era prima dată de la accident când îl vedea conștient. Era de asemenea prima dată când intră în cameră fără mască.

I se părea imposibil ca el să n-o recunoască. Se apropie temătoare de pat și-l privi. Era nemișcat, dar ochii îi erau vioi, mari verzi ca niciodată în contrast cu fața albă ca varul, învinețită. O privi atent pe tânăra femeie, cu un aer curios și îngrijorat în același timp. Evident, devenise pentru el o străină, totuși, ceva în expresia lui o făcu pe Alicia să-și uite timiditatea. Se aplecă și-l sărută pe obraz.

– Îmi pare rău, șopti Dev. Nu-mi amintesc.

Amnezia nu-i schimbase firea. Bunătatea înnăscută se manifesta deja. În mod clar, suferea că trebuia s-o rănească mărturisindu-i că nu-și amintea cine era. Alicia se îndreptă și-l privi cu gravitate.

– Îmi amintesc eu, murmură.

– Da, îi răspunse repede. Va trebui să-mi povestești.

Alicia îi luă mâna și degetele lungi se închiseră peste ale sale. Apoi Dev se relaxă, închise ochii și adormi. Alicia rămase până la sosirea infirmierei, în speranța de a-i da din puterea ei lui Dev, prin mâinile lor împreunate.

Când se întoarse în camera sa, în sfârșit plânse, de ușurare după acele zile de așteptare greu de suportat. Apoi se simți reconfortată.

Dev își revenea încet. Doctorul Wales îi spuse Aliciei că, ținând seama de gravitatea rănilor, făcea progrese . Pierderea memoriei era îngrijorătoare, dar nu iremediabilă. Era nevoie de răbdare. Noile radiografii nu arătară nimic alarmant. Domnul Rafferty va fi în curând vindecat.

Alicia se întoarse acasă. Se ducea totuși în fiecare zi la spital. Avea grijă să nu lase să i se vadă dragostea, supraveghindu-și cuvintele și atitudinea. Își repeta neîncetat că, în pofida sentimentelor sale, pentru Dev era o necunoscută. N-o iubea, nu simțea nimic pentru ea. Încerca totuși să-l înțeleagă, să-și imagineze impresia pe care ai avea-o trezindu-te într-o dimineață, fără să știi nimic despre trecutul tău.

În conversațiile lor, Alicia vorbea numai despre el și despre viața lui. Făcea totală abstracție de ea însăși, de emoțiile sale și se străduia să rămână impersonală, pentru a-l face să se simtă în largul său. Era greu, pentru că nu știa aproape nimic despre viața lui Dev înainte de căsătorie. Și în plus, ținea să evite să abordeze raporturile lor de cuplu. Uneori, încurcată la culme, îl simțea că-i ghicește eforturile de a evita anumite subiecte.

Într-o zi, tânăra femeie îi aduse pictura marină pe care o cumpărase la prima expoziție de la galeria Maxwell. Îl lămurise deja pe Dev că era un pictor respectat în lumea artelor. Doctorul Wales credea că această informație îi va fi poate de ajutor memoriei. Dar Dev cercetă pânza cu un aer uimit, răscolind în zadar printre amintirile sale. După câteva

clipe, Alicia înțelese că era încordat și speriat. Puse așadar tabloul jos, la piciorul patului, apoi spuse cu o voce liniștitoare:

– Nu face nimic, Dev. Îți vei aminti până la urmă…

Această replică l-a mâniat brusc:

– Și dacă nu-mi voi recăpăta niciodată memoria? Nu știi ce simt. Este ca și cum m-am pierdut într-o altă lume. Toți mă cunosc, dar eu nu știu nimic. Nu-mi știam nici numele, dacă nu mi l-ai fi spus.

Se agita, chipul i se congestionase și ochii îi erau foarte strălucitori. Alicia se aplecă asupra lui, silindu-l să se întindă.

– Haide, Dev, nu te enerva, îi murmură aruncând o privire neliniștită spre ușă.

– Lasă-mă-n pace! mormăi îndârjit. Nu înțelegi! Mi-ai spus că părinții mi-au murit, că n-am familie! Mi-ai spus că ești soția mea, dar nu te cunosc! Nu simt nimic pentru tine. N-am nimic! N-am pe nimeni!

Respira cu greutate, cu trăsăturile crispate.

– Trebuie să te calmezi, insistă Alicia speriată. Mă duc să chem doctorul.

– Nu!... Te rog.

Îi luă brusc mâna și, epuizat, căzu înapoi pe pernă. Pentru că-și umezea buzele, Alicia se întoarse pentru a-i servi un pahar cu apă. Îl duse cu degetele tremurânde la gura lui uscată, susținând cu cealaltă mână capul pansat. Dev bău puțin, apoi îl ajută să se întindă din nou. Se uită la ea trist, cu privirea încețoșată, iar vocea nu-i fu decât un murmur:

– Iartă-mă. Nu este vina ta…

Pleoapele îi clipiră de câteva ori. Apoi o privi cu atenție în tăcere.

– Trebuie să-mi amintesc, spuse în sfârșit.

– Va veni cu timpul.

Dev oftă cu durere și curând adormi.

Alarmată de reacția violentă în fața tabloului, Alicia se hotărî s-o ia altfel. La vizita următoare îi vorbi despre ea însăși, despre studiile, despre gusturile sale și-i povesti întâmplări legate de familie. Cum părea s-o asculte, merse până la a-i mărturisi sentimentele și gândurile sale. Dev n-o scăpa din ochi, după toate aparențele pândind un mesaj printre cuvinte. „Vezi, părea să-i spună Alicia, nu sunt o necunoscută. Ce vrei să știi?"

Îi aminti despre căsătorie, despre călătoria de nuntă în Hawaii, roșind de ceea ce trecea sub tăcere. Pentru prima dată după accident, Dev râse slab observând-o. Îi descrise apoi casa lor, grădina, peisajul plin de verdeață, pacea și liniștea, tot ceea ce putea reconforta o persoană închisă multe luni în spital. În mod confuz, înțelese că greșise că fusese atât de impersonal prietenoasă, la început. La ce bun să se comporte ca o infirmieră? Dev n-avea nevoie să fie asigurat că era liber și independent, ci mai curând că nu era singur în tenebrele minții.

La aproximativ trei luni de la spitalizare, Alicia își duse soțul acasă. Triumfa puțin, ca și când câștigase primul premiu într-o competiție dură. Oricum, un premiu destul de trist. Dev arăta mai rău în picioare decât în pat. Pentru un convalescent țintuit în pat, era într-o formă relativ bună. În calitate de bolnav care mergea de colo-colo, aproape îți făcea milă. Slăbise îngrozitor, părea transparent. Dar în sfârșit se deplasa singur, deși încet.

În timp ce Alicia îl ajuta să urce scara, el nu făcu nici o remarcă, nu puse nici o întrebare. Tânăra femeie presupuse că era foarte obosit; totuși, și-ar fi dorit să-l vadă manifestând puțin interes pentru casă.

– Iată camera îi spuse în cele din urmă, deschizând ușa.

Curios, cercetă cu o privire circulară încăperea mare și luxoasă, apoi se apropie de fereastră pentru a contempla terenul pentru plantat trandafiri și pădurea de la orizont.

– Este frumos, comentă politicos.

– Ce schimbare, nu-i așa? exclamă ea încercând să nu pară prea îngrijorată.

Dev dădu din cap și reveni spre comodă, pentru a-și examina unul câte unul articolele personale de toaletă. Alicia îi ridică valiza pe pat și începu să despacheteze, în timp ce Dev deschidea sertarele, inspectându-le conținutul.

– Cât de străin este totul! murmură el.

Tânăra femeie pusese să fie aduse toate lucrurile lui Dev înapoi în apartament. Nu folosea la nimic să-l informeze despre despărțirea lor. El se întoarse la fereastră și se așeză într-un fotoliu, cu ochii ațintiți asupra grădinii.

– Vrei să te las o clipă? Ai prefera să fii singur?

– Nu, nu rămâi. Mai vorbește-mi… despre noi.

Era prima dată când el însuși amintea de căsătoria lor. Alicia șovăi, luă loc în fața lui Dev, puțin stânjenită de atenția cu care acesta o privea.

– Ce vrei să știi?

– De cât timp suntem căsătoriți?

– În curând, șapte luni. În timpul primelor patru, nu te-ai plâns deloc, preciză ea cu un aer malițios, care-l făcu pe soț să zâmbească.

– Nici acum nu sunt altfel. Ești foarte drăguță.

– Mulțumesc!

Era ridicol să roșească, totuși Alicia avea impresia că fusese complimentată de un necunoscut. Un necunoscut foarte frumos și foarte misterios. Era ciudat de provocator.

– Așadar, eram practic tineri căsătoriți când am avut accidentul? o întrebă Dev.

– Aproape.

O privi ca și când căuta răspunsul la o întrebare pe care n-o pusese încă.

– Casa și… restul, este probabil a ta?

– A noastră. Jumătate – jumătate. Am acte care o dovedesc.

– Da, dar mai înainte ți-a aparținut. În calitate de artist, nu aveam o asemenea avere…

Alicia zâmbi și-l tachină.

– Bineînțeles. Te-ai căsătorit cu mine pentru bani.

– Zâmbi și el, cu acel zâmbet fermecător și sigur pe care i-l cunoștea.

– Ce irosire!

Tânăra femeie izbucni într-un râs vesel, exact în clipa în care doamna Larke sosea cu un platou pe care-l puse în fața lor, spunându-i lui Dev cu o voce dojenitoare:

– Îmi veți face plăcerea să mâncați tot!

– Dacă voi mânca tot, voi ajunge iar la spital, protestă el în glumă.

– Și dumneata la fel, doamnă Rafferty! Amândoi parcă ați ieșit dintr-o grevă a foamei!

Cum Dev și Alicia schimbară o privire amuzată, doamna Larke clătină din cap, încruntându-se.

– Vorbesc serios. Văzându-vă atât de slabi, ce se va crede despre bucătăria mea? Și de altfel, rotunjimile au revenit la modă, spuse lăsând cu satisfacție ochii în jos asupra persoanei sale corpolente.

Când îi părăsi, Dev oftă:

– Pe legea mea, în ceea ce mă privește are dreptate: într-adevăr am o mină îngrozitoare. Cât despre tine, ești foarte bine. Îmi plac femeile suple.

Brusc, Aliciei îi veni o idee.

– Dev, ce-ți amintești cu exactitate?

– Oh… nu mare lucru.

– Dar îți amintești gusturi personale?

– Da, dacă nu mă gândesc. Dacă reflectez, asta îmi scapă. Așa că mă mulțumesc să… simt…

– Și despre noi, nimic?

– Îmi pare rău.

În fața tristeții sale, Alicia preferă să schimbe conversația.

– Acest rosbif este delicios, nu?

– Da…

În ciuda amenințărilor doamnei Larke, Dev mâncă foarte puțin. Imediat ce terminară, Alicia îi ordonă să se odihnească și-l ajută să se culce.

– Medicamentul.

Îi întinse comprimatele, cu un pahar cu apă. El le luă și-i înapoie paharul.

– Credeam că am părăsit spitalul, bombăni.

– Vei fi consternat de lista de instrucțiuni pe care am primit-o! Dacă ai nevoie de mine, sunt alături, îi murmură înainte de a ajunge la ușă.

– Alicia?

Se întoarse. Ochii verzi o contemplau cu gravitate.

– Ești foarte bună. Mulțumesc.

– Pentru nimic, spuse ea cu un zâmbet slab.

Capitolul 8

A doua zi dimineață, Alicia se trezi devreme și întredeschise ușa camerei lui Dev. Dormea profund. Făcu un duș, se îmbrăcă, apoi se întoarse fără zgomot în încăperea vecină. Dev nu se mișcase. Deschise pe întuneric, cu precauție, unul dintre sertare, dar acesta scârțâi. Dev înălță capul.

– Mmm? Bună ziua, mormăi clipind din ochi.

– Iartă-mă. Ce păcat! Voiam să dormi până târziu.

– Nu cred că m-am lipsit de asta… Ce oră este?

– Zece și jumătate. Ai dormit bine?

– Bușteаn…

Își înăbuși un căscat și clipi din pleoape înainte de a o privi în mod fățiș pe Alicia. Amintea de o pisică, una dintre acele pisici obișnuite, semeață și agresivă.

– Ce ți-ar plăcea să faci astăzi?

– Aaah! exclamă el întinzându-se. Pare minunat să-ți poți hotărî activitățile. Mă săturasem complet de spital… Îmi place mult culoarea aceasta. Îți vine bine.

Alicia râse în timp ce cobora ochii spre mătasea de culoarea ciocolatei a capotului.

– Nu este deloc de mirare, tu mi l-ai cumpărat. Ei bine, unde dorești să-ți iei micul dejun? Te simți destul de voinic pentru a coborî?

– Bineînțeles. Nu sunt neputincios.

– Perfect. După aceea, dacă vrei, te vei duce să vizitezi domeniul.

– Cu plăcere.

Părea preocupat. Alicia îl întrebă din privire, dar îi răspunse prin acel zâmbet fermecător, care nu dezvăluia nimic. Îl lăsă să se îmbrace și se întoarse în camera ei, pentru a-și termina toaleta. Când ieși, Dev o aștepta pe palier. Îmbrăcase niște blugi, acum prea largi pentru el, și un pulover cu guler răsucit, galben. Alicia găsi ciudat că soțul său, care-și uitase până și numele, își amintea ce-i plăcea să poarte.

– Pe comodă, este o fotografie a surorii tale? o întrebă brusc.

– Da, este Jacqueline.

– Nu-ți seamănă deloc. Presupun că celălalt portret este al mătușii Elizabeth?

– Este exact.

– Ești foarte apropiată de ele?

– Nu atât de mult cât aș dori. Ele sunt mai degrabă… puțin expansive, retrase în sinea lor. Este greu de explicat.

– Da, înțeleg. Părinții mei erau la fel. Se mulțumeau cu ei înșiși.

Răspunsese atât de firesc, încât Alicia nu dădu mai întâi nici o importanță cuvintelor sale. Brusc, îl văzu prinzându-se de balustradă.

– Dev! exclamă în acea clipă cu o voce surescitată. Îți amintești!

O privea atent, încruntat, cu un aer concentrat.

– Timp de o secundă, erau acolo… ca o imagine….

Câteva picături de transpirație îi apărură pe buza superioară, în timp ce făcea un vizibil efort de memorie.

– Nu forța nimic! îl sfătui Alicia.

Dev se relaxă încet.

– Ai dreptate, mormăi.

Tânăra femeie îl examină neliniștită și găsi că nu arată bine. El începu să coboare, prinzându-se în continuare de balustradă. Alicia îl urmă, tulburată. N-avusese niciodată responsabilitatea unei persoane suferinde; hotărî să-l lase să acționeze după voia sa, cum ar fi făcut cu un cal bolnav, preferând ca el să-și asculte instinctul.

Fu ușurată să-l vadă așezat la masă în mod normal. Mâncă mai bine decât în ajun și protestă când Alicia consideră că marea vizită mai putea aștepta.

Îl plimbă prin casa pe care o aleseseră împreună. El fu politicos și interesat, rămând totuși destul de detașat. Alicia bănuia că-și punea memoria la încercare, că-și căuta un semn care să-i arate calea. Atelierul îl fascină. Se duse de la pânză la pânză, studiind fiecare paletă, fiecare șevalet, fiecare penel și cârpă. Privi apoi pe fereastra mare și sfârși prin a ofta.

– Nimic. Absolut nimic, încheie cu ciudă, întorcându-se spre Alicia. În principiu, este viața mea, dar…

– Oxid de crom!

– Ce?

– Ce este oxidul de crom?

– Pentru a picta verdele. De ce?

– Iată! Ceea ce știi, nu se uită. Știi să citești. Știi să pictezi. Nu știi doar cine ești, atâta tot.

– Cât este de încurajator! exclamă el pe un ton furios. Nu știu, dar știu.

– Problema este că pretinzi prea mult de la mintea ta. Îți dai osteneala să-ți amintești, dar nu ești încă pregătit. Trebuie să te relaxezi. Este ca și când ai avea un nume pe vârful limbii. Apare când nu te mai gândești la el. Dacă ai înceta să…

– Este ușor de spus! Nu tu ești incapabilă să-ți amintești ceva! Nu tu depinzi de necunoscuți pentru orice, de la mâncare, până la trecutul tău…

Necunoscuți! Termenul îi făcu rău Aliciei. Îi înțelese furia, dar asta nu-i diminua durerea. Dev îi observă în acea clipă tristețea și mânia i se potoli brusc.

– M-am comportat ca un prost. Iartă-mă, îi murmură. Îți sunt foarte recunoscător…

– Nu vreau recunoștința ta! Crede-mă dacă poți, Dev, nu-ți cer nimic. Pur și simplu te iubesc. Nu aștept nimic în schimb, nu sper să-ți inspir dragoste, în timp ce nici măcar nu mă cunoști. Dar de ce să nu fim, cel puțin, prieteni?

– Mi-ar face plăcere, răspunse Dev.

Tonul îi era neutru, astfel că tânăra femeie nu știa dacă gândea cu adevărat acest lucru.

– Este nedrept să-mi porți pică.

– Nu-ți port pică.

Brusc, expresia feței i se schimbă. Se apropie atât de mult, încât ea îi simți respirația călduță pe obraz. Un zâmbet neașteptat i se contură pe buze.

– Trebuie să încetezi să-ți faci griji.

Alicia își ridică în mod stângaci capul și bâigui:

– Știu. Este cu siguranță instinctul matern…

– Nu prea te văd ca mamă, replică Dev râzând.

Alicia își regăsi o aparență de voioșie, conștientă din nou de atașamentul magnetic ce-i lega unul de celălalt.

– Cum atunci?

– Sora mea?

Oftă, iritată de faptul c-o tachina. Apoi râse ușor, temându-se ca licărirea de amuzament ce strălucea în ochii verzi să nu se stingă.

***

Alicia fu oarecum contrariată de caracterul platonic al relațiilor cu soțul său. Erau buni prieteni, dar reacțiile lui Dev nu erau niciodată cele ale unui amant. Uneori flirta cu ea, pentru a o tachina; totuși, nu putea lua asta în serios. Pe ansamblu, răspundea destul de rece la avansurile sale, ceea ce-l făcea să râdă.

Amnezia persistă, în ciuda unor sclipiri ocazionale ale memoriei. Alicia îl consultă pe doctorul Andrews, fără știrea lui Dev. Sfatul său fu mereu același: odihnă, răbdare, calm, o viață cât de normală posibil. Era singurul tratament.

În acea seară, la masă, Alicia lăsă să-i scape cu un aer degajat:

– M-am gândit… Poate ar fi un lucru bun dacă am duce o viață normală.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, eu ar trebui să-mi reiau lucrul la galerie, iar tu, să începi din nou să pictezi.

Dev o privi îndelung, înainte de a întreba cu o voce ursuză:

– Și dacă, acum, voi fi incapabil să pictez?

– Cum să știi fără să încerci?

– Ah, te rog! Fără predici! Nu sunt copil!

– Sunt perfect conștientă de asta. Dar atâta timp cât nu vei încerca…

– Te îndoiești că-mi voi recăpăta într-o zi memoria, nu-i așa? o întrebă cu amărăciune. Trebuie să reîncep să trăiesc, fără să aștept să-mi revină…

Avea o privire dură, acuzatoare.

– Dev! Nu! Nu-i asta, în nici un caz! Și chiar… Ar fi atât de teribil dacă nu-ți vei aminti?

El privea pe fereastră, cu dinții strânși.

– Dumnezeule! soarta ți-ar fi putut fi mai rea! reluă Alicia. Ai fi putut rămâne orb, sau paralizat! Ce ai? Oare sunt atât de respingătoare?

– Asta n-are nimic de-a face cu tine! protestă Dev.

– Ah nu?

Continuarea mesei fu deprimantă. Amândoi mâncară în silă, într-o tăcere totală.

Spre ora nouă, Dev îi ură noapte bună Aliciei cu o voce fără inflexiuni și se duse să se culce. O jumătate de oră mai târziu urcă și ea. Camera îi păru goală și rece. Tânăra femeie își făcu toaleta, își îmbrăcă și cămașa de noapte, apoi se culcă, pradă unei triste ți de neînvins.

Era pe punctul de a ațipi când auzi un zgomot de cădere. După câteva clipe, revenindu-și în simțiri, se ridică tresărind. Venea din camera lui Dev. Ciuli urechile. Totul era liniștit. Dar când se lăsă din nou pe perne, brusc îi veni un gând: Dev lua somnifere. Dacă se trezise, se ridicase și amețise? Se putuse împiedica și lovi la cap… Aruncând pătura, Alicia sări din pat și alergă la ușă.

O rază de lună lumina slab camera întunecată. Zări patul desfăcut, gol.

– Dev! strigă înspăimântată.

Surprinse atunci o mișcare în umbră. Era așezat pe un fotoliu, aproape de fereastră.

– Ce ai? îl întrebă cu calm.

Îi distingea doar silueta, pe fondul argintiu al geamului.

– Am auzit căzând ceva, murmură, apropiindu-se de el.

– Am răsturnat măsuța mică, rotundă. Iartă-mă…

– Ce făceai?

– Nu puteam să dorm. Am preferat să mă așez aici, o clipă.

– Ți-ai luat sedativele, nu-i așa?

– Nu. M-am săturat de medicamente! Nu sunt bolnav.

La aceste cuvinte, Alicia își spuse că era, fără îndoială și obosit să fie cocoloșit de ea. Dar rămase. Avea un aer atât de teribil de îndepărtat, în acea lumină palidă, încât simți dorința de a-l atinge, pentru a se asigura de prezența sa reală. În loc de asta, exclamă brusc:

– Îmi pare rău. Pentru adineauri…

– Adineauri?

– Probabil n-am înțeles bine ceea ce trăiești… îi spuse cu un râs ușor nervos. Deși mi-ai explicat destul de des. Trebuie să fiu mai curând proastă.

Dev se ridică și ea deveni profund conștientă de prezența trupului înalt și subțire, atât de aproape. Instinctiv, se încordă. Simți mirosul apei de colonie, plăcut și foarte masculin. Inima începu să-i bată mai repede.

– Alicia…

– Da?

– Ceea ce ai spus… că te găsesc respingătoare… N-o crezi, nu-i așa?

– Ei bine, să spunem doar puțin seducătoare? îndrăzni ea, prefăcându-se amuzată.

– Glumești! exclamă Dev atingându-i blând obrazul. Trebuie să știi… cât ești de frumoasă.

Alicia scutură din cap, fără o vorbă. Degetele lui Dev alunecară spre buze și urcară până la ochi, ca și când era orb și căuta să-i cunoască fața. O străbătură fiori.

– Ești una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată.

„Le-ai uitat pe celelalte!“ fu Alicia pe punctul de a-i răspunde. Dar în acea clipă gurile li se întâlniră într-un sărut blând și cercetător. Tânăra femeie întredeschise repede buzele, în timp ce sângele îi zvâcnea cu putere în tâmple. Totuși, Dev îndreptă capul.

– Asta face parte din tratament? îi șopti mângâindu-i gâtul.

– Tratament? Ce spui?

– Sunt încă într-o stare jalnică, nu? Iar tu ești o infirmieră atât de devotată…

– Dev! ești soțul meu! exclamă Alicia.

– N-am deloc intenția să contest această declarație.

Cu aceste cuvinte o sărută din nou, ușor. O clipă, Alicia rămase foarte dreaptă. Dar așteptase prea mult timp acest moment și prea mult îl dorea. Își trecu brațele în jurul gâtului său, se lipi de el și-i mângâie tandru părul. Aparent fără efort, Dev o ridică și o duse până la pat.

Alicia îi acoperi chipul cu mici sărutări, simțind cum îl cuprindea pasiunea. O așeză pe cearșafurile răcoroase și se întinse alături. Tânăra femeie începu să tremure. Se strânse și mai mult lângă el, cu capul aplecat, iar gura sa lăsă o urmă de foc pe pieptul oferit. Îl prinse de umeri, tremurând din toată ființa sa. Mâinile urcară încet spre gâtul soțului său și i se înnodară la ceafă.

– Îmi era atât de teamă, îi șopti Alicia. Credeam că nu mă mai voiai.

– Ce idee stranie.

Îi zâmbi înainte de a pune stăpânire pe buzele Aliciei cu o blândețe care o făcu să se topească de încântare. Tot trupul tinerei femei palpita de nerăbdare. În clipa în care soțul său se ridică, parcă regretând, Alicia scoase un oftat ușor de mulțumire. Dev râse încet și anunță cu o voce răgușită:

– Iată cel puțin un lucru pe care încă mai știu să-l fac…

***

Alicia întoarse capul cu precauție, pentru a-l privi pe Dev dormind, în lumina blândă a dimineții. Trupul său îi presa extrem de plăcut brațul; chipul îi era relaxat, liniștit. Se gândi la noaptea lor de dragoste și zâmbi de plăcere.

Poate nu era un răspuns la toate, dar o făcea să știe dacă încă îl mai atrăgea. Oricum, era un început. Dev se agită puțin. Alicia își mută brațul anchilozat și se cuibări lângă soțul său, care deschise ochii. Încă adormit, îi adresă un zâmbet larg, înainte de a o lua în brațe. Când își puse obrazul pe părul său lung, încurcat, Alicia îi percepu bătăile surde ale inimii. Era sigură că nicăieri pe pământ nu exista un loc mai cald și mai confortabil.

– Bună ziua, îi murmură el la ureche.

Alicia răspunse cu un zâmbet ușor. Era complet trează, se simțea plină de energie, dar rămase nemișcată, bucurându-se de liniștea lui Dev.

– Ce este atât de amuzant?

– Pur și simplu, sunt fericită.

– Și eu.

– Adevărat? îl întrebă ea prompt.

Tânăra femeie se întoarse pentru a-l vedea mai bine pe Dev. Acesta deschise leneș ochii.

– Mmm…

Afară, vântul izbea rafale de ploaie în geamuri.

– Plouă? se miră Dev.

– Încă din zori.

– Să rămânem toată ziua în pat, îi propuse cu o voce visătoare.

Închisese ochii și mâna îi rătăcea de-a lungul spatelui Aliciei.

– Nu pot. I-am promis domnului Maxwell că mă duc astăzi la galerie, spuse aceasta cu regret.

Trecură câteva minute și tânăra femeie se întreba dacă adormise din nou, când brusc, îi murmură:

– Știi, pentru o femeie independentă ai un nume foarte demodat. Totuși, mi-a plăcut încă din prima clipă în care mi s-a vorbit despre tine.

– Ah?

– Ți se potrivește, pentru că este deosebit, într-adevăr. De fapt, ce înseamnă această inscripție de pe verigheta mea „Norocul iubirii?“

Alicia zâmbi cu timiditate.

– Era un răspuns pentru oamenii ca mătușa Elizabeth, care credeau… că te-ai căsătorit cu mine pentru bani. În ochii mei, eu eram cea care aveam noroc. Te iubesc, asta este marea mea avere.

– Este drăguț… Tu ești drăguță.

– Voi întârzia, îi spuse împotriva voinței sale, întorcând ochii spre pendulă.

Se ridică oftând și-l privi pe Dev care-și încrucișase confortabil brațele sub cap.

– Leneșule! ce intenționezi să faci astăzi?

– O, nu știu. Mă gândesc să pictez…

– Dev! Este adevărat? exclamă Alicia luându-l de mână.

– Nu pretind că și reușesc…

– Știu că va merge! Măcar încearcă!

– Promit să încerc, spuse Dev cu un aer ce se pretindea oficial.

***

Amintirea acelei nopți o făcu pe Alicia să zâmbească până seara. Toată lumea îi părea mai amabilă, timpul mai puțin rece și sumbru, pentru că-n fiecare clipă, se putea gândi la un moment de fericire. Se străduí să raționeze puțin, să-și spună că realuarea activităților artistice ale soțului său nu constituia o rezolvare definitivă. Totuși, se simțea cu inima ușoară.

La întoarcere, discută câteva minute în bucătărie cu doamna Larke, care o anunță că Dev rămăsese toată ziua în atelier.

– Trebuie să așteptăm cu cina? o întrebă, când o văzu pe Alicia luând un măr din frigider.

– În nici un caz din cauza mea! răspunse Dev din ușă. Mor de foame.

Alicia se ridică și-i întâlni privirea ironică; picioarele i se muiară pe loc. Tulburată de aerul de subînțeles pe care-l afișa femeia de serviciu, tuși pentru a-și ascunde jena.

– Hm… cum ți-a mers astăzi? îl întrebă cu prefăcută nonșalanță.

Tânăra femeie nu ținea să facă prea mare caz de noaptea petrecută împreună și știa că dragostea fizică în sine, nu dovedea nimic.

– Mi-ai lipsit, spuse Dev, deloc deranjat de încântarea evidentă a doamnei Larke.

– Și tu mi-ai lipsit, anunță Alicia puțin cam brusc, incapabilă să rostească asemenea vorbe cu voce tare, cu naturalețe.

– În acest caz, vino să-mi spui bună seara!

Dev întoarse o față zâmbitoare spre doamna Larke, care ridică ochii spre cer, înainte de a-și lăsa nasul în jos spre legumele pe care tocmai le curăța. O trase pe Alicia spre el și-o sărută ușor pe gură.

– Cred că ești foarte timidă, îi șopti.

– Dev!

Se lăsă spre el, cu toată greutatea. Imediat fu cuprinsă de o slăbiciune deosebit de plăcută. N-avea nevoie de mai mult. Câteva mici sărutări și se topea. Cu atât mai rău dacă doamna Larke era alături, cu atât mai rău dacă se simțea stingherită și fără apărare, dacă nu-și explica bine ce simțea soțul său. La cea mai mică încurajare, se afla la bunul său plac.

Acest gând îi atenuă puțin reacția instinctivă. Se eliberă cu prudență din brațele puternice care o înlănțuiau, apoi mușcă din măr, întorcând capul.

***

A doua zi, timpul îi păru Aliciei că nu se mai termină. Când în sfârșit veni ora închiderii galeriei, simți o teribilă decepție. Era marți și, în fiecare marți, trecea s-o vadă pe mătușa

Elizabeth. Desigur, putea să telefoneze pentru a-și amâna vizita în altă zi, dar urmarea ar fi cât se poate de neplăcută. Împotriva voinței ei, se duse așadar la mătușă.

Domnișoara Carrington era într-o dispoziție foarte proastă. Ploaia îi redeșteptase vechea artrită și-o împiedicase pe prietena sa, lady Coolidge, să vină pentru partida de bridge.

– Știi, Alicia, îi spuse pe un ton acru, ai putea-o înlocui pe Elsimore.

Alicia, care mânca o felie de pâine prăjită cu castravete, era gata să se înece.

– Joc lamentabil! Nu-ți amintești cum te exasperam?

Mătușa Elizabeth o măsură din cap până-n picioare cu o privire dură.

– Bridgeul pretinde concentrare, ceea ce-ți lipsește ție. Cred că ar fi bine să joci din când în când.

– Este foarte amabil să-mi propui, dar în seara asta este imposibil. Dev…

– Poți foarte ușor să-i telefonezi lui Devereaux pentru a-l anunța, o întrerupse mătușa. Cu siguranță, nu-i datorezi nimic mai mult.

– Dev îmi este totuși soț, mătușă Elizabeth.

Din păcate, domnișoara Carrington nu voia să audă nimic. Se lansă într-o critică și mai violentă decât de obicei împotriva lui Dev, numind-o pe Alicia „sărmana sa micuță“. Dădu dovadă de o compătimire atât de insultătoare, încât tânăra femeie își pierdu răbdarea. Pentru prima dată în viață, Alicia își înfrunta mătușa, uitând orice rezervă. Bătrâna

domnișoară fu atât de sufocată, încât Alicia mai rămase cu ea un timp destul de lung. Plecă îndată ce putu.

Ajunse târziu pentru cină. Dev o aștepta în ușă.

– Unde ai fost? o întrebă luându-i impermeabilul ud, pentru a-l arunca violent pe un fotoliu.

Avea ochii strălucitori de mânie. Alicia îl privi uluită. Această atitudine nu i se potrivea deloc.

– La mătușa mea.

– Timp de trei ore și jumătate?

– Ei bine, da.

– Fără să telefonezi?

– Credeam că îți vei aminti. Știi că mă duc s-o văd în fiecare marți, răspunse Alicia, flatată fără să vrea de îngrijorarea lui Dev.

– N-ai lipsit niciodată atât de mult timp! exclamă el. Mă întrebam ce ți s-a întâmplat!

– Ai fi putut să suni la mătușa Elizabeth.

– Zău? Și dacă nu erai acolo! Cu siguranță, i-ar fi plăcut.

Era pentru prima dată de la căsătorie, când își exprima resentimentele împotriva familiei sale. Tânăra femeie își spuse că era probabil foarte nervos dacă lăsa să se observe animozitatea față de mătușa Elizabeth. Îl privi o clipă, nehotărâtă.

– Ei bine, unde aș fi putut fi? îl întrebă cu moderație.

– De unde să știu?

Pentru a-i da timp de gândire, Alicia își luă impermeabilul, îl scutură și-l agăță în dulapul de haine de la intrare.

– Nu-mi întoarce spatele! țipă D ev prinzând-o de braț pentru a o face să se întoarcă.

– Dev!

Năucită, ridică ochii și-i văzu gura strânsă și privirea furioasă. Râse nervos. Dev înjură și o privi posomorât. Dar, brusc, buzele îi tremurară și până la urmă zâmbi.

– Pentru Dumnezeu, Alicia! o dojeni scuturând-o puțin. Să nu mai faci asta niciodată!

Un licăr de maliţiozitate trecu prin ochii albaștri ai Aliciei. Trebuia ca Dev să-și uite enervarea. Toată ziua îi lipsise; era atât de fericită că se întorsese! Dev o luă de talie și o strânse lângă el.

– Ei bine? Ce face Elizabeth?

Până ajunseră în salon, mânia lui Dev dispăruse complet. Îi dădu drumul Aliciei și se îndreptă spre bar.

– Ce vrei să bei?

– Un vin de Xeres, te rog.

Alicia regreta căldura mâinilor mari pe mătasea corsajului său. Derutată încă de atitudinea lui Dev, se așeză într-un fotoliu adânc din piele și-l observa în timp ce servea aperitivele.

– Cum s-a desfășurat ziua ta în atelier?

– Mi-am găsit câteva amintiri, spuse el, destupând carafa de cristal.

Alicia se ridică imediat, neliniștită.

– Ah da? exclamă în grabă.

Dev nu păru să remarce nimic. Îi adusese paharul și se întinse pe canapea în fața ei.

– Fragmente. La început, nici nu le-am dat atenție. Pur și simplu îmi aminteam; părea foarte normal.

De la întoarcerea din spital, Dev își recăpătase foarte bine forțele, se arăta mult mai vesel și mai optimist, se gândi Alicia, așa că era inevitabil ca memoria să-i revină. Trebuia să se pregătească pentru asta. Cu precauție, pândindu-i expresia, îl întrebă:

– Ce ți-ai amintit?

– Nimic foarte interesant. Am avut mai degrabă amintiri vagi referitoare la pictură. Totuși, mi-au revenit anumite imagini din copilărie…

– Nimic despre noi? Despre mine?

Dev scutură din cap cu regret.

– Nu. Ultimii ani din viața mea sunt o pagină albă, cu excepția picturii, încheie cu satisfacție.

Alicia fu de două ori fericită, încântată să-l vadă recăpătându-și gustul pentru artă și ușurată că nu-și amintea încă de despărțirea lor.

Capitolul 9

Dev era încă în atelier când Alicia se întoarse în acea seară. Se grăbi să-l întâlnească. Acesta aplica ultimele tușe pe pânza sa, care reprezenta peisajul ce se întindea în spatele ferestrei. Era excelent. S-ar fi spus că era o vedere aeriană a câmpurilor și pădurilor, cu o ușoară sugerare a geamurilor și pervazului. Arborii strălucitori în nuanțele unei primăveri timpurii, evocau prospețimea sursei.

Alicia oftă ușor remarcând expresia absorbită a soțului său. Ciocăni ușor în ușa deschisă. Dev se întoarse enervat, dar chipul i se lumină imediat și-i zâmbi, cu acel zâmbet pe jumătate tandru, pe jumătate malițios, care o încânta pe Alicia.

– N-am auzit mașina.

Așeză penelul, apoi se apropie de ea, ștergându-se pe mâini pe o cârpă multicoloră. Alicia îi oferi buzele. Dev avea o gură fermă, caldă și pasionată. Dar oare cât timp le mai rămânea înainte ca sărutările să devină rutină? se întrebă tânăra femeie. Înălță capul și o privi zâmbind.

– O zi proastă?

– Nu, nu.

– Vino să vezi, îi ordonă, ducând-o spre tablou.

– Frumos peisaj, comentă malițios Alicia.

El se prefăcu supărat.

– Atâția ani de studii și asta este părerea ta de expert! „Frumos peisaj?“ De acord, astfel îl voi numi.

Întotdeauna acționase în acest fel, ca într-un joc. Reținea prima impresie a soției sale pentru a da titlul ultimei opere. Devenise un fel de ritual între ei.

Alicia se întoarse de la „Peisajul frumos“, părăsind brațele călduțe ale lui Dev. Merse până la fereastră și-l anunță fără să-l privească:

– Este un mesaj pentru tine, jos. A telefonat un anumit doctor Leidon.

– Ah?

– Cine este?

– Un hipnotizator destul de cunoscut.

– Un hipnotizator? exclamă Alicia întorcându-se brusc. Pentru ce?

– Amnezia persistă și m-am gândit la hipnotism ca ultimă salvare. Se pare că dă rezultate bune…

– Nu!

Dev o privea cu mirare, cu mâinile înfundate în buzunarele din spate ale blugilor. Ea încercă să-și revină, să zâmbească.

– Pe legea mea, hipnotismul… Această practică este atât de puțin științifică! Nu crezi că ar trebui să ceri și părerea doctorului Andrews?

– L-am consultat deja. Este de acord.

– Dar pentru ce?

După un lung moment, Dev lăsă să-i scape cu o voce fără inflexiuni:

– Am impresia că te temi să mă vezi recăpătându-mi memoria.

– În nici un caz! De altfel, ți-a revenit… Cel puțin suficient…

– Suficient pentru cine? Este vorba despre viața mea, Alicia! Oare de ce te temi?

– De nimic.

– Ba da. Am simțit-o deja. Nu vrei să-mi amintesc ceea ce ne privește pe noi.

– Te înșeli, te asigur.

Alicia lăsă ochii în jos și-și strânse brațele în jur, ca pentru a se apăra.

– Dev, murmură, nu ți-am cerut nimic niciodată, mai înainte. Dar te rog, te implor, n-ai vrea să renunți să te lași hipnotizat pentru a-ți recăpăta memoria?

– Alicia!

– Te rog! Îți promit să nu mai pretind nimic de la tine, cât voi trăi…

Dev veni spre ea și o prinse în brațe, legănând-o ca pe un copil.

– Haide, Alicia, știi că de obicei nu-ți refuz nimic. De data aceasta însă, este altceva…

– Crede-mă, nu mă tem că îți vor reveni amintirile, dar… Dar mi-ar plăcea ca memoria să-ți revină în mod firesc…

El oftă.

– Bun. Dacă este atât de important… Totuși, mi se părea mult mai simplu să-mi spui de ce te temi.

– N-are nimic de-a face cu asta, decretă ea obosită.

Pentru că el nu răspunse, Alicia se gândi că poate reușise să-l convingă.

***

În acea seară, Jacqueline și Victor trebuia să vină să mănânce la ei. Când sosiră, le înmânară cu bucurie un cadou neașteptat.

– O surpriză! exclamă Jacqueline, așezând cutia mare, legată cu panglici, în brațele surorii sale.

Alicia ridică precaută capacul. Un pui negru de labrador înălță capul și căscă, deschizând un bot roz.

– Dev! exclamă ea, încântată.

– I-am spus fără să mă gândesc Annei Brighton că voiam unul din primii pui aduși pe lume de Natașa ei, explică Jacqueline întinzându-i mantoul de blană lui Dev. Ne-a luat în serios. Aceasta este o cățelușă, are toate vaccinurile făcute și iată-i pedigriul.

– Un mic animal drăguț, spuse Victor cu un aer indulgent. Dar atenție, n-a fost dresată încă.

– Știam că o veți adopta, afirmă Jacqueline. Aliciei i-a plăcut întotdeauna la nebunie să aducă acasă pisici sau câini pierduți.

Dev îi aruncă o privire pe furiș soției sale, apoi așează puiul de cățel jos, pe parchetul cerat. Alicia se aplecă pentru a-l mângâia.

– Ești sigură că nu-l vrei tu? își întrebă sora. Animalele se înțeleg bine cu copiii…

– Mulțumesc frumos, îmi este suficient cel mic replică Jacqueline.

Alicia se întoarse spre Dev, care-și observa cumnatul și cumnata cu un zâmbet destul de ironic. Întâlnind privirea Aliciei, clipi ușor din ochi și el se simți reconfortat.

Mult mai târziu, după plecarea invitaților, când de-abia urcă scara spre camera lor, aceasta îndrăzni:

– Poate ar trebui să primim mai mult.

Tocmai își peria părul contemplând în oglindă imaginea lui Dev, care se juca pe covorul crem din fața șemineului, cu puiul de câine.

– Mmm? făcu el distrat, scărpinând burtica rotundă cu o mână lungă, bronzată.

– Nu găsești că trăim puțin izolați?

– Nu știam că te simți izolată.

– Mă gândeam în special la tine.

– La mine? Eu nu mă plâng. Am tot ce vreau aici.

Alicia se întoarse pentru a-și ascunde bucuria. Așeză peria la loc, se ridică și se alătură soțului pe covor, pentru a mângâia cățelușa.

***

A doua zi, Dev sosi pe neașteptate la galerie la sfârșitul dimineții.

– Dev! exclamă Alicia stupefiată. Ce faci aici?

Am venit să te iau, pentru a te duce la restaurant. Mi-am dat brusc seama că aveam oroare să mănânc singur.

Îi ridică bărbia și deși o sărută ușor pe buze, totuși o lăsă cu respirația tăiată.

– Devereaux, băiete! exclamă în acea clipă domnul Maxwell, grăbindu-se să-l întâlnească.

– Nu te deranjează, Oscar, să te lipsesc o oră sau două de Alicia?

– Bineînțeles că nu! Luați-vă tot restul zilei, copii.

– Haide, Dev! protestă Alicia de formă.

– Du-te repede și-ți ia poșeta, mor de foame.

– Ah, am înțeles! glumi ea. Tu mă inviți și eu plătesc!

Cei doi bărbați râdeau din toată inima, în timp ce Alicia fugi să-și caute lucrurile. Când se întoarse, o a treia persoană se alăturase grupului. Inima Aliciei începu să bată nebunește când recunoscu tânăra femeie mică și suplă, în pantaloni negri și bluză cu imprimeuri chinezești. Era Magda!

Își reluă cu greutate mersul și se opri alături de domnul Maxwell, în fața lui Dev și a Magdei. Se gândi că semănau astfel, toți patru, cu jucătorii a două echipe adverse.

Magda ridică încet privirea.

– Alicia! Este atât de mult timp…

Nu se schimbase deloc. În definitiv, ultima lor întâlnire data numai de un an. Un an greu și traumatizant pentru Alicia și pentru Dev, desigur, dar fără îndoială nu și pentru Magda. Aceasta o examina încă pe Alicia cu un aer rece și disprețuitor, cu un zâmbet cu subînțeles pe buze.

– Ești gata, Dev? întrebă Alicia cu o voce aspră, aproape amenințătoare, care o surprinse și pe ea însăși.

Domnul Maxwell păru mirat. Alicia roși stânjenită și mâna i se crispă pe poșetă. Magda îl examina pe Dev printre genele sale lungi, pândindu-i reacția.

– Desigur, mormăi acesta.

Îi spuse la revedere lui Maxwell, îi zâmbi politicos Magdei și o urmă pe Alicia. Când ajunseră în strada însorită, o luă cu bruschețe de braț și o forță să se oprească.

– Ce înseamnă asta? izbucni brusc.

– Ce?

– Nu face pe proasta! Ce înseamnă atitudinea ta?

– Ce ți-a spus ea? întrebă Alicia în loc de răspuns, eliberându-se cu energie.

– Spus? repetă Dev, năucit. Ei bine… „Bună ziua Devereaux, îți amintești de mine? Mi-a părut rău să aflu de accidentul tău". Sau ceva apropiat. De ce?

– A fost amanta ta! exclamă furioasă Alicia.

Expresia lui Dev se înăspri imediat. Prinzându-și soția de braț, o trase fără o vorbă spre mașină. După ce o obligă să urce, înconjură vehiculul pentru a se așeza alături de ea.

– Bine. Acum, vorbește.

Alicia privi cu amărăciune chipul întunecat.

– Nu este nimic de spus. A fost amanta ta…

– Când?

– Înainte de căsătoria noastră…

Se abținu să adauge „și poate după".

– Ei și?

– Și…

– Ei bine, da! În sfârșit, nu-mi amintesc deloc de ea!

– Își amintește ea de tine.

Păstrând tăcerea, Dev privi îndelung prin parbriz, ca și când reflecta. Alicia își mușcă pumnul pentru a nu plânge.

– Sunt sigur că este ceva, reluă el după un timp. Te comporți ca… Asta are legătură cu restul, nu-i așa? Cu faptul că te temi să mă vezi recăpătându-mi memoria?

Tânăra femeie nu putu răspunde. Dev își trecu nervos mâna prin păr.

– Ce este? insistă. Ce te temi că voi descoperi?

Alicia scutură din nou din cap, fără să răspundă.

– Alicia, murmură Dev, cu gentilețe, vorbește, te rog.

– Oricum, nu este greu de înțeles de ce nu-mi place! Sunt geloasă, atâta tot!

– N-ai nici un motiv să fii.

Ea râse, nervoasă. Dev întinse mâna și o obligă să-l privească în ochi.

– Destul. Spune-mi ce-am făcut.

– Nimic! N-ai să înțelegi…

– În tot cazul, nu înțeleg nimic din această scenă.

Alicia întoarse capul, apoi porni motorul.

***

Era ziua liberă a doamnei Larke. În acea seară, casa părea goală și rece. Dev se duse în salon pentru a-și pune de băut, cu Alicia pe urmele sale.

– Vrei să bei ceva? îi oferi el.

– Nu, mulțumesc.

Își strânse brațele în jurul său și așteptă. Dev continua s-o observe. Alicia avea nervii încordați. Tăcea, cu o încăpățânare copilărească, foarte hotărâtă să nu-i dezvăluie nimic din ce voia să știe. Dev își bău încet paharul, părând că nu-i observă tensiunea.

Tânăra femeie se întreba dacă mai era încă mânios. Oare ce se petrecea în spatele măștii lui nepăsătoare? O examina ca și când critica un tablou. Conta oare s-o prindă pe picior greșit?

– Ei bine? lăsă ea să-i scape pe un ton agresiv.

– Te ascult.

– Nu știu ce vrei să auzi.

– Adevărul îmi va fi de-ajuns…

Cu mâinile în buzunarele rochiei, Alicia înaintă spre mijlocul încăperii. Își reproșa că se comportă ca un copil urâcios; dar astfel o trata el.

– N-ar fi trebuit să fiu atât de grosolană. Iartă-mă…

– De acord, am uitat.

– Sunt geloasă pe ea…

– De ce?

– O știi.

– Nu. Am auzit, mi-a fost amantă odinioară, totuși, cu tine m-am căsătorit.

– Dar nu mă iubești! îi strigă ea, dezvăluindu-și în sfârșit profunda durere.

Îl văzu deschizând ochii mari de stupefacție

– Ce spui? Bineînțeles că te iubesc!

Cuvintele lui Dev se transmiseră în mintea Aliciei, răvășindu-i gândurile haotice. Le ascultă ecoul, fără să le creadă. Îi mai spusese o dată că o iubea. Dar cuvântul „iubire", n-avea pentru el aceeași semnificație ca pentru ea.

– Mă… plăceai, îl corectă.

Se apropie de ea și-și adânci privirea în a sa. Alicia încercă să zâmbească, apoi lăsă capul în jos, simțindu-i respirația caldă pe obraz.

– Te iubesc, îi repetă.

Ea scutură din cap energic.

– Ba da, te iubesc. Cum poți crede altceva? îi murmură lângă gură, înainte de a o săruta cu tandrețe.

– Ești… recunoscător… de la accident.

Dev izbucni în râs.

– Recunoscător? Pentru că m-a îngrijit soția mea?

– Nu mi-ai spus niciodată că mă iubești.

– Ți-o spun în fiecare zi. Poate nu în acești termeni preciși, dar… totuși, se vede!

Alicia ezită. Da, îi demonstra afecțiunea. Cu toate acestea, amintirea a ceea ce se petrecuse între ei, înainte, o făcea să nu-l creadă pe cuvânt.

– Când ne-am căsătorit, trebuie să-ți fi spus că te iubesc.

– Doar că acum, este altceva! Pentru tine, totul a început când m-ai văzut prima dată la spital!

– Este adevărat, admise el. În acea clipă m-am îndrăgostit din nou de tine. Nu-ți dai seama de asta? Oricum, nu crezi că din recunoștință nu mă pot stăpâni să te ating?

Într-adevăr, o ținea fără încetare în brațe și o mângâia în afara oricărui context erotic.

– Ar putea fi doar dorință fizică.

– Este mai mult de atât! Iubesc totul la tine, modul de a dormi, de a vorbi fără șir, trecând de la un gând la altul. Nu-ți pot explica. Pur și simplu am nevoie să fii cu mine. Când ești aici, totul merge mai bine.

Îi zâmbi, o privi tandru și sincer, amuzat că ea nu știa ce simțea.

Alicia nu-și credea urechilor.

– Nu știu ce să spun, șopti cu timiditate.

– De ce nu: „Ah, înțeleg ce simți?“ Sau și mai bine, „Și eu te iubesc?“

Aliciei i se păru că, de-o veșnicie, simțea pentru prima dată dorința de a râde cu bucurie. După o scurtă ezitare, își puse mâinile pe umerii soțului și le înnodă la ceafă. Acesta lăsă capul în jos, iar buzele-i ferme și deosebit de plăcute îi atinseră gura, oprindu-se acolo. Tânăra femeie se lipi de el, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Simți cuprinzând-o o dorință egală cu a lui Dev, renunțând la orice poftă de a râde. Îl iubea prea mult. Îl voia prea mult… N-avea nici un motiv să nu cedeze dorinței sale. O iubea. O simțea din încordarea trupului înalt și musculos, din palpitațiile inimii, din tremurul ușor al mâinilor care o mângâiau. Nu-și va mai pune niciodată întrebări, pentru a nu regreta nimic. Se abandonă în întregime gurii avide a lui Dev și ultimele îndoieli îi dispărură, ca niște flori duse de un vârtej…

Capitolul 10

În general, timpul trecea repede la galerie, dar în acea zi, orele parcă stăteau în loc. Alicia privi în lungul sălii luminoase și reci, împodobită cu tablouri, cu impresia că este prizonieră. Când, în sfârșit, sosi ora închiderii, crezu c-o așteptase o veșnicie.

Intrând în casă, îi adresă un bună ziua voios doamnei Larke, care ștergea praful în micul salon și-și așeză poșeta pe consola din vestibul. Pudgy, cățelușa, coborî scara țopăind, pentru a o întâmpina, clătinându-se cu stângăcie pe labele groase.

– Ei bine, ce-am făcut astăzi? îi spuse Alicia, lăsându-se în jos s-o mângâie.

Pudgy se rostogoli fericită pe spate, trăgându-i o limbă roz.

Alicia se ridică în cele din urmă, apoi porni spre scară, escortată de Pudgy, care-i mușca un pantof. Pe palier, puiul o depăși și porni direct spre cameră.

Alicia, care se îndrepta spre atelier, o urmă după o scurtă ezitare. Împingând ușa, rămase în prag.

Dev era așezat pe pat, nemișcat. Nici nu se uită la Pudgy, deși cățelușa se grăbi spre el. În sfârșit, întoarse capul spre Alicia. Chipul îi era alb ca marmura. Alicia zări lângă el un morman de mătase violetă. Cu respirația tăiată, recunoscu rochia învechită pe care o purtase pentru tabloul său. Până acum, rămăsese uitată în fundul dulapului de haine. Tânăra femeie înțelese, înainte chiar ca Dev să-i spună cu o voce dură, glacială:

– Îmi amintesc totul…

Picioarele Aliciei se muiară și gâtul i se uscă.

– Ah?

Fără nici o îndoială, Dev găsea această reflecție foarte puțin potrivită; îi aruncă o privire ostilă. Ea se sprijini cu spatele de perete pentru a nu leșina.

– Și… are oare importanță? șopti.

– Din moment ce obții ceea ce vrei! Ți-ai dat multă osteneală pentru a continua comedia, nu-i așa? Nu știam că aparențele contează atât de mult pentru tine.

– Nu despre asta este vorba.

– Nu? În acest caz, explică-mi de ce te speria perspectiva de a-mi recăpăta memoria. Sper totuși că nu deoarece, astfel, aveai tot ce-ți doreai?

– Ba da, dar ceea ce-mi doream nu este ceea ce crezi tu, bâigui Alicia.

– Desigur. Iubirea!

„Este un coșmar!“ gândi vag Alicia. Dev avea ochii periculos de strălucitori. Privirea necruțătoare părea c-o străpunge.

– Foarte bine, consimți ea, pe un ton fără speranță. Te iubeam și-mi era teamă că, revenindu-ți memoria, mă vei detesta.

– Mă iubeai? Ha! M-ai aruncat afară țipând că mă urăști. Aveai aceeași expresie în fața imobilului meu, în acea zi.

– Doar după accidentul tău am înțeles… Dar oare la ce te așteptai? se înfurie. M-ai umilit! M-ai făcut să par o proastă! Dacă te detestam, era pentru că te iubeam.

– Așadar, tu ai vrut să mă tratezi astfel, îi replică Dev.

– De ce nu încerci să înțelegi? îl imploră Alicia, cu mâinile întinse în semn de desperare. Nimic nu s-a schimbat cu adevărat. Până acum, am fost fericiți împreună.

– O fericire bazată pe minciuni, bombăni el, respingând-o pe Alicia cu enervare.

– Era bazată pe dragoste, insistă aceasta.

Pudgy, înspăimântată de aceste strigăte cu care nu era obișnuită, începu să latre.

– Nu pot schimba nimic din trecut, sublinie Alicia cât mai calm posibil. Și este o nebunie să respingi totul din cauza unui trecut irevocabil!

– Ai dreptate, trecutul nu poate fi schimbat.

Se priviră cu tristețe.

– Ce vrei să spui?

– Trebuie să reflectez…

Cu aceste cuvinte, se ridică, merse spre ușă și ieși din cameră. Alicia îi asculta pașii pe palier, apoi pe scară. Se duse la fereastră. Câteva clipe mai târziu, îl văzu pe Dev apărând în curte; se îndrepta spre Ferrari și urcă hotărât. Cu privirea abătută, urmări mașina cu ochii până când aceasta dispăru la capătul aleii.

Cu inima grea, tânăra femeie se așeză apoi pe pat, în același loc în care stătuse Dev și mângâie distrată vechea rochie de

mătase. Cum o găsise oare? Pudgy era probabil răspunzătoare. Scotocea întotdeauna prin dulapul cu haine în căutarea unui lucru nou, pentru că-i ieșeau dinții. Alicia și-l imagină pe Dev aplecându-se pentru a o face să iasă și descoperind astfel rochia violetă printre toaletele pe care nu le mai purta.

Oftă îndelung. Voia să plângă, dar se simțea prea amorțită, prea goală. Ochii îi ardeau și pieptul o durea. Această nouă încercare era atât de neașteptată! Alicia încetase să creadă că el își va mai recăpăta memoria, se încrezuse în norocul ei. În consecință, nu trebuia să fie desperată. Poate că prinzând momentul oportun, îl va face să înțeleagă.

Desigur, această bruscă revenire a memoriei i-a cauzat probabil un șoc teribil… Scena aceea îngrozitoare era fără îndoială foarte vie în mintea sa. Dar existau alte amintiri pentru a o compensa, cele ale ultimelor luni. Cum putea să tragă linie peste tot ce împărtișeră? Își pierdeau timpul și energia cu întrebări secundare. Singurul lucru important era că se iubeau. În cele din urmă, ea crezuse în sentimentele lui Dev, de ce n-ar ajunge să se încreadă și el în ale sale?

Alicia rămase așezată acolo, nemișcată, în timp ce gândurile i se învolburau în cap. Ciulea urechea, distrată, pândind întoarcerea Ferrariului, privind-o pe Pudgy rozând veselă perechea sa preferată de pantofi.

***

Era foarte târziu când auzi mașina intrând pe alee. După ore întregi, se culcase, fără să poată dormi. Când motorul vehiculului se opri, își simți inima bătând cu putere.

Alicia se ridică repede, izgonind-o pe Pudgy, făcută ghem la picioarele ei și privi pendula. Era ora unu dimineața. Ușa de la intrare se trânti curând și apoi niște pași urcau scara. Tânăra femeie se întoarse, afundându-și capul în pernă. Nervii îi erau încordați.

Când Dev se opri în ușă, se ridică într-un cot. El nu era decât o umbră în semiobscuritate, o siluetă care se apropia încet de pat.

– Poți să aprinzi lumina, nu dorm, spuse Alicia.

Dar Dev se așeză lângă ea, fără să atingă lampa. Alicia respiră imediat parfumul nopții reci și umede.

– Unde ai fost? îl întrebă, străduindu-se să nu lase să se observe nici o urmă de bănuială în voce.

– Am rulat… Am mers pe jos… Ar fi trebuit să-mi spui, murmură în cele din urmă, ca și când repetase deja fără încetare aceste cuvinte.

– La început, n-am putut. Erai atât de bolnav! Și apoi, mi-a fost teamă să nu stric totul… Speram că te vei îndrăgosti de mine… cu adevărat. Nu vedeam decât acest mod de a șterge trecutul.

– Trecutul nu poate fi șters.

Alicia lupta împotriva unei vagi depresii.

– Nu, dar se poate… neutraliza. Asta era intenția mea, voiam să-și piardă orice importanță.

– Cum credeai că vei reuși? Așteptai pur și simplu să mă îndrăgostesc de tine?

Exista în vocea lui Dev o intonație înspăimântătoare. O lipsă completă de sentiment, ca și când se-ndepărtase de ea. Presupunea că jucase deja această scenă în minte înainte de a ajunge la propriile concluzii. Vorbea, dar nu simțea nimic.

– Da, pentru că dacă te îndrăgosteai de mine, de data aceasta ar fi fost pentru mine însămi, explică Alicia. Astfel, puteam să uit trecutul.

– Eram îndrăgostit de tine înainte de a ne despărți. O știi, ți-am spus-o.

Răceala lui Dev începuse să cedeze locul unei adevărate mânii.

– Da. Știam, acceptă Alicia cu simplitate. Totuși, n-am crezut-o. Oare ți-ai închipuit cât de greu era pentru mine, Dev? Eram gata să mor la gândul că te-ai căsătorit cu mine din milă.

– Și din dorință fizică, îi replică el pe un ton caustic. Să nu uităm banii.

– Este exact, recunoscu Alicia. Dar te adoram.

– Cine te-a chemat? Cine ți-a cerut să apari în viața mea cu ochii aceștia mari și albaștri și acel cult copilăresc pentru eroi? Ți-am spus… Dumnezeule, nu puteai fi chiar atât de naivă! Știai, sunt sigur. Era unul dintre motivele pentru care mă admirai atât de mult, mărturisi Dev și am plătit pentru asta. M-ai făcut să renunț la tot, până și la amorul-propriu!

După aceste cuvinte amare, se lăsă tăcerea. Apoi, Dev oftă și reluă obosit:

– Sunt bărbat și nu deosebit de încântător. Ce credeai? Îmi ofereai… Dumnezeule! Îmi ofereai o avere și în primul rând pe tine! Am luat totul.

După o nouă tăcere, Alicia murmură cu tristețe:

– În acel moment, nu înțelegeam. Credeam sincer că acționai în interesul tău. Acum, sunt mai matură. N-aveam nici o experiență, pe nimeni cu care să vorbesc. Nu știam ce să fac. Te detestam și te iubeam în același timp. Iată de ce te-am căutat și ți-am propus o căsătorie în condițiile mele. N-aveam altă soluție pentru a te întoarce la mine. Dar m-ai privit cu ură în ochi.

Dev râse scurt.

– N-a fost deloc așa. Nu mi-ai propus în mod direct să mă întorc. Ai… spus… niște lucruri… Pe mine mă uram, nu pe tine. Eram nebun de furie împotriva ta, totuși nu te-am urât niciodată.

Alicia își ținu respirația, rugându-se. Crezu o clipă că frământările sale luaseră sfârșit, că Dev o va lua în brațe. Dar el se ridică și se duse la fereastră. Silueta îi apărea întunecată pe fondul cerului înstelat. Își vârî mâinile în buzunare și dădu capul pe spate.

– M-am gândit la asta, m-am gândit foarte mult. Ești tot ceea ce nu sunt eu, spuse cu o voce uimitor de limpede. Ești proaspătă, inocentă, senină, blândă. Ți-ai păstrat visurile intacte, în ciuda loviturilor pe care ți le-am dat… Mi-ar plăcea să cred, că aș fi fost altfel, dacă aveam cu zece ani mai puțin. Din păcate, la vârsta ta, le pierdusem deja pe ale mele.

Alicia sări din pat. Ajunse în fața lui, ridică ochii spre chipul distant.

– Adorabilele mele visuri intacte! exclamă ea. Oare de când am devenit o sfântă? Dacă vrei să te eliberezi din această căsătorie, ar trebui să găsești un pretext mai bun!

Dev întoarse capul, cu ochii strălucind în întuneric și zâmbi ușor la tonul ei scandalizat.

– Suntem deosebiți, frumoasă treabă! continuă ea. Tocmai, astfel ne completăm! Am cunoscut mulți tineri drăguți, fără complicații. Mă făceau să mor de plictiseală. Cum tu însuți ai spus-o, cu tine este…

Se întrerupse, căutând cuvintele.

– Da?

– Nu știu ce este, mormăi Alicia nedeslușit. Dar este pasionant. Și chiar dacă eram o sfântă, este de-ajuns una într-un cuplu. Nu întrebi nici măcar dacă am fost fericiți împreună…

– Oare ai fost fericită? o întrebă Dev, cercetându-i fața, ca pentru a citi pe ea. Privind totul cu atenție, poți spune cu sinceritate că ai fost fericită?

– N-o știi? șopti Alicia. Mi-ai dat totul. Acum, vrei să-mi iei totul înapoi?

– Alicia…

– Dev, de ce cauți probleme acolo unde nu există?

– Nu-i deloc atât de simplu…

– Ba da, este cât se poate de simplu.

Râse și atinse buzele soțului său cu un sărut convingător.

– De ce ții să te pedepsești veșnic… și pe mine la fel? Trecutul este trecut.

Îl sărută din nou. Dev o îmbrățișă și o strânse cu pasiune. Gura îi tremura sub cea a Aliciei, cu aceeași dorință înflăcărată. Când îi dădu puțin drumul din îmbrățișare, Alicia se lăsă spre el.

– Ah, Dev…

– Oh, Alicia! o ironiză acesta cu drăgălășenie, punându-și obrazul pe părul său mătăsos. Faci un târg prost! Și este destul de mult timp de când încerc să fiu nobil. Mi-e de-ajuns.

– Slavă Domnului! exclamă Alicia cu un oftat de ușurare.

Brusc, pufni.

– Mmm? murmură Dev, mușcând-o de ureche.

Brațele îi erau calde, liniștitoare, puternice și tandre. O rază de pace, se gândi Alicia, fericită.

– Tocmai mă gândeam… începu ea râzând. Dacă ar ști mătușa Elizabeth! Măcar o dată, moștenitoarea este cea care-l acaparează pe vânătorul de zestre!

Sfârșit